

Biblioteca Valenciana

31000005088185

50

80

XVI

576

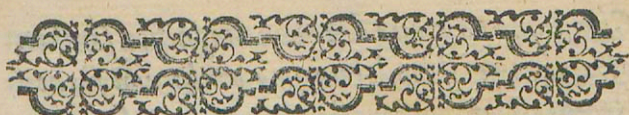
N° 2

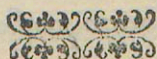
THE NATIONAL ASSOCIATION
OF THE DEAF
OF THE UNITED STATES
OF AMERICA
HOLDING ANNUAL MEETING
AT THE CITY OF NEW YORK
ON THE 15TH DAY OF SEPTEMBER
1880

REPORT OF THE
COMMISSIONERS OF THE
DEPARTMENT OF
EDUCATION

FOR THE YEAR
1879-1880

SERENISSIMO PRINCIPI
ET DOMINO, D. STEPHANO
DEI GRATIA, POLONORVM
REGI INVICTISSIMO
Magno Duci Lithuanie, Russe,
Prussie, Masouie, Samogi-
tie, Liuonie, Principi
Transiluanie & ceter.
Domino clemen-
tissimo.

 *VAE duo considerari maxi-
mè solent ab ijs, qui labores
suos alijs dicare constituerunt,
auctoritas nempe eius cui di-
catur, & prompta gratifican-
di voluntas eius qui dicat; hæc eadem et ego me-
cum perpendens, tibi Serenissime Rex, librum
hunc mittendum existimaui: qui ultra Regie
dignitatis fastigium, uirtutibus proprijs, rerumq;
preclare gestarum magnitudine, eam nomini
tuo auctoritatem comparasti, ut nulla sit orbis*
* 2 Chri-

Christiane pars, quæ de te non magnifice sentiat,
gloriæq; tuæ splendorem præ oculis non ferat.
Recens est, atq. in cordibus hominum infixæ, in-
victæ fortitudinis tuæ memoria: dum non solum
Poloni nominis, sed Catholicæ totius Orthodo-
xæq; Ecclesiæ hostem, Moschorum tyrannum,
bello iustissimis de causis suscepto, ita compescui-
sti; ut quo plura de eius potentia antea circumfe-
rebatur, hoc post clades tot illa à te inflictas, fa-
ma illius vilescere cœperit; tui vero nominis ce-
lebritas, admirationem omnibus meritò indu-
xerit. Militum tuorum robur, & in perse-
quendo hoste, laborum perferendorum innata
quedam cupiditas, omnium sermonibus celebra-
tur; totius tamen belli feliciter confecti gloria,
ad te vel maximè refertur, qui rei militaris pe-
ritia, vigilantia, tolerantia, animiq; fortitudi-
ne, talem exercitus ducem atq; verum Impera-
torem, re ipsa te declarasti; ut maximis & for-
tissimis Heroibus iure optimo possis comparari.
Accidit sane percommode ut in hac quasi pu-
blica, de rebus à te præclare gestis, omnium gra-
tulatione, Romanorum Imperatorum effigies,
æneis typis expressas in manibus haberem: inter
quos principes cū plurimi fuerint ijs dotibus cu-
mulati,

mulati, quas in te nunc suspicimus & admiramur, nulli magis propriè debitum munus hoc à me offerri potuit, quam tibi, **STEPHANE** **R**EX inuictissime: ut quorum in domando hoste potentissimo, virtutem tanta cum laude imitatus es; eosdem etiam tibi cum triumpho reuerenti quodammodo occurrere videas. Huc accedit, quòd qui vitas & elogia Imperatorum, ex varijs Scriptoribus succincte collecta, iconibus eorum apposuit, Thomas Treterus Canonicus Sanctæ Mariæ Transtyberim, summus amicus meus, Polonus est, Maiestati tuæ subiectus; qui labores suos, nulli mortalium rectius dicari posse iudicauit, quàm tibi Regi & Domino suo, què non vulgari illo, & communi, quo subditi principes suos debent, sed singulari quodam modo propter insignes dotes, quibus te largitor omnium bonorum Deus affatim cumulauit, obseruat, colit, & veneratur. Accipe igitur, Serenissime Rex, munus hoc, tua maiestate (opinor) non indignum: & in homine tibi ignoto, animum glorie nominis tui studiosissimum, ea benignitate complectare, qua soles eos, qui virtutum tuarum admiratione moti. hoc unum contendunt, & elaborant, ut se tibi quàm commendatissimos red-

* 3 dere

dere possint. Seruet te Deus diutissimè incolumem : & consiliorum tuorum, quæ iuuandæ Reipub. Christianæ, propagandæq; Catholicæ religionis causâ, tanta cum alacritate suscipis, exitum prosperum & felicem largiatur. Romæ Anno Domini M. D. LXXVIII. IIII. Kal. Septembris: qua die, tu superioribus annis munitissimam arcem Polocensem, Moschorum Duci victor eripuisti.

Serenissimæ Maiestatis Tuæ,

Seruitor humillimus

Ioannes Baptista de Cauallerijs.

CAN-

CANDIDO LECTORI
IOANNES BAPTISTA
DE CAVALLERIIS S.

VM proximis superioribus an-
nis; oblectationi tuæ, Lector
amice, consulentes, Pontificū
Romanorum imagines, ex anti-
quis monumētis depromptas,
non pauro certè labore in publicum emisisse-
mus; venit nobis in mentem, rem nos tibi nō
ingratam facturos, si quod in Pontificibus per-
fectum erat, idem quoq; in euulgandis Impera-
toribus Romanis præstaremus, vt vnus libelli
inspecti delectatio, alterius quoque visendi de-
siderium facilius accenderet. Quamobrem
omnes ingenij vires eò conuertimus, vt libel-
lum eiusmodi, non minus delectationis quàm
utilitatis adferētem quamprimū ederemus.
Et quamuis essent multa, quę conatus nostros,
in operis huius progressu, valdè impediēbant, vi-
cit tamen hæc omnia commodi publici confi-
deratio, vt nec labores, nec sumptus vllos, desu-
geremus in eo libro ad finem perducendo, qui
prius à multis expeteretur, quàm etiā videri po-
tuerit. Fuerunt plures ante me, qui Imperato-
rum

rum icones in lucem itidem protulerunt. Eorum, quotquot ad manum habere potui, labores diligenter euolui: & vt opus tantò limatius prodiret, virorum in vestigandis antiquitatibus apprimè versatorum consilium adhibui, qui de genuinis vel adulterinis principum omnium imaginibus iudicium ferent. Excussa sunt omnia diligenter, & in eo maximè ad laboratum, vt ne ficta aliqua pro veris operi infererentur. Quorū Imperatorum statuas in vrbe reperire nobis licuit, eorum effigies à peritis artificibus indè curauimus desumi. Maximam tamen earum partem, numismata antiqua vndequaue conquisita nobis suppeditauerunt. Si quæ porrò desiderabantur, eas ex libris iam antea æditis, qui præ cæteris peritorū testimonio commendabantur deprompsimus: nihilq. eorū prætermisimus: quæ ad operis totius dignitatē pertinere iudicauimus: quod vt tanto magnis animum tuum delectaret, Elogia quæ Thomas Treterus S. Mariæ Transtyberim Canonicus Polonus, ex vetustis recētioribusq. Scriptoribus bona fide collegit, singulis iconibus apposuius: vt vno quasi aspectu, non minus faciem quàm mores cuiusq. Principis intueri possis. Quæ res non solùm ad ea quæ sunt notatu digna, memoriæ facilius commendanda, plurimum conducit; sed etiam ad euoluenda Scriptorum monumenta, qui copiosè id ge-

nus historias persecuti sunt, ianuam quodam modo aperit. Accipe igitur, studiosè lector, hilari vultu librum hunc, non tam volumine, quàm vtilitate magnū: & labores hos nostros boni consule: qui tibi vel hoc potissimū nomine chari esse debebunt, quòd profectus oblationisq. tuæ causa, à me & studiosè & libenter suscepti fuerunt. Benè vale.

Auctores ex quorum libris Elogia Imperatorum collecta sunt.

Cassidorus.

Eutropius.

Eusebius.

Cornelius Tacitus.

Suetonius:

L. Florus.

Fl. Vopiscus.

Blondus.

Ammianus Marcellinus.

Paulus Orosius.

Trebellius Pollio.

Pomponius Letus.

Ioannes Baptista Egnatius.

Ioannes Nauclerus.

Paulus Iouius.

Martinus Cromerus Varmiensis Episcopus.

Platina.

Aeneas Syluius.

Iacobus de Strada.

Hubertus Golez Vitzburgensis.

Carolus Sigonius.

Aeneas Vicus Parmensis.

Albertus Krancz.

Otho Frisigenfis.

Martinus Polonns.

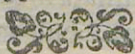
Marianus Scotus.

SERIES

ROM. IMPERATORVM

*eo ordine, quo sibi successerunt, collecta;
cui numeri foliorum etiam
respondent.*

C Julius Cæsar	1	L. Septimius Seuerus.	24	#
— C. Octavianus Cæsar		M. Aur. Ant. Caracalla.	25	—
— Aug.		P. Septimius Geta.	26	—
— Tiberius Nero Cæsar	3	M. Opilius Macrinus.	27	—
— C. Cæsar Caligula.	4	Diadumenus.	28	—
— Tiberius Claudius Cæsar.	5	M. Ant. Bassianus Helio-		—
— Domitius Nero Cæsar.	6	gabalus.	29	
— Sergius Galba.	7	Alexander Seuerus.	30	—
— M. Sulpius Otho	8	Maximinus.	31	—
— A. Vitellius	9	C. Julius Verus Maximi-		—
— F. Vespasianus	10	nus.	32	
— T. Vespasianus.	11	M. Ant. Gordianus.	33	✓
— Domitianus.	12	M. Clodius Puppienus.	34	—
— Nerua Cocceius.	13	M. Cælius Balbinus.	35	—
— Traianus Vlpianus.	14	M. Ant. Gordianus.	36	—
— P. Aelius Hadrianus.	15	C. Valens Hostilianus	37	—
— Antonius Pius.	16	M. Iulius Philippus	38	—
— L. Aurelius Verus.	17	M. Iulius Philipus Iu-		—
— M. Aurelius Antonius.	18	nior II.	39	—
— L. Aelius Aur. Commo-		C. Messius Q. Detius Tra-		—
— dus.	19	ianus.	40	
— P. Helvius Pertinax.	20	Q. Herennius Etruscus		—
— Didius Iulianus.	21	Messius Decius.	41	—
— C. Pescennius.	22	C. Vibius Trebonianus		—
— C. Albinus.	23	Gallus.	43	
		C. Vibius		

C. Vibius Volusianus.	43	Valentinianus.	76	-
Aemilianus.	44	Valens.	77	-
P. Licinius Valerianus.	45	Gratianus.	78	-
P. Licinius Galienus.	46	Magnus Maximus.	79	-
Saloninus Valerianus.	47	Valentinianus Iunior.	80	-
M. Cassius Latienus post-		Theodosius.	81	-
humus.	48	Archadius.	82	-
F. Claudius	49	Honorius.	83	-
Quintilus.	50	Theodosius Iunior.	84	-
Aurelianus.	51	Valentinianus.	85	-
M. Claudius Tacitus.	52	F. Valerius Martianus.	86	-
M. Annius Florianus.	53	Leo senior & iunior.	87.88	-
Probus.	54	Zeno.	89	-
M. Aur. Carus.	55	Anastasius.	90	-
M. Aur. Rom. Numeria-		Fl. Val. Iustinus.	91	-
nus.	56	Iustinianus Magnus.	92	-
Carinus.	57	Iustinus Minor	93	-
Diocletianus.	58	Tib. Constantinus.	94	-
Maximianus.	59	Mauritius.	95	-
Constantius Chlorus.	60	Phocas.	96	-
Galerius Maximinus.	61	Heraclius.	97	-
Maximianus.	62	Her. Cōst. iunior. & He-		
Seuerus.	63	racleonas.	98.99.	
Maxentius.	64	Constans, & Constanti-		
Licinius.	65	nus.	100.101.	
Martianus.	66	Iustinianus Minor.	102	
Constantinus Magnus.	67	Leontius.	103	
Iulius Crispus.	68	Tib. Abismarus.	104	-
Constantinus Iunior.	69	Philipicus.	105	
Constans.	70	Anastasius II.	106	-
Constantius.	71	Theodosius III.	107	
Magnentius.	72	Leo III. Flavius.	108	
Decentius.	73	Constantinus Coprony		
Iulianus Apostata.	74	nus.	109	
Iovinianus.	75	Leo III'.	110	-

Con.

Constantinus, & Hirenæ		Federicus Barbarosa	135
iiij.	111	Henricus vj.	136
Carolus Magnus.	113	Philippus.	137
Ludouicus Pius.	114	Otho III.	138
Lotharius.	115	Federicus ij.	139
Ludouicus II. & Lotharius.	116. 117	Henricus.	140
Carolus II. Caluus.	118	Rudolphus.	141
119		Adulphus.	142
Carolus III. Crassus.	120	Albertus.	143
Arnulphus.	121	Henricus vij.	144
Ludouicus III.	122	Fredericus.	145
Conradus.	123	Ludouicus V.	146
Henricus.	124	Carolus iiij.	147
Otho Magnus.	125	Venceslaus.	148
Otho II.	126	Rupertus.	149
Otho II. Ruffus.	127	Sigismundus.	150
Henricus II.	128	Albertus.	151
Corradus ij.	129	Federicus iiij.	152
Henricus iiij.	130	Maximilianus.	153
Henricus iiij.	131	Carolus v.	154
Henricus V.	132	Ferdinandus.	155
Lotharius.	133	Maximilianus ij.	156
Corradus iiij.	134	Rudolphus ij.	157

IO. BAPTISTÆ DE CAVALLERIIS

C. IVLIVS CAESAR Lucij F. vir maximis heroicis virtutibus cumulatus, cum totam Galliam gravissimis praelijs viciisset, contra Germanos, Heluetios, Britannosq; generosissima bella confecisset, Pompeium Magnum Pharsalico praelio fudisset, bellis confectis quinquies triumphasset, & Consul per decennium, Dictatorque perpetuus designatus, ac Pater patriæ appellatus, singulare imperium populi Romani primus obtinisset, ob idq. sibi maximam invidiam movisset, maturata, dudum in eum concepta, per sexaginta coniuratores conspiratione, C. Cassio, M. Bruto, & D. Bruto principibus, in Curia idib. Mart. viginti tribus vulneribus interfectus est, Anno ætatis suæ quinquagesimo sexto, Dictaturæ verò initæ, Anno tertio. Funus in campo Martio, maxima pompa celebratum; rogo iuxta Iuliæ tumulum extructo, luctu publico summisq; honoribus, corpus combustum est. Princeps in cibo, & potu, insigni parsimonia, vini parcissimus, pronus tamen in libidines. Eloquentia militari excellentissimus, prudentiæ, & clementiæ laude, inter alia multa magni Principis officia longe clarissimus.

C. IVLIVS CAESAR.

C. CAESAR. DICT. PERPETVO.

OCTAVIANVS *Cæsar Augustus*, sororis *C. Iulij Cæ-*
saris nepos, patre *Octauio*, matre *Actia* *Romæ* natus, à *Iu-*
lio Cæsare ex testamento in familiam adoptatus heresq; insti-
 tutus, vt necem auunculi vlcisceretur, quinque bella ciuilia
 gessit, aduersus *Antonium Mutinense* & *Actiacum*; contra
Cassium, & *Brutum Philippense*; contra *L. Antonium M.*
fratrem, *Perusinum*; aduersus *Pompeium Magni filium*, *Si-*
culum & *nauale*; externa duo, *Dalmaticum*, & *Cantabri-*
cum. Pace, terra, marique parta, Iano clauso, *Vrbem Ro-*
manam optimis institutis, legibus, magnificentissimisque ope-
 ribus sic excoluit, vt meritò *Parens Patriæ* primus, & *Au-*
gustus diceretur. Obijt Nolæ, ventris profluuio laborans,
 Anno ætatis septuagesimo sexto, Imperij verò quinquage-
 simo sexto: Cùm regnasset cum *Aton.* & *Lepido* Annos 12:
 solus Annos 44. Corpus maximis honoribus ad *Vrbem dela-*
tum & postquam crematum fuit, reliquie in *Mausoleo* sibi-
 inter *Tyberinum* amnem & *viam Flaminiam* extructo, impo-
 sitæ. Princeps fuit summis animi corporisque dotibus clarus,
 ad cuius felicitatem illud accessit quòd anno eius Imperij
 41. ferè completo, & 42. ineunte, Rex Regum & Dominus
 dominantium *Saluator noster CHRISTVS IESVS*
 principium recuperandæ salutis humanæ, carnem assumens
 dare voluit. 8. cal. Ianuarij, ex purissimis *Mariæ Virginis*
 sanguinibus in *Bethleem Iudæ* natus: quo die mandauit *Au-*
gustus, ne quis Dominum se vocaret, sentiens verum orbis
 Principem natum fuisse. Deienim cognomentum est.

OCTAVIANVS CAESAR AVGVSTVS. 2

DIVVS AVGVSTVS PATER

TYBERIVS NERO CAESAR Augusti priuignus,
 Tyberij Neronis, & Liuiæ Drusillæ filius assumpta virili to-
 ga, Magistratus ordines omnes adiit. Pro Augusto in Orien-
 te præclara multa gessit. Tigranem Armeniæ Regem Regno
 restituit; signa à Parthis Crasso ablata recuperauit. Rheticum,
 Vindelicum, Pannonicum, Germanicum, Illyricumq; bellum
 feliciter confecit: ob quæ triumphauit, & ouans Urbem in-
 gressus, Liuiæ impulsu magis, quàm Augusti iudicio (quip-
 pè cuius mores, & ingenium non probasset umquam) ab Au-
 gusto adoptatus & successor ascitus est. Eo mortuo primum
 se liberalem ac modestum gessit, in multis valdè popularem
 se se exhibens: biennio post adeptum Imperium, extra ur-
 bem pedem non extulit; Postea verò Capreensæ secessu om-
 nem Reip. curam abiiciens, Armeniam à Parthis occupari,
 Mæsam à Dacis Sarmatisque, Galliam à Germanis vastari
 neglexit. Vitia malè dissimulata detexit. Portentosa libidi-
 ni, turpissimæque ebrietati, summam auaritiâ; maximæ cru-
 delitati incredibilem adiecit rapacitatem, non minus in ex-
 cellentes ingenio viros, quàm in propinquos, & necessarios
 suos seuiens. Postremò in Astura propè Campaniam in lan-
 guorem cum incidisset, in Villa Luculliana ætatis Anno 78.
 Imperij verò 23. Caligulæ nepotis astu obiit. Romam porta-
 tum corpus, publico funere crematum est. Huius Imperij
 Anno decimo octauo, Dominus noster **IESVS CHRIS-
 TVS** vt nos ab æterna morte liberaret, ignominiosam Cru-
 cis mortem subire, & se puram Deo patri hostiam, pro redem-
 ptione humani generis, offerre dignatus est.

TI. CAESAR, DIVI. AVG. F. AVGVST.
IMPERATOR.

C. CAESAR Germanico patre natus, à militari cal-
 ciamiento Caligule cognomen adeptus, magis in gratiam pa-
 tris, quàm proprijs virtutibus, Imperium affecutus est. Initiò
 principatus ita se gessit, vt nunc **PIVS**, nunc Pater exerci-
 tium, nunc Castrorum filius, nunc optimus Caesar dici merue-
 rit. Postea ex homine in monstrum versus, se adorari, & Io-
 uem Latialem vocari passus, propria sibi sacerdotia constituit,
 victimaque, & hostias expetijt. In propinquos, auiam, proa-
 uiam omnem sauitiam exercuit. Tres sorores suas consti-
 prauit. Libidinis tam erat inexplebilis, vt nec masculis, nec
 foeminis ullis parceret. Matronis honestis omnibus insidiaba-
 tur, quas cum maritis ad cœnam vocatis vitiaffet palàm in
 Conuiujs, earum alias laudabat, alias vituperabat. Senato-
 res multos interfecit: Conclusis horreis famem populo indi-
 xit: Parentes filiorum supplicio interesse coegit. Sauitiam,
 verborum inuerecundia auxit, illud tragicum iactitans; Ode-
 rint dum metuant. Et illud; Vtinam Populus Romanus vni-
 cam haberet ceruicem. Homeri carmina comburere conatus
 est. Virgilium ignorantia, T. Liuium loquacitatis accusauit,
 quos vna cum Iuris consultorum scriptis extirpare decreuit.
 Auri maxima vi consumpta, ad rapinas se conuertit, inau-
 dita exquirens vectigalia, tēstamenta diuitum irrita faciens.
 In talem igitur bestiam non hominem conspirationes aliquot
 factæ, detectæ sunt. Tandem per Chæream Cassium Tribu-
 num et Cornelium Sabinum triginta vulneribus est confectus.
 Anno ætatis 29 Imperij 3. cum 10. mensibus. Cadauer tumul-
 tuario rogo semiambustum, in hortis Lamianis leui cespite
 obrutum, à sororibus ab exilio redeuntibus, concrematum est.

C. CAESAR. AVG. GERMANICVS. PO.
M. TR. POT.

TYB. CLAUDIVS ex Druso Nerone, fratre Tyberij Imperatoris & Antonia minore Lugduni natus, liberalibus artibus, in prima etate non mediocrem operam nauauit. Græcis Latinisq; litteris instructus, quadraginta Historiarum libros conscripsit. Cui percussores cum inquirerentur ipse metu supplicij, in deformi latebra repertus, à militibus extractus, in Palatium ductus, Imperator creatus est, Anno etatis L. In cunctis tam ciuilem se gessit, vt breui omnium in se amorem conuerteret. Priuatis tamen insidijs infestabatur, vnde & bellum ciuile à Furio Camillo Scriboniano Dalmatiæ Legato, quem etiam milites Imperatorem salutauerant contra eum motum, sed statim sopitum est. Censuram intermissam reuocauit; ius laboriose dixit. Britannia in deditionem recepta, reuersus in Urbem, sexto mense, triumphum egit. Senatum supplcuit, amotis famosis, ob idq; Pater Senatus dictus fuit. Curam vrbis maximam habuit; opera publica multa extruxit, Aquam Claudiam Romam introduxit. In ferendis sententijs nonunquam perspicacem & acutum, nonunquam insulsum & ineptum se ostendit. Conuiuijs nimio deditus, vini cibique appetentissimus, somni breuissimi: Libidinis in scæminas profusissima: Aleæ studiosus, natura saeuus sanguinariusque. Fraude Agrippinæ veneno periit, etatis anno 64. Imperij 14. Funeratus est solenni pompa Principum, & in Deorum numerum relatus.

TI. CLAVDIVS. CAESAR. AVG. P. M.
TR. P. IMP. P. P.

DOMITIUS NERO *Cæsar*, ex *Cn. Domitio Nerone*, & *Agrippina Germanici filia*, procreatus, 11. ætatis anno à *Claudio* adoptatus, *Anneoq; Senecæ* in disciplinam traditus, ubi 17. ætatis annum attigit, post mortem *Claudij* Imperator factus est. Primum quinquennium ita gessit, ut omnes Principes liberalitate, clementia, comitate, benivolentia superaret. Ianum bis clausit: prauos mores emendauit: multas bonas leges tulit. Tandem Imperatoriæ dignitatis oblitus, musices, cytharizandi, & augurandi studio deditus, paulatim petulantiam, libidinem, luxuriam, auaritiam, crudelitatem detexit. Commestationibus deditus: Pueris & nuptis abusus. Sporum Eunuchum ornamentis mulieribus excultum pro uxore habuit. *Doryphorum* libertum, maritum suum (cum se mulierem effingeret) fecit: *Agrippinam* matrem incestauit. Prodigalitate exhaustus, ad rapinas se conuertens, templa Deorum spoliauit: *Britannicum* veneno sustulit: matrem occidi iussit. *Senecam* & *Burrum* præceptores interemit: urbem, caussatus ædificiorum deformitatem, incendit: nobilissimum quemque exitio destinauit, conatus ordinem Senatorium totum subuertere. Christianos multis varijsque suppliciorum generibus prosequutus est. Inter hos *Petrum* & *Paulum* Apostolos interfecit. Cum in odiū eius propter omnia flagitiorū genera, in quibus volutabatur plurimi, exarsisset *Gallia*, *Hispaniaq;* ab Imperio Romano discessissent, hostis à senatu iudicatus, ab omnibus derelictus, ferrum iugulo adegit, adiuvante trepidam manum Eunucho *Sporo*, anno ætatis 32. Imperij 14. Mors eius tantam lætitiā populo Romano attulit, ut omnes pileati (veluti in signum partē libertatis) discurrerent: funeratus est impensa ducentorum millium, stragulis albis, auro intextis. Reliquias *Ægloge* & *Alexandria* nutrices, cum *A. Æle* concubina, gentili Domitiorum monumento, condiderunt.

NERO · CLAUDIUS · CÆSAR · AVG · GER ·
P · M · TR · P · IMP · P · P ·

SERGIUS GALBA Patre Sergio Galba, matre Numia Achaea ex nobilissima Sulpitiorum familia pro-
 genitus, cum in adolescentia liberalibus disciplinis & Iuri
 operam dedisset, per omnes dignitatis gradus ad Proconsu-
 latum Hispaniae euectus est. Durus & seuerus in re militari,
 Veteranos, & Tyrones assiduis operibus exercens, seuerissi-
 me eos tractauit: spe Reipub. a Tyrannide liberanda, à mi-
 litibus salutatus Imperator, legatum tantum Populi Roma-
 ni se esse respondebat. Audita tandem Neronis morte, no-
 men Imperatoris, iam grandaeuus, libens assumpsit, & ma-
 gna militum copia stipatus, Romam aduenit. Trium flagitioso-
 rum hominum regebatur arbitrio, quibus adeò se abuten-
 dum permisit, ut vix sibi ipsi constaret. Hinc prope vniuersis
 ordinibus insensus, apud milites, Germanos praecipue, ma-
 xima flagrabat inuidia: qui quòd eos nulla largitione do-
 naret, sed inani spe lactaret, sacramentum militare rei-
 cientes, cum Imperatorem in Hispania factum palàm displic-
 ere conclamassent, Othonem ad affectandum principatum
 non mediocriter incenderunt. Conspiratione igitur facta, ad
 lacum Curtium in foro Romano miserè trucidatus est. Caput
 eius à milite gregario amputatum, ad Othonem delatum est,
 qui cum ludibrio circumferendum, lixis calonibusq; donauit.
 Truncum corpus, ab Argio dispensatore in hortis eius Au-
 reliae via, sepultum est. Perijt tertio & septuagesimo aetatis
 anno, Imperij mense septimo.

SER. GALBA. IMP. CAESAR. AVG.
TR. P.

M. SYLVIVS OTHO. L. Sylvio Othone patre, & Albia Terentia matre, natus, à prima ætate prodigus & procax, Neroni in tantum gratus erat, ut omnium consiliorum atque secretorum eius particeps fuerit. A quo in Lusitaniam missus, eam decem annis summa moderatione ac singulari abstinentia administravit. Deficiente à Nerone Galba ad eius partes accessit, quem, cum inita conspiratio, è medio sustulisset, ipse Imperator tumultuariè salutatus, senatum ingressus, quasi raptus de publico, imperium se coactum suscipere simulavit. Decreta est ei Tribunitia potestas, & nomen Augusti, & omnes principum honores. A plebe appellatus est Nero: cuius etiam statuas & imagines deiectas restituit. Interim exercitus Germanicus apud Coloniam, propè Rhenum, facta coniuratione contra Othonem, Vitellium in castris Imperatorem elegit, contra quem expeditionem inchoavit Otho, ac bellum civile molitus est. Tribus leuibus prælijs contra Vitellianos congressus, victor extitit; quarto apud Bebriacum fraude superatus, magis tedio civilis belli, quàm desperatione motus, singulos amicorum cohortatus, ut sibi quisque pro facultate consuleret, pecunijsque suis domesticis diuisis, pugione, quem puluino subdiderat, se vno ictu infra leuam papillam interfecit, Aetatis anno 38. Imperij die 95. Apud Veliternam funeratus; adeo charus militibus, ut multi haud procul à rogo, sibi ipsis manus inferrent, multi præ dolore armis inter se ad internecionem concurrerent. Vir fuit munditiarum penè muliebrium, & imberbis, cui minimè tam virilis mors, & Romana conueniebat.

IMP. M. OTHO. CAESAR. AVG.
TR. P.

AVLVS VITELLVS ex *L. Vitellio* clarissimo viro, & *Sextilia* probatissima fœmina prognatus, primam ætatem apud *Tyberiana* scorta *Capreis* egit. *Caio* per auri-gandi, *Claudio* per aleæ studium, *Neroni* per *Cytharedos* & *Musica* certamina familiaris, eorum fauore, honoribus & sacerdotijs auctus, *Proconsulatum* *Africæ* obtinuit. Postea illi à *Galba* *Germania* Prouincia est tradita: in qua cum se exercitui comem, blandum, benignumque exhibuisset, vespere à militibus, è cubiculo raptus, à *Fabio Valente*, vnus legionis duce, Imperator salutatus est, Cum ei *Galbæ* cades nunciata esset, pacatis *Germanicis* rebus, copias partitus, aduersus *Othonem* exercitum parauit. Cum autem *Othonis* mortem audisset *Prætorianos* exautoratos iussit arma tradere *Tribunis*, quiq; ob eadem *Galbæ* munera poscebant, iussit vt interficerentur, vt probi principis spem præferret. Vrbem more triumphantis ingressus, luxuriæ, libidini, delicijs, & gulæ ita deditus fuit, vt ventri omnem operam dare videretur. Arbitrio *histrionum* & aurigarum gubernabatur, & horum consilio Imperium administravit. *Helluantem* Imperatorem, *Mæsiarum* ac *Pannoniæ* exercitus, tum *Iudaicus*, ac *Syriacus* destituerunt, in *Vespasiani* verba iurarunt. Iste contra eos *L. Vitellium* fratrem misit, qui apud *Cremonam* superatus est: quamobrem & reliqui *Vitelliani* Duces in partes *Vespasiani* transierunt. Destitutus itaque ab omnibus, cum pistore. & coquo in latebras fugit; At hostili exercitu in urbem irrupente, è latebra extractus, ligatis post tergum manibus, iniecto ceruicibus laqueo, lacerata veste, seminudus in foro trahitur, mucrone sub mentum posito, quibusdam cæno, & stercorebus incessantibus, alijs incendiarium, belluonem, ebriosum vociferantibus, ad *Gemonias* stelas raptus, infinitis verberibus cesus, perijt. Inde vnco tractus in *Tyberim* proiectus est. Anno ætatis 57. Inperiij, mense octauo.

A. VITELLIVS. GERMANICVS. IMP.
AVG. P. M. TR. P.

FLAVIUS VESPASIANVS Sabini & Pol-
 læ filius, ultra Reatē in Samnijs, Princeps ad omnem laudem
 natus; à matre vix contumelijs compelli potuit, vt Senato-
 riam dignitatem, tamquam molestiarum plenam, peteret. Tri-
 bunus militum in Thracia, Quæstor in Creta, & Cyrenis post
 ædilis factus, Prætor sub C. Caligula, ludos ædedit: sub Clau-
 dio legatus legionis in Germaniam missus, in Britanniam tran-
 slatus tricies & bis cum hoste confligit. Viginti oppida &
 Insulam Vectem, Britanniæ proximam, Imperio adiecit. Qua-
 re triumphalia ornamenta meruit. Ad comprimendos in Iu-
 dæa motus, Flori procuratoris auaritia immanitateque exci-
 tatos, missus, castigata castrorum disciplina, cum filio ma-
 iore Tito ciuitates Iudææ in se conuertit, multisque prælijs
 strenuum se Ducem exhibuit. Othone & Vitellio de princi-
 patu certantibus, à militibus, vt capefferet Imperium co-
 actus est. Alexandria quendam oculis orbatur in spuitic-
 ne sua, ac dum calcaret alterum, debili crure claudum, pri-
 stinæ sanitati restituit. Cum Tito filio de Iudæa nobilissimum
 egit triumphum. Urbem ruinis deformem nouis ædificijs re-
 parauit: Capitolium redintegrauit; Amphitheatrum condi-
 dit; Templum Pacis extruxit. Nullius cæde vquam le-
 ratus, singulare habuit inimicitias obliuisci. Rhetoribus atque
 Poetis è fisco annua salaria primum constituit. In artifices
 liberalis: ludos, spectacula ædedit: conuiuia celebravit honori-
 fica & plurima. cupiditate pecuniæ culpatus aliquantulum
 ad quam eum & laudabilis vsus, & temporum calamitas pro-
 uocasse visa est. Profluo ventris laborans dum consurgit (Im-
 peratorem, dicens, stantem mori oportere) ac nititur inter ma-
 nus subleuantium extinctus est. Anno ætatis L X I X. Im-
 perij X.

IMP. CAES. VESPASIAN. AVG. P. M.
TR. P. P. COS. II.

10

TITVS VESPASIANVS, ex patre *Vespasiano*, matre *Flauia Domicilla*, natus est. *Adolescens Latinis, Græcisque litteris excultus, postea Tribunus militum, in Germania & Britannia militauit. Quæstor factus, meruit præfecturam legionum in Iudæa. Vbi pater rerum potitus, ad urbem contendit, Titus ad perdomandam Iudæam relictus, Hierosolymam crudeli oppugnatione, fame, ferro, flammaque confecit. Romam reuersus, particeps & tutor Imperij factus, cum patre de Iudæis triumphum egit. Fuit initio de luxuria rapinisque suspectus, vt etiam à plerisque Nero vocaretur; sed hæc in melius conuersa, immortalem ei gloriam pepererunt. Nam suscepta patria cara, clementia, liberalitate, honorificentia, pecunie contemptu, omniumque virtutum genere, ita excelluit; vt amor, & delicias humani generis passim diceretur. Illud autem maxime cavit, vt ne quem dimitteret sine spe; Illud subinde in ore habens, Non oportere quemquam à sermone Principis tristem discedere. Ad benevolentiam ita propensus, vt quodam die recordatus inter cænam quod nihil tota die cuiquam præstitisset, memorabilem illam, laudatamque vocem ediderit; Amici diem perdidit. Clementiæ mansuetudinisque tanta fuit, vt Pontificatum ob hoc solum acciperet, vt puras à sanguine manus seruaret, nec cuiusquam necis aut auctor, aut conscius esset. In aduersis, quæ tum Vrbi, partim incendio triduo, partim pestilentia acciderant, parentis optimi sollicitudinem, affectumque, populo Romano ostendit. Cum propter heroicas virtutes in auribus atque oculis omnium versaretur, summo totius Urbis & orbis mærore, feбри correptus, in eodem quo pater apud Sabinos agro, mortem obiit, ætatis anno XLII. Imperij. II. Non desunt qui Titum necatum à Domitio scribunt, veneno eporis marini propinati.*

IMP. T. CAS. VESP. AVG. P. M. TR.
P. P. P. COS. VIII.

ii

DOMITIANVS. *Vespasiani Filius & Domicilla, Titi frater, fratri patrique per omnia dissimilis, Neroni ac Caligula propior vixit. Fratre mortuo, circa administrationem Imperij mixtura virtutum ac vitiorum inaequali, se inconstantem praestitit, donec virtutes in vitia plane deflexit. Sumptuosissima spectacula edidit: Seculares ludos fecit: quinquennale certamen Ioui Capitolino instituit, Musicum, Equestre, & Gymnicum. Aedificia publica multa fecit. Bibliothecas incendio absumptas reparavit. Expeditiones quatuor habuit, non sine magna Reip. perniciē: Vnam aduersus Sarmatas, alteram aduersus Catos: duas aduersus Dacos. Nobilissimos ex Senatu plures interfecit. Philosophos ac Mathematicos vrbe Italiaq; submouit. Indies ferocior magisque Nerone sanguinarius, bona viuorum, mortuorumque qualicumque occasione praedabatur. Vsque adeo libidinosus, vt inter vulgatissimas meretrices noctu, diuq; versaretur. Cumq; cunctis inuisum & terribilem se reddidisset, amicorum libertorumque conspiratione, et etis anno 45. Imperij 15. oppressus, & trucidatus est: cadaver loculo plebeiorum inclusum, à vespillionibus elatum est, ac à Phille nutrice in suburbio suo. Latina via, funeratum.*

IMP. CAES. DOMIT. AVG. GER. COS.
XV. CENS. PER. P. P.

NERVA COCCEIVS claris ortus natalibus, oppido Narniensi genitus, à Domitiani occisoribus, Anno Christi nonagesimo nono, atatis verò sexagesimo sexto, Imperator eligitur. In initio principatus, beneficentię, clementiæ, & liberalitatis signa exhibuit. Reos maiestatis absoluit, exules in patriam reuocauit: Annuos Iudæorum census diminuit, ac capitali pœna interdixit, ne quis Christianos, aut Iudæos, in posterum accusaret laderetue. Domitiani imagines, & clypeos publicè detrabi, nomina, & titulos eradi curauit. Cuius egeis, vt vitam sustentarent, decies & quinquagies centena millia nummum erogauit, Senatores delegauit, qui agros emerent, & egentibus diuiderent. Puellas puerosque pauperibus parentibus natos, sumptu publico ali iussit. Ciuitates affectas releuauit. His exhaustus sumptibus, vestes, vasa aurea, argenteaq; suppellectilem, vt amicos iuuaret, vendidit. Vtque impendia leuaret, spectaculorum & ludorum genera sustulit. Principes viros consilijs suis semper adhibuit. Dignos porissimum ad honores euexit. M. Vlpium Traianum Hispanum peregrinum, etsi multos haberet propinquos, propter singulares eius virtutes, in filium adoptauit, & Cæsarem designauit, ad eumque Imperij iura, & insignia cum in Germaniam vsque transmississet, omniaque in bonum ordinem redegisset, febre correptus morritur, Anno atatis. LXVIII. Imperij anno primo, mense tertio, die nono. Vir optimus, omniumque laude dignissimus.

IMP. NERVA. CAES. AVG. P. M. TR.
P. COS. II. P. P.

TRAIANVS VLPIVS. natione Hispanus vrbe
 Tubertina oriundus anno Christi centesimo, in castris prope
 Coloniam Agrippinam, à Nerua Imperatore, voluntate
 S. P. Q. R. accedente, imperij insignia accepit. Probitate
 tantum Imperium Romanum ampliavit, quantum vnquam
 alius. Germaniam cis Rhenum, Daciam, gentesque vltra
 Danubium alias, ditioni Romane subiecit; Parthos coercuit,
 Albaniam superavit: qui Euphrati ac Tigri accolunt, Pro-
 uinciales Imperij Rom. fecit. Profectus etiam ad Indię fines,
 ac mare rubrum, tanta in hostes benignitate vsus est, vt se-
 penumero amore potius quam vi, se se subactos dediderint. Ro-
 mam ingressus, apud populum mitis, apud Senatum veneran-
 dus, omnibus denique amabilis est habitus, grauis nulli. In pau-
 perum alimenta multa largitus est, studiosos & bonos viros ho-
 ribus & dignitate auxit. Plutarco Historicis & philosopho
 vsus est preceptore. Senatum Patrem suum, seque vicissim
 eius filium appellabat. Eius instinctu in Christianos persecu-
 tionem instituit, timens ne eorum multitudo vim imperio fa-
 ceret. De multitudine interemptorum Plinij secundi litteris,
 cum factus esset certior, edictum promulgauit, vt ne Christiani
 propter fidem aliquid amplius paterentur. Spectacula magni-
 fica edidit centum viginti continuis diebus. Circum restituit.
 Bibliothecas ornauit. Post in Armeniam expeditionem sum-
 sit. Reges multos paruo negotio subegit. Babylonem vsque pe-
 netrauit. Arabiam petijt. Agarenos rebellantes frustra ador-
 tus, inde re infecta digressus, ac paulo post valetudine aduer-
 sa correptus, apoplectus primum, demum aqua intercute re-
 pletus, apud Selenuntem Cilicię urbem, quę & Traianopolis
 post dicta est, repente extinctus est, Cum imperasset annos
 xix. menses vi. dies xv. Aetatis anno lxiij. Cuius extincti ci-
 neres vrna aurea ad basim columnę suę Romę conditi sunt.

IMP. CAES. NERVAE TRAIANO AVG. GER.
DAC. PARTH. P. M. TR. P. COS. V. PP.

PVBLIVS AELIVS ADRIANVS, ex *Aelio Adriano Afer* & *Domitia Paulina Romæ natus*, à *Traiano* adoptatus, Imperator factus est, Anno Christi centesimo decimo nono. Initio imperij omnem operam dedit, vt pacem in toto orbe componeret; armorum, & rei militaris peritissimus, tantas copias habuit, quantas Imperatorum ferè nullus. Totum propemodum orbem peragrauit, nempe adeo cupidus peregrinationis, vt omnia, quæ de locis orbis legerat, præsens vellet addiscere. Litterarum in vtraque lingua peritissimus, Mathematicus insignis, Astrologus, & Geometra acutissimus, Musicus, Poeta, Medicus. Pictura, sculpturaque tantum valuit, vt plurimas imagines sua manu depinxerit, & quasdam etiam in ære ac lapide artificiosè celauerit. Opera publica maxima elegantissimaque fecit, quorum in Vrbe alibique satis clara memoria extat. Athenis cum hyemaret, obtulerunt ei *Quaratus* atque *Aristides* (qui Apostolorum fuerant discipuli) libros quosdam in Christianæ fidei defensionem à sese conscriptos, quorum lectione aliquantulum in fide Christiana eruditus, rescripsit, indignum esse Christianos Religionis causa passim occidi. Cumque *Cothebas* Iudaicæ factionis Princeps Christianos varijs cruciatibus, quod aduersus Romanos nollent arma mouere, insequeretur, *Adrianus* omnes passim Iudeos interfici curauit, ne uè cuiquam illorum aditus Hierosolymam pateret, interdixit, donauitque Ciuitatem illam mœnibus probe munitam, Christianis, eam de suo nomine *Aeliam* appellans. Memoria fuit vsque ad stuporem felicissima: ingenij liuidi, lasciuæ, & ad ostentationem insolentis. Anno *Antonino* adoptato, cum in lethalem morbum incidisset, venenum à medicis non semel postulauit, & ob animi impatientiam, semel atque iterum à seruis, & libertis gladio iugulari petijt. In conspectu *Antonini* tandem apud *Babias* moritur. Anno ætatis LXII. cum imperasset annis XXI. mensibus XI.

IMP. CAES. TRAIAN. ADRIANVS. AVG.
P. M. TR. P. COS. II.

ANTONINVS, ex *Tito Aurelio*, & *Fatidilla* natus, filius adoptiuus *Adriani*, Imperium suscepit, Anno à Natiuitate Christi, centesimo quadragesimo; ea probitate ac integritate Princeps, vt auctoritate Senatus, meritò *PIVS*, cognominatus sit. Per legatos suos plurima bella gessit: Britannos, Mauros, Dacos, Germanos, Iudeos rebellantes contudit; Alanos refrenauit; in Achaia atque in Aegypto rebelliones repressit. Orbem prope vniuersum, non armis, sed sola virtute, auctoritate & fama bonitatis, quæ de eo ferebatur deuicit, pacis amantissimus, illud *Scipionis* semper habuit in ore; Malle se vnum ciuem seruare, quàm mille hostes occidere. *Iustinus* philosophus conscripto de fide Christiana libro, cum eum *Antonino* nuncupasset, ita eum in Christianos beneuolum reddidit, vt quietos ipsos in sua religione perseuerare admiserit, vsque in principatus sui annum quintumdecimum. Postea Crescentis Hæretici, multa de nocturnis coitionibus, puerorum cadibus, & comestionibus, & stupris in Christianos impudenter configentis, mendacijs & persuasionibus inductus, tanto odio in Christianos exarsit, vt cunctis Asiæ præsidibus, edicto præceperit, vt Christianos omnes occiderent ac penitus extirparent, in qua persecutione etiã *Iustinus* philosophus, martyrij coronam suscepit. Opera publica multa restituit. Spectacula plurima edidit. Amicis non aliter vsus est in imperio, quàm priuatus. Ociosis salaria subtraxit dictitans. Nihil esse crudelius, quàm rem ab ijs corrodi, qui nihil in eam suo labore conferrent. Seditiones non crudelitate, sed modestia compressit. In victu eius opulentia sine reprehensione, parsimonia sine sordibus enituit. Moriturus *Remp. M.* *Antonino* commendauit. Febre correptus tertia die animam exhalauit, ætatis anno 70. Imperij 23. Sepultus in mole *Adriani*.

ANTONINVS. AVG. PIVS. P. P.
 . TR. P. COS. III. 16

L. AURELIUS VERUS, Patre L. Aelio vero, & matre Domitia Calvilla progenitus, ab Antonio Pio, una cum M. Aurelio in filium adoptatus, æquo iure post obitum PII, cum eodem Imperium administrare cepit, à Chrystonate, centesimo sexagesimo secundo Anno. In Syriam profectus, adulterijs & omni genere luxuriæ fuit infamatus: quæque in Syria conceperat vitia, Romam deduxit; popinæ, alee, nocturnis incursionibus ita deditus, ut Neronis, Caij, & Vitellij æmulus videretur. Quæ omnia quasi nesciens Marcus dissimulabat, ne pudore illo fratrem carperet; atque ne in oculis omnium peccaret, ab eo in Parthicum bellum missus est; sed nihil profecit, in homine voluptatibus, spurcitijque dedito. Ballum tamen Parthicum eius duces confecerunt, qui Babylonem, Mediam, Armeniamque vendicabant, unde nomen Armenici, Medici, Parthici, Medici, acquisiuit; quod & Marco Romæ agenti delatum est. Ad amicæ vulgaris arbitrium, in Syria barbam posuit; unde secum Romam Histriones, fidicines, tibicines, scurras, prestigiatores multos adduxit, cum quibus in villa sua insanivit: quod peperisse clandestinas inter ipsum & Marcum similes rumor erat. Apoplexia correptus, ex bello Germanico, rediens in vehiculo sedens, cum fratre, apud Alinum, inter Veronam & Concordiam, iter faciens, periit, cum triduo mutus vixisset, post sanguinis detractionem. Vixit annis XLII. Imperavit cum fratre annis XI. In sepulchro Adriani sepultus est.

MARCVS AVRELIVS ANTONINVS
 Philosophus, ex Patre Annio Vero, & Domitia Calvilla matre
 natus, post obitum Lucij Veri, solus Imperij gubernaculis poti-
 tus, per omnia sibi in anteacla vita similis, prouincias summa
 veneratione ac modestia gubernauit. Populo adeo gratus, vt à
 plurimis, totius Orbis defensor, & ob singularem iustitiam Ve-
 rissimus, speculumque virtutum appellatus sit. Persecutionem
 in Christianos à temporibus Antonini Pij. ceptam, sub hoc Im-
 peratore plurimum auctam, Melito insignis Christianorum de-
 fensor ac patronus, datis ad Imperatorem litteris, ita coercuit;
 vt edicto Ephesi in Comitij publicè proposito, Imperator caue-
 rit, si quis Christianum quempiam, eo nomine saltem quod Chri-
 stianus sit, accusauerit, reus quidem absolueretur, alius autem
 eam pœnam subiret, quam Christiano intentabat. Nouo ex im-
 prouiso in vniuersa Europa tumultu exorto, exactionibus Impe-
 rium grauare nolens, omnia sua Imperialia vxorisque ornamen-
 ta in foro Traiano diuendidit, exercituque comparato in Germa-
 niam cum filio suo M. Commodo profectus, contra Venetos,
 Quados, & Sclauos dimicauit. Victor exercitum in Panno-
 niam atque Illyriam duxit; postque victoriam partem ætatis
 LXI. Imperij verò XVIII. anno, diem vltimum clausit. Au-
 dito nuncio mortis, Vrbs publico luctu confusa marorem in-
 duit, Senatus atra veste dolorem testatus est: quod de Romulo
 creditum est, omnes vnanimi consensu affirmabant, Marcum
 celo receptum esse: ob cuius honorem templa, columna, multa-
 que alia decreta sunt.

IMP. CÆS. M. AVR. ANTONINVS. AVG.
GERM. SARMATICVS.

18

L. AELIUS AURELIUS COMMODVS Sex
M. Antonino Philosopho & Faustina natus, Patre in Germania mortuo, Anno post Christum natum centesimo octuagesimo secundo Imperij gubernacula suscepit Germanicum bellum sibi à patre relictum, cum iam res ad victoriam inclinaret, turpiter deferens, contempto amicorum consilio, Romam properavit. Crudelitate, libidine, superbia, Caligulam, & Neronem longè superavit: per tabernas & lupanaria sese turpiter volutavit. Prouincias facinorosissimis hominibus demandauit. Senatum contempsit. Nobiles plurimos interfecit: matrem Faustinam in exilium misit. Inter trecentas concubinas, quas ex matronarum, meretricumque delectu, ad formæ speciem collegerat, in Palatio, per conuiuia & latebras debacchabatur; cum trecentisque exoletis, Lucillam sororem occidit; cæteras constuprauit. Totam Imperij administrationem Perennio consiliario commisit. Paternum nomen contemnens, abiectis Imperialibus ornamentis, se Herculem Romanum, Iouis filium appellauit, exuias leonis indutus manuq; clauam gestans, nudus ludos & gymnasia frequentans incedebat. Urbem Romam, Senatum Populumque de se Commodianos appellabat. Bella per legatos gessit. Tandem facta in eum conspiratione, per Q. Aelium Latum Præfectum, & concubinam Martiam, quam inter omnes dilectissimam habuit, cum ei venenum inefficax propinatum esset, per athletam, quem Herodianus Narcium appellat, strangulatus est. Anno ætatis 32. Imperij 13. Senatus decreto cadaver vinctum in Tyberim projici debuit: at iussu Pertinacis in montem Adriani translatum est.

M. AEL. AVREL. COMM. AVG. P. FEL.

19

P. HELVIVS PERTINAX. Ex Patre Heluio Successo, in Appennino, in Villa Martis, natus est. Pertinax dictus ex continua lignaria negotiatione, quod eam pertinaciter exerceret. Commodus occiso, Latus Praefectus praetorio, & electus Cubicularius, nocte intempesta, mortem eius annunciarunt Pertinaci, eumque in castra ductum Imperatorem designarunt, sexagenario maiorem, Anno Christi centesimononagesimo quinto. Fuit vir fortis & strenuus, omnibusque se beneuolam semper & civilem exhibuit. Aes alienum ab initio Imperij contractum, facta auctione supellectilis, Commodi Imperatoris, dissoluit, operibus publicis certum sumptum constitui: stipendia debita soluit, praemia militibus posuit, annonae consultissime prouidit. Senatui semper praesuit. Quidquid inculti soli vacabat occupantibus adiudicauit, decemque annorum immunitatem, & perpetuam libertatem agricolis concessit. Auaritiae tamen suspicione non caruit. Nam & sordide in prouincijs se gessit, & cum patrimonium ei esset perexiguum, subito factus est diues. Quinimo apud vada Sabatia mercaturas Imperator exercuit, non aliter quam priuatus; ob hoc militibus omnibusque aulicis inuisus, a Lato Praefecto, qui eum Imperatorem fecerat, in Palatio est confossus cum duobus Cubicularijs: cum uixisset Annis LX. mensib. 7. diebus 26. Milites qui eum interfecerant, caput conto fixum, per Urbem in castra pertulerunt. Mortem eius populus indignissime tulit, & idcirco in Diuos est relatus,

*Figie de una medalla de oro en el Tom. 2 de Com-
mentaires Historiques par Tritem pag. 10.*

DIVVS PERT. PIVS PATER.

DIDIVS IVLIANVS MEDIOLANENSIS.

Filius Prætorij Didij Seueri, & Claræ Acmlia. Literarum, præsertim Iuris, peritissimus; audita morte Pertinacis, militibus venale Imperium, ei qui plus auri argentæue afferret, propo-
nentibus, cum in muro de numeranda pecunia cum militibus
conuenisset, ac multò plura etiam quàm sperarent se daturum
illis pollicitus esset, ab illis admissus, Imperatorq; est appella-
tus. Adeptus Imperium delitijs atque crapulæ se totum dedi-
t. Senatu neglecto, militibus vana spe pollicitationum elusis, con-
temptui passim ab omnibus haberi capit. Quamobrem Senatus
C. Pescenium Nigerium, ad urbis præsidium euocauit, qui pau-
lo post in Syria cum exercitu suo à Iuliano defecit. Seuerus
quoque in Illyrico copiarum dux, ab eodem desciiuit: hic in
Pannonia, ille in Oriente, à suis Imperator declaratus. Quam-
quidem rem Iulianus indignissimè tulit; sed cum desperata om-
nia videret, de participatione Imperij cum Seuero Senatuscon-
sultum fieri obtinuit. Caterum Seuerus se malle Iuliani hostem
esse, quàm Imperij participem litteris ad Senatum datis testa-
tus est. Destitutus omnium præsidij Iulianus, ad Magicam se-
conuertit, populi odium delinire, & militum animos, hac ratio-
ne, compescere credens. Tandem auctoritate Senatus abroga-
tum est ei Imperium; Seuerus Imperator appellatus. Iulianus
autem à quodam gregario milite, inter fœdissimas complora-
tiones, obtruncatus est. Vixit annis LVI. mensib. 4. Impera-
uit mensib. 2. dieb. 5. Corpus eius vxori à Seuero traditum,
in proau monumento sepultum fuit.

*Le fig. de Dédio Iuliano seare en el Tom. 2 pag.
24,
23. de Commentaires Historiques par Tritan*

*Esta effigie no es de Didio Juliano, sino de
Domiciano Vase lam. 12.*

IMP. CAES. DOMIT. AVG. GER. COS.
XV. CENS. PER. P. P.

i2

C. PESCENNIVS ex patre Antonio Fusco, matre Lampridia natus, à nigra ceruice Niger appellatus, mediocriter eruditus, moribus ferox, diuitijs immodicus, vita parcus, ad omne vitium procliuus fuit. Ab exercitu Syriaco, cui tunc preerat, Imperator salutatus, eo ferè tempore quo Seuerus in Illyrico à suis militibus Imperator itidem creatus est: quo nuncio accepto, copias quas habere potuit, conflauit, circaque Byzantiæ oram omnem occupauit, vt Seuero ad se perdendum venienti, iter interciperet. Caterum exercitus eius, Aemiliano Duce, cui Niger summam belli concediderat, ad Cyzicum fusus, fugatusque est: exercitu nouo instaurato, & apud sinum Issicum per Seuerum profligato, Niger fuga elapsus, Antiochiam peruenit. In suburbano latitans repertus, capite truncatus est: quod pilo infixum hinc inde circumferebatur. Filij eius cum matre in exilium acti, paulò post occisi, omnesque illius amici supplicio affecti fuerunt. Miles fuit optimus, Tribunus singularis, Dux principis, Legatus seuerissimus, Consul insignis, domi forisque conspicuus, Imperator infelix.

*La effigie de una medalla de plata en el Tom. 2 pag.
34. de Commentaires Historiques*

IMP. CAES. C. PESC. NIGERIVS. AVG.

CLODIUS ALBINVS Ex patre Caionio Posthumio, matre Aurelia Messalina genitus, ob res præclare in militia gestas, à Commodo Casarianum nomen oblatum, cum gratiarum actione modestissime recusavit, à Seucro primus Consul, postea vero etiam consors Imperij declaratus est. Vincto Pescennio, à Seucro (qui Albinum latè imperare ferre non poterat) primum insidijs est petitus, quibus detectis, manifeste contra eum exercitum Seuerus duxit. Multis prælijs vario Marte acerrimè pugnatum, tandem ultimo prælio commissio, fusæ sunt Albini copię. Albinus sauciatus à militibus captus, seminiuus ad Seuerum ductus est; cuius caput abscissum. pilo prius circumlatum, Romamq; missum, publicè patibulo affixum est. Corpus ante prætorium ad fœtorem vsq; iacuit, laceratumq; à canibus in profluentem coniectum est.

Des évènements en el Tom. 2. pag. 47. & 49 des Commentaires Historiques.

D. CLOD. SEPT. ALBINVS. CÆS.

I. SEPTIMIUS SEVERUS. Ex Patre M. Geta equite Romano, & Fulvia Pia, in Lepti Civitate Africa natus, cum Cos. Germano exercitui prepositus esset, ubi auditum fuit Commodum occisum, ac Iulianum odio multorum imperare, insigantibus multis, repugnans à militibus Imperator appellatus est. Occiso Iuliano, Romam armatus petijt, cunctis trepidantibus, & civilis belli periculum metuentibus, quod Pescennius Niger, & Clodius Albinus ad Imperium quoque aspirarent. Contra Pescennium Antiochia degentem, exercitum ducens, eundem his praelio victum, interfecit: Contra Clodium itidem Albinum bello suscepto, illud non minore felicitate confecit. Profligatis enim Albini copiis, ipsum seminiuum cepit, & occidi iussit. Ordinatis Britannia, Galliaque rebus, Romam rediens, populum ac milites multis muneribus donavit: ararium auxit, ludos seculares peregit. Maiorem filium Casarem declaravit. Iterum in Orientem profectus, Arabiam & Armeniam pervagatus, Parthos superavit. Urbem inde evans ingressus, spectacula & ludos edidit, magnum dedit Congiarium. Ius dixit: Civilibus negotijs liberisque erudiendis intentus. Tandem ad sedandam in Britannia dissensionem cum ambobus filiis iam decrepitis profectus, subactis Barbaris, senex morbo in Britannia consumptus est. Anno aetatis LXXXIX. Imperij XVII. Cineres ex Eboraco in loculo aureo Romam aduerti, in sepulchro Antonianorum sunt conditi.

*Pete espigie en el Tom. 2 pag 68^a 69^a de Comen-
tarios Historiques.* 72. 82. 93. 95.

L. SEPT. SEV. PERT. AVG. IMP. VIII.

M. AURELIUS ANTONINUS BASSIANUS.

Ex patre Seuero Imperatore, & Marcia matre, Lugduni procreatus, C A R A C A L L A E nomen, à vestimento demisso ad talos usque, quod populo dedit, accepit: à patre in Albinii Cæsaris interfecti locum, anno post Christum natum centesimo nonagesimo octauo, subrogatus est: In pueritia blandus, postea in omnem inhumanitatem ac sauitiam se conuertit. Patre mortuo, exercitu maximo coacto, summam potestatem nactus, apud milites conquestus, fratrem sibi venenum parasse, atque matri rebellem esse, eum in Palatio occidi iussit. Urbem ingressus, fratris sui domesticos & amicos, interfecit, nec infantibus parcens. Bonis diuitum inhians eos quacumque causa conficta, necabat. Commodi sororem anum, morte affecit, & quicquid ex cognatione Imperatoria, aut in Senatu ex Patricia nobilitate supererat, quasi à stirpe abstulit. Vestales virgines viuas terra obruit. Propter crudelitatem se perosum sentiens, Roma relicta in Galileam secessit: affectans nomen Parthici ad Orientem festinauit, quod & obtinuit. Hyematurus in Mesopotamia, apud Carras Urbem, dum Lunæ deæ templum inuiseret, & ad requisita naturæ discederet, insidijs à Macrino præfecto positis, per Martialem centuriorem pugione per auersum est traiectus, dum subligacula deduceret, uentrisque oneri leuandò intenderet. Martialis fugere volens, à custodibus corporis interficitur. Macrinus per dissimulationem mortem eius deplorans, corpus cremari iussit, reliquias in urna matri Iuliæ ad sepulturam misit, quas in sepulchro Antoninorum condidit. Vixit annis XLIII. Imperauit VI. Thermas sui nominis, pulcherrimi operis in Urbe Roma edificauit: quarum ruinæ insignes visuntur.

*Ses éfigies en los Comemoriaires Historiques Tom. 2.
pag. 162. 163. 177. 180. 188. 211. 215*

M. AVREL. ANTONINVS. PIVS. AVG.
BRIT.

P. SEPTIMIUS GETA. Ex patre Seuero, matre Iulia Mediolani natus, moderatus & lenis, honestiora studia tractauit, ac disciplinarum gloria viros celebres circa se frequenter habuit: placidus humanus, in optimos quosque vestitus nitidi cupidissimus. Post Parthicum bellum, cum ingenti gloria floreret, Bassiano principe Imperij appellato, ipse quoque Caesaris & Antonini nomen accepit. Mortuo patre Seuero, insidijs multis à fratre (quod eum lenitate morum à se discrepantem, ferre consortem Imperij, Bassianus non posset) petitus est. Cumque eos sepius reconciliare, magnæ auctoritatis viri conati essent, Imperium vtrisque consentientibus ita diuiserunt, ut Europa cum partibus Meridionalibus, Antonino Bassiano, Asia verò & quidquid in Orientem vergit Getæ cederet: sed neque ea ratione, odium in fratrem conceptum, Bassianus deponere potuit. Et cum paratæ veneno insidiæ non procederent, in cubiculum eius Antoninus irrumpens, Getam nihil tale expectantem, supra matris pectus crudelissimè interfecit: Corpus maiorum sepulchro illatum.

*See effigies in la Commantraire, Historiques, Tom. 2 pag.
260. 261. 266. 269. 272. 282. 283.*

IMP. CAES. P. SEPT. GETA. PIVS. AVG.

26

M. OPILIUS MACRINUS. Infimæ sortis Libertinus, cuius parentes propter ignobilitatem ignorantur, interempto Antonino Caracalla, anno à Christi natiuitate, ducẽ tesimo decimo nono, à militibus Imperator electus est. Ad Parthicum bellum profectus, post primum conflictum fœdus inijt, inducias Arthabano Rege petente. Ex Mesopotamia Antiochia profectus, in omnibus delicijs vixit, histriionibus, gladiatoribus, luxui, crapuleque deditus. Filium suum Diadumenum consortem Imoerij fecit, atque Antoninum (eo quòd nomen illud, eo tempore, omnibus amabile esset) appellauit, vt à se interfecti, Antonini Caracalla suspicionem militibus demeret; cuius simulacra ex auro confici curauit, eumque inter Diuos retulit. Homo vitiosissimus & sordidissimus. In domesticos tam ferus & crudelis, vt non Macrinus, sed Macellinus (quòd macelli, specie, domus sua cruentaretur) appellatus à multis fuerit. Tandem proditione militum, & defectu legionum, ad Varium Heliogabalum, victus cum paucis fugiens, in vico Bythinie cum filio Diadumeno, quinquagenario maior, occisus est, suis parim deditis, partim fugatis, partim interfectis. Vtriusque caput abscissum, ad Antoninum Heliogabalum delatum est. Imperauit annum vnum, & menses duos.

IMP. CÆS. M. OPIL. SEV. MAGRI-
NVS. AVG.

DIADUMENVS. Ex Macrino & Numia Celsæ natus, occiso Bassiano, ab exercitu, cum patre Opilio Macrino Imperator est appellatus. Pater nomen Antonini ei indidit, veritus ne exercitus, in aliquem Antoninorum, qui non pauci ex affinibus Antonini Pij superfuerant, inclinaret: quod factum Senatus etiam libenter comprobauit, idque magis odio Antonini Caracallæ, cuius dissimilem huic futurum credebat. Puer fuit speciosissimus, vnde cum patre captus, interfectus est, quem cum nonnulli sub necem Macrini, seruare vellent, cubicularius quidam protulit epistolas Diadumeni, quibus futura eius crudelitatis indicia non obscure significabantur: quæ mortem eius accelerauerunt.

*See figure in the Commentaires historiques Tome 2
pag. 311.*

M. OPEL · ANTONINVS · DIADV
MENIANVS · CAES. 28

M. ANTONINVS. Bassianus Varius Heliogabalus Caracalla & Symiamira Scorti filius, à prima etate in summo luxu turpitudineque enutritus, aflu mulieris Variæ auis suæ ad Imperium peruenit, Anno à Christo nato ducentesimo uigesimo primo. Ingressus Urbem, Heliogabalo, cuius sacerdos fuerat in monte Palatino templum consecrauit. Matrem suam in Senatu, Consulum subsellia occupare voluit, eiusque arbitrio omnia permisit, ipse omnium vitiorum generibus ita contaminatus, ut multi pœnitentia ducti, quod Macrinum eiusque filium Diadumenum occidissent, in Alexandrum Heliogabali consobrinum, animum inclinarent: quem licet ipse sibi adoptauerat, Cæsaremque fecerat, tamen muliebri inconstantia, & Cæsaris nomen illi abrogandum, & titulos atque Statuas luto tegendas, ipsumque trucidandum in animum induxerat: cumque cū Alexandro in gratiam redire nollet, à militibus, in latrina ad quam confugerat, vna cum matre interfectus est, ætatis anno XVI. Imperij I l. mense 7. Cadauer, more canis tractum, in Tyberim, pondere annexo, præcipitatum est. Nomen eius iubente Senatu erasum, cuius memoriam non nisi obscenitate turpitudineque planè incredibili ad posteritatem transmisit, indignus cuius vita in nefanda libidine transacta, litteris commendetur. Nam præterquam quod cupiditatem stupri, quam asequi nature defectu non poterat, in se conuertens, muliebri nomine Bassianam se pro Bassiano iusserat appellari, Vestalemque Virginem, quasi matrimonio iungens suo, abscissis genitalibus, matri se Magnæ sacrauerat, in Orestæ Urbe à se condita, humanas hostias sacrificasse inauditamq; crudelitatem exercuisse scribitur.

*Ses figures en los Commentaires historiques Tom. 2
pag. 326. 327. 331.*

IMP.C.M.AVR.ANTONINVS.AVG.

ALEXANDER SEVERVS. Ex Vario & Iulia Mammea Syra genitus, anno Christi ducentesimo vigesimo quinto, Imperiū administravit; ab impuro fratre adoptatus, in nullo scelere illi voluit participari; optimis sanè Principibus æquandus, innocentia, in viros bonos benevolentia, & singulari in omnes clementia. Infames ab Heliogabalo in officio admissos, ministerio aulico priuavit: Palatium, expulsis impudicis, purgavit. In tractandis negotijs solos doctos; in re militari, senes ac benè meritos, historiæq; peritos, adhibuit. Præfectos ex Senatus auctoritate constituit, pauperum filios publicè aluit, opera publica multa instituit, & instauravit. Mater eius Mammea in Antiochiam profecta, ab Origene Presbytero in fide instructa, Christiana facta est. Ipse quoque Alexander matris persuasionibus inductus, adeò à Christiana Religione non abhorruit, ut eum nonnulli Christum in Larario semper habuisse, & locum Christianis, quibus popinarij litem intendebant, adiudicasse scribant. Sententiam Christianam semper in ore habuit. Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris. Persarum Regem vicit, de illoque Romæ triumphum egit. Per Proconsules suos in Mauritania, Illyrico, Armeniaque multa feliciter gessit. Bello Germanico, collecto exercitu, in Gallias profectus, ibi à militibus, quòd in eos seuerior, mater autem auarior esset, Maximino Duce, vna cum matre ad Rhenum propè Moguntiam trucidatus est, eo ipso die quo natus fuerat. Anno ætatis suæ XXIX. cum imperasset annis 13. mensibus 3. Diebus 7. Senatus Populusque omnis, nuncio de morte eius accepto, valde contristatus est, ac in optimi Principis honorem, Cænotaphium in Gallia, Roma sepulchrum amplissimum statuit.

*Ses figures en los Commentaires historiques Tom 2.
pag. 395. 396. 398. 401. 405. 413.*

IMP. CAS. MAR. SEV. ALEXANDER.
AVG.

MAXIMINVS THRAX. Ex patre Micea & matre Ababa barbaris natus, pastor & Opilio fuit: corporis va-
 stitate ab robore insignis, stipendia sub Seuero meruit, sub Ca-
 racalla ordines militares duxit, sub Macrino militare desit, in
 patriam se recepit: sub Heliogabalo Romam redijt, sed inuento
 homine impurissimo, à militia decessit: interfecto Heliogabalo,
 iterum Romam reuersus, ab Alexandro gratanter susceptus, &
 exercitui vniuerso praefectus est. Alexandro cum matre à mili-
 tibus Maximini persuasione interfecto, ipse Maximinus, pri-
 mus ex corpore militari, nondum Senator, ab exercitu Augu-
 stus dictus est, anno Christi ducentesimo trigesimo octauo, filio
 sibimet in participationem Imperij dato. Principatum adeptus
 omne crudelitatis genus exercere cepit: vnde Cyclops, Busyris,
 Chiron, Phalaris, Typhon, & biges cognominabatur. Omnes ge-
 neris sui conscios, ignobilitatis tegendæ causa, interfecit. Germa-
 niam ferro flammisque populatus, Sarmatis quoque bellum in-
 ferre parauit, cupiens vsque ad Oceanum Septentrionales par-
 tes subiugare. Sed postquam didicit se cum filio hostem à Sena-
 tu indicatum esse, Italiam ingressus, Aquileiam obsidione cin-
 xit: in qua cum vehementer fame laboraretur, ipseque Maximi-
 nus in odium totius exercitus venisset, vna cum filio suo, in Ca-
 stris, dum in tentorio suo quiesceret, trucidatus est, sexagenario
 maior. Capita hastis suffixa. Aquileiensibus ostensa, Romamq;
 missa, in Campo Martio, insultante populo, exusta sunt, cada-
 uera in profluentem ciecta. Fuit Maximinus ultra corporis va-
 stitatem, tanto robore praeditus, vt septem valentissimos mili-
 tes, prosterneret, terræque allideret: tantæ voracitatis, vt vno
 die 40. vel vt Cordus dicit, 50. libras Carnis ederet, Ampho-
 ram Capitolinam vini biberet. Imperauit annis tribus.

*Sus effigies en los Comentarios historicos Tom 2
 pag. 445, 446.*

MAXIMINVS PIVS AVG. GERM.

C. IVLIVS VERVS MAXIMVS. Maximini Imperatoris & Calphurniae filius, paternae proceritatis haeres, tanta fuit corporis pulchritudine, ut procaciores faeminae ex eo concipere vehementer optauerint. Animo in tantum elato, ut dum pater, homo alioquin crudelissimus, plerisque honoratis assurgeret, ipse residens, pedes & genua sibi osculari passus sit. Vini parcus, ciborum appetens, quem non nisi ex Syluestribus animantibus paratum, maxima cum aviditate, capiebat. In cultu ornatuque corporis maxime occupatus, mulieres etiam ipsas superare videbatur, simul cum patre Imperator factus, cum eodem, Anno aetatis suae XVIII. in tentorio dormiens à militibus occisus est, militari ioco cunctis conclamantibus. **EXPES-
SIMO GENERE, NE CATVLVM QVI-
DEM HABENDVM.**

*Ses effigies en los Comentarios historicos Tom 2.
pag. 453, 454, 455.*

IVL. VERVS. MAXIMVS. CAES.

M. ANTONIVS GORDIANVS. patre Metio Marullo, matre Vlpia Gordiana natus, in literis humanioribus bene versatus, præter amplissimas facultates quas possidebat, ingenij moderatione, rerumq; gerendarum dexteritate, id assecutus est; ut cum Proconsul in Africa esset, alij eum Scipionem, alij Catonem, Mutium, Rutilum aut Lælium dicerent. Cum Maximinus propter tyrannidem odium sibi maximum apud omnes conflasset, facta defectione militum in Africa, Gordianus iam octuagenarius, apud oppidum Thystrum, una cum filio, Imperator à militibus, relictus & inuitus, factus est; quæ res Senatui gratissima accidit, qui etiam ambos Augustos declarauit. Interea Capellianus quidam, Imperium sibi usurpare cupiens, collecto exercitu, contra duos Gordianos profectus est: contra quem Gordianus filium suum Gordianum misit. Pugna commissa, non modo Gordianus Iunior, rei militaris expertus, interfectus; sed & in exercitu tanta strages edita est, ut Imperatoris cadauer diu quæsitum, vix inueniri potuerit. Quo nuntio accepto, pater, cum modicas vires suas, Maxenti magnas perpendisset, instantemq; Capellianum, & raram fidem Punicam extimisset, ne in manus hostium viuus perueniret, laqueo vitam finivit. Imperij anno 2. mense 6.

*Sus esigico en los Comentarios historiquos Tom 2
pag. 468. 469. 473.*

IMP. M. ANT. GORDIANVS. AFR.
AVG.

33

M. CLODIUS PUPPIENVS MAXIMVS

homo nouus, patre fabro ferrario, matre Prima natus, à prima etate, in re militari benè feliciterq. versatus, militaris Tribunus primùm fuit, postea Proconsulatum Bithyniæ, Græciæ, & Narbonæ egit. Legatus Sarmatas in Illyrico contudit, & ad Rhenum rem contra Germanos feliciter ressit; acumine ingenij, prudentiæq. laude conspicuus: Maximino hoste patriæ pronuntiato, à Senatu Imperator, in à cum Balbino, designatus est; ea lege, vt Balbinus domi in Vrbe, iste verò foris cum exercitu, Reip: commodis inserviret. Profectus itaq. contra Maximinum Puppienus, ipso militari seditione interfecto, recepto eius exercitu, rebusq. ad Aquileiam compositis, ad Urbem reuersus, Reip. negotia cum Balbino pulcherrimè procurabat. Interea milites penitentia ducti, quòd Maximino, quem ipsi delegerant, è medio sublato, ijs quos Senatus legerat, subesse cogerentur; occasione ex principum ipsorum simultatibus, & dissensionibus, quibus laborare cœperant, arrepta, dum Maximus contra Parthos, Balbinus contra Germanos expeditionem pararet, impetu militum, à Palatio deturbatus, perq. mediam ciuitatem ad Castra tractus, vterque interfectus est, Anno Imperij II.

Ses effigies on los Commentaires historiques Tom.
2. pag. 494. 495. 496.

M. CLODIVS PVPIENVS. GERM.

M. CAELIVS BALBINVS. Originem à Balbo Cornelio Theophane ex Hispania ducens, eloquentia clarus. Consul Asiam, Africam, Bithyniam, Galatiam, Pontum, Thracias, & Gallias administravit, magis ad pacis consilia sectanda, quàm ad bella gerenda natus. Imperator vñd cum Pupieno designatus, illo contra Maximinum cum exercitu profecto, res urbanas procurabat: quo tempore tanta inter Prætorianos & Populum seditio fuit orta, vt ad bellum intestinum veniretur, vrbs incenderetur, templa sædarentur, & plateæ omnes cruore polluerentur, frustra prohibente Balbino; nec aliter tumultus sedari potuit, quàm puero Gordiano, qui ex Gordiani Cæsaris filia natus erat, in medium producto, & Cæsare declarato, permissa Pupieno & Balbino Imperij potestate, dum puer adulesceret. Pupieno post Maximini necem, in Urbem reuerso, vñd cum eo pari auctoritate, optimis, legibus, Senatu Populoq; gaudente Imperium administravit. Et cum in Germaniam processionem adornaret, cum eodem Pupieno, à militibus Maximiniane factionis, anno Imperij secundo, crudeliter interemptus est.

*Ses effigies en los Comentarios historicos Tom
2. pag. 484. 485. 487.*

IMP. CAES. D. CAEL. BALBINVS. AVG.

35

M. ANTONIVS GORDIANVS. Iunior, Senioris nepos, natus, ut plures asserunt, ex filia Gordiani, vel ex Gordiano, qui in Africa periit. Maximo & Balbino interemptis, cum annum ageret decimum tertium, à Senatu Populoq. Romano cum maximo applausu, Augustus appellatus, Imperium adeptus est, Anno Christi ducentesimo quadagesimo primo. Ob pulchritudinem, bonosq. mores, in tantum diligebatur, ut Senatus & milites eum filium, Populus delicias suas appellaret. Duxit uxorem filiam Misi-thei doctissimi viri, cuius consilij adiutus multa præclare gessit. Contra Persas profectus, per Mesiam iter faciens, quicquid hostium in Thracijs reperit, fugavit; per Syriam, in Antiochiam veniens, Persas, qui eam occupauerant, frequentibus prælijs vicit. Sapere Rege submoto, Carras Nisibin recepit. Misitheo consultore optimo, artibus Philippi sublato, Gordianus, Philippum in eius locum assumpsit, Praefectum & parentem appellavit: qui eius benevolentiae ac beneficij immemor, tantum artibus apud milites effecit, ut Gordiano, quasi tutor primum datus, Imperium vñd cum eo administraret, ut postea in eam superbiam venit, ut Gordianum neque in Imperatoris, nec in Caesaris, neque in Praefecti, neque in Ducis alicuius loco haberet. Et cum se vivere tantum precaretur, clamantem, ante conspectum duci, & strangulari iussit. Anno aetatis 12. Imperij 6. corpus eius apud Corceium castrum, propè fines Romani Persiciq. Imperij positum, nomen loco dedit, Sepulchrum Gordiani.

*Ses figures en los Commentaires historiques Tom.
2. pag. 507. 509. 516. 518. 520. 524. 526.*

IMP. CÆS. M. ANT. GORDIANVS. AVG.

C. VALENS HOSTILIANVS, quibus parentibus prognatus fuerit, non solum scriptores reticent, sed & gestorum eius memoria adeò obscura est, ut apud plerosque Historicos, nullam planè de eo mentionem factam inuenias. Scribunt nonnulli, post Gordiani mortem, Marcum quendam à Senatu Imperatorem designatum fuisse, qui cum subita morte discessisset, hunc Hostilianum successorem ei datum: qui & ipse, cum repente in morbum incidisset, medicis malè venam soluentibus, occubuerit. Non desunt qui credant, eum Marco viuenti consortem Imperij adiunctum, & à Senatu Augustum appellatum fuisse. Vtrumq; morte celeri prauentum, siuè malè, siuè benè gestarum rerum memoriam, ad posteros transmittere non potuisse.

IMP. CÆ. C. VAL. HOS. MES. QVINTVS. A.

M. IULIUS PHILIPPVS Philippi Arabici Imperatoris, & Seueræ filius, à patre, principatus sui anno primo, in Casarem Regemq. collegam, assumptus est. Adolefcens adeò ad feueritatem triftitiamq. natura compofitus traditur, vt à quinto ætatis anno, nullis cuiusquam facete dictis actisve, ad ridendum prouocari potuerit; patremq. in ludis fecularibus petulantius cachinantem, adhuc tener, vultu auerso aspexiffe notatus fit. Romæ à Prætorianis, duodecimo ætatis anno occifus est, opera Decij, qui vt fe cultus Deorum fuorum obseruantiffimum Romanis ostenderet, Christianum hunc principem, hoc exemplo multos à vera Religione amplectenda deterrendo, ferendum nulla ratione putauit.

*Ses effigies en les Commentaires historiques Tom
2. pag. 555. 560. 562.*

IMP. M. IVL. PHILIPPVS. AVGVSTVS.

M. IULIUS PHILIPPVS ARABVS. *Urbe*
Rostris Arabia, ex ignobili genere, patre nobilissimo latro-
num luctore, ortus, virtute rei militaris clarus cum Gordia-
no contra Persas profectus, Et ab eo, post obitum Misathe,
Præfectus Prætorij creatus, rerum secundarum insolentia
elatus, ad eam immanitatem deuenit, ut Gordianum de ipso
optimè meritum cum miris artibus in odium militum addu-
xisset, per summum scelus interfecit, Imperiumq. arripue-
rit, Anno Christi ducentesimo quadragesimo septimo. Fa-
dere cum Persis inito, non sine Romani nominis dedecore, ad
Urbem contendit: in itinere Philippum filiū consortem Im-
perij fecit, cum quo prius ex Imperatoribus Romanis, Fa-
biano summo Pontifice Christianam fidem profiteri cœpit.
Anno Imperij secundo, 11. Cal. Maij, eo quòd esset annus
millesimus Urbis condita, ingenti pompa sumptuq; maxi-
mo, licet Christianus, seculares ludos celebravit, spectaculo-
laq; multa populo exhibuit. Scythis in ditionem Romani Im-
perij irrumpentibus, expeditionem contra eos parans, Mari-
num ducem limitis Sarmatici exercitui præfecit: quo milita-
ri seditione oppresso, Philippus Decium cum supplemento
copiarum eò misit qui à militibus Illyricanis Imperator ele-
ctus, datis ad Philippum clam litteris, promisit dignitate se
abdicaturum, ad quā inuitus vocaretur. Motus ea re Philip-
pus, expeditionem contra Decium parauit, cum cum toto
exercitu scelerato se perditurum minitans. Veronam cum
venisset, fraude Decij, à militibus, medio capite supra or-
dines dentium præciso, interfectus est. Imperij anno V. Fi-
lius inidem à Prætorianis, duodenarius, Romæ necatur.

Sur ifigies en los Comentarios historiquos Tom
2. pag. 569. 571.

M. IVL. PHILIPPVS. CAES.

C. MESIVS Q. DECIVS TRAIANVS, è *Bu-*
bali, inferioris *Pannonia Vrbe*, clarissimis parentibus natus,
 ea sibi virtutis ingenijq. à prima etate præsidia comparauit,
 vt ad amplissimas dignitates, non ambitione, emptisve tur-
 piter suffragijs, sed morum bonitate, vitaq; honestate per-
 ueniret; in hoc vno vehementi reprehensione dignus, quòd
 Imperium Anno à Christi natiuitate ducentesimo quinqu-
 gesimo adeptus, omne crudelitatis genus in Christianos ex-
 promptis, immanitate etiam Maximinum superans. Eius
 edicto multa millia Christianorum diuersis inauditisq. sup-
 plicijs trucidata sunt. *Serapion, Meniacus, Abdon, &*
Sennen, Olympiades, Hyppolitus, cum socijs, *Maximus,*
Policronius, Appollonia, Victoria, Cornelius, & Six-
tus Romani Pontifices, & Laurentius, in hac persecutione
 martyrio coronati fuere. Ad Reip. studium conuersus *De-*
cus, in Gallia ciuiles motus sedauit, cogente Senatu filium
 suum *Decium Casarem* fecit. Rep. patribus commendata,
 aduersus Gothos, qui tum prouincias Romanas ad Danu-
 bium inuaseraut, cum filio profectus; pugna cum eis auda-
 cius quàm consultius commissa, insidijs circumuentus, cum
 toto exercitu fugatus casusq. est. Ipse inter densas hostium
 turmas elapsus, ne viuus in eorum manus perueniret, equo
 impulso, in voraginem paludis insiliit, ita absorptus, vt ca-
 dauere diligentissimè quæsitum reperiri non potuerit. Filius
 in primo conflictu etiam interiit. Vixit *Decius* Anno L. Im-
 perauit cum filio ferè biennium.

Sus efigies en los Commentarios historiquos Tom.
2. pag. 581. 588. 589.

IMP. CAES. C. MESS. Q. DECIO.
TRAI. AVG.

Q. HERENNIVS ETRVSCVS MESIVS DECIVS,
 Decij filius, à patre ad Imperij administrationem, urgente
 id vehementer Senatu, cœu collega, assumptus, ab eoq; Cæ-
 sar appellatus, aduersus Gothos in Pannoniam, vna cum
 patre profectus est. Prælio infelicitè commisso, exerci-
 tuq. Romano partim cæso, partim fugato, ipse in conflictu
 iaculo transfixus, primus Cæsarium hostili manu percussus,
 interijt, imperij, quod cum patre administrare cœperat,
 nondum biennio completo, Romanis non minus cladem exer-
 citus, quàm interitum duorum principum dolenter admo-
 dum ferentibus.

*Ses effigies en les Commentaires historiques Tom.
 2. pag. 650. 651.*

Q. HER. ETR. MES. DECIVS. NOB. C.

F 2

C. VIBIUS TREBONIANUS GALLUS.
 Patritiorum familia ortus, Mæsiæ præses à Decio constitutus, ab eo legioni Romanorum militum, quæ integra, post cladem in Pannonia à Gothis editam remanserat, Imperator, tamquam servator reliquiarum Romani exercitus, electus fuit, Anno post Christum natum ducentesimo quinquagesimo septimo. A Senatu Augustus appellatus, fœdus cū Gothis turpissimum percussit, primus pacem ab eis mercatus Drachmis aureis ducentis, summa cum Romani nominis ignominia: qui cū se formidini esse intellexissent, rupto fœdere, Thraciam, Thesaliam, Macedoniam, & Helladæ infestarunt, Asia non satis fuit tuta, & ne ipsa quidem Italia. Gallus Romæ agens & in Christianos sæniens, C. Vibium Volusianum consortem Imperij fecit. Cæterum ubi Aemilianum ducem strenuum ab exercitu, post rem contra barbaros egregiè gestam, Imperatorem salutatum fuisse accepit, ut dignitatem suam tutaretur, ad opprimendum Aemilianum cum filio profectus in primo congressu, deserentibus eum militibus suis, Aemilianoq. adherentibus, ætatis anno XLVII. cum filio interemptus est: cū regnassent Annos II. & menses VIII.

*La figure en les Commentaires historiques
 Tom. 2. pag. 667. 673.*

IMP. CÆS. C. VIBIVS. TREBONIANVS.
GALLVS. AVG.

C. VIBIUS VOLVSIANVS. à patre Gallo
in Imperij consortem assumptus, contra Aemilianum, qui
ab exercitu ob rem præclare contra Gothos actam, Impera-
tor electus fuerat, paternæ suæq. dignitatis tuendæ causâ,
vnâ cum Gallo, expeditionem suscepit. Conflictu propè In-
teramnâ in Vmbria habito, à militibus planè derelictus,
vnâ cum patre interfectus est, cum nullam de se malè re-
flere scribeudi materiâ reliquisset: vt potè Imperio non
diuturno, barbarorumq. insolentiæ, cum summa iniuria,
Romanaq. maiestatis indignitate, plurimum exposito.

*See figure in the Commentaires historiques Tom.
2. pag. 675.*

IMP. CAE. C. VIB. VOLVSIANO. AVG.

F 4 43

AEMILIANVS. ex Lybia Africa humili genere
ortus, Dux limiti Sarmatico in Moesia, à Decio praefectus,
Scythas qui provincias Imperij Romani vastabant, adortus,
magna ex parte profligauit: qua occasione tantam sibi apud
milites gratiam comparauit, ut eum Imperatorem salutaue-
rint. Ad eum opprimendum, Gallus cum Volusiano filio pro-
fectus, uterq. in primo conflictu, miserè interijt. Interea Va-
leriano ab Alpino exercito Imperatore nobilissimo creato;
qui ab Aemiliani partibus steterant, cum eius generis ob-
scuritatem, Valeriani autem natalium splendorem, morumq.
probitatem considerassent, ne civili bello Remp. conficerent,
Aemilianum anno aetatis xl. apud Spoletum trucidauerunt,
cum tribus tantum mensibus imperasset.

La effigie en los Comentarios historicos Tom.
2. pag. 680.

IMP. CAES. AEMILIANVS. P. F. AVG.

P. LICINIUS VALERIANUS. Patre Valerio Flacco, nobilissima progenie ortus, ob eximiam vitam probitatem, per omnes honorum magistratuumq. gradus, ad Imperatoriam dignitatem, euectus est, Anno à Christo nato, ducentesimo quinquagesimo nono. In principio Imperij magnus Christianorum fautor, postea in hostem maximumq. ecclesie persecutorem mutatus est. Passi fuere sub eo, Cyprianus Carthagen. Valentinus, Quirinus, Romanus, & Concordia. At innoxij sanguinis huius vindictam postea grauem sustinuit. Nam cum in Persidem profectus esset, Bellum Persis illaturus, ductu cuiusdam sui Ducis, cui summam rerum concediderat, in eam locorum angustiam, siue fraude, siue consilio, deductus fuit, v. viuis in potestatem Saporis Persarum Regis deueniret; in qua ignobili miseraq. seruitute, apud Parthos consenuit, tam indigne tractatus; vt Rex Sapo, equum conscensurus, pedem ceruicibus eius imponens, eo pro scabello vteretur; eumq. ad extremum, cute à ceruicibus, ad imos vsque pedes detracta, crudelissime necauerit. Vixit annis lxx. Regnavit xi.

*La effigie en los Comentarios historicos Tomo 3
pag. 5. 13. 21.*

IMP. C. P. LIC. VALERIANVS. AVG.

45

P. LICINIUS GALLIENVS. *Valeriani imperatoris filius, Valeriani Iunioris frater, adolescens optimis artibus excultus, ab initio Caesar, postea à patre Augustus appellatus, Imperij curam suscepit. Cæterum capto à Persis patre, cùm multi eius infortunio ingemiscerent, ipse propter viuendi licentiam exhilaratus, adeò se totum vino, mulierculis, popinis, lenonibus, ac mimis dedit, vt Caligulæ ac Vellio simillimus videretur. Vnde factum est, vt Imperium per xxx. Tyrannos inuaderetur, & tot tantisq. civilibus bellis, hinc indè ortis, miserrimè discerperetur. In Principe qui in luxu, socordia & omni turpitudinum voluptatumq. genere volutabatur, affuisse quandoq. animi vigor quidam (quod valdè mirandum est) & audacia perhibetur: à liberalitate quoque commendatur, quòd nihil vquam petenti denegauerit. In Christianos paulò mitior fuit. Comparato exercitu, cùm aduersus Aureolum expeditionem suscepisset, eundemq. propè victum, Mediolani obsedisset, a suis, Aureoli commento, vna cùm fratre Valeriano, est interfectus. Anno ætatis quinquagesimo, Imperij decimo quinto.*

*Se figure en los Comentarios historicos Tom 3.
pag. 65. 68. 69. 70. 90. 91.*

IMP. C. P. LIC. GALLIENVS. AVG.

SALONINVS VALERIANVS. Licinij Gallieni & Saloninae filius, vel ab ea, vel quòd apud Salonas natus esset, Saloninus vocatus; à patre in locum Cornelij Valeriani, filij sui, in iuuenta mortui, subrogatus est. Nihil memorabile de illo scribitur: ut qui puer decennalis, à Gallis non tam sua, quàm patris causa, interemptus fuerit.

See effigie en les Commentaires historiques Tom
3. pag. 118. 119. 124. 125.

SALON VALERIANVS. CÆS

M. CASSIUS LATINEVS POSTHVMIVS.
*Vir Romanus in omni vita adeò grauis, vt Gallienus filium
 suum ei instituendum tradiderit. Quotquot suo tempore Ty-
 ranni Romanum Imperium affectabant, omnes virtute req.
 militaris peritia facillè superauit. Cum Gallienus luxui po-
 pinisq. deditus, abiectus contemptusq. ab omnibus habere-
 tur, hic à Gallis cum omni exercitu, Imperator electus, pra-
 clare se in eo munere gessit. Gallia prouincia instaurata, &
 exactis Germanis, securi atq. pristinè restituta, cum in ea de-
 cem annis regnasset, à Gallis nouarum rerum cupidis, proci-
 vante id Lolliano, vnà cum filio suo, interfectus est.*

*See effigie en los Commentaires historiques Tom.
 3. pag. 138. 140. 147. 148. 150. 152. 158.
 Effigie de son fils id. pag. 165. 166. 167. 168.*

IMP. C. M. CASS. LAT. POSTV.
MVS. AVG. 48

G

FLAVIUS CLAUDIUS. à Dalmatis, vel vltis volunt è Dardanijs ortus, vir integritate vitæ, morum grauitate, militariibusq. virtutibus, maximè clarus, Gallienimorientis sententia, Imperator designatus, à Senatu Augustus appellatus fuit. Anno post Christum natum, ducentesimo septuagesimo quarto. Accepto Imperio, cum in Senatu variarent sententiæ, vtri prius bello occurreret, Tyrannorum an Gothorum, cum Gothos censuisset prius aggrediendos, quod hi Reip. totius, Tyranni autem Principis tantum hostes essent, tam vehementi prælio eos adortus est, vt post insignem victoriam, apud Danubium de illis habitam, ad Senatum litteras ijs verbis conscripserit. Deleuimus trecenta viginti millia Gothorum, duo millia nauium submersimus. Tecta sunt flumina scutis, spatia & lanceolis littora omnia operiuntur; campi ossibus latent tecti, nullum iter purum e fetore cadauerum. Omnes prouinciæ feruis, captiuisq. Gothorum scatent. Romam triumphans ingressus, Gothicus appellatus est; leges optimas tulit, in malos animaduertit. Princeps ob egregias animi dotes, vitæ longiore dignus, cum in morbum incidisset, eo ingrauescente, nulla sobole relicta, maximo omnium luctu, cum duobus tantum annis regnasset, mortuus est. Senatus in Capitolio ei statuam auream collocauit. Digitis adeò fortibus fuisse scribitur, vt sæpè equis & mulis ictu pugni dentes excusserit.

*Seu figure en les Commentaires Historiques Tom 2.
pag. 191. 193. 194. 195. 196. 197.*

DIVO . CLAUDIO . GOTHICO .

QVINTILLVS. Claudij Imperatoris frater, morum suauitate, bonitateq. illi nibilo inferior, ob egregias virtutes, post mortem fratris, à Senatu Cæsar Augustusq. appellatus est. Postquam intellexit Aurelianum ab exercitu Imperatorem creatum, cum se longè imparem videret, ut eius ducis conatibus obsistere posset, qui tanto militum consensu fuerat ad eam dignitatem assumptus, ignominia metu ductus, venas sibi met incidit, & voluntariè, duobus liberis relictis, decimo septimo Imperij sui die occubuit. Nonnulli affirmant, à militibus facta conspiratione interemptum, quibus se duriores exhibuerat.

*See effigie en les Commentaires Historiques Tom. 3
pag. 261.*

IMPR. CÆS. QVINTILLVS. AVGG.

AURELIANVS. in Pannonia Sirmienſi, familia obſcuriore, vel vt alij volunt, patre mediocri, Aurelij Clariffimi ſenatoris colono, inter Daciam & Macedoniam natus, à pueritia ocij impatiens, adultior in re militari ita verſatus, vt vna die bello Sarmatico, quadraginta octo, pluribus autem diebus, nongentos hoſtes propria manu interfecerit. Sortitus diuerſos Tribunatus, Liberator Illyrici, Galliarumq. reſtitutor dictus eſt. A Valeriano Conſul designatus Cohos fudit. Anno Chriſti dñcentefimo ſeptuageſimo ſexto Imperator à militibus electus, à Senatu Auguſtus appellatus, Suenos, Sarmatas, Marcomannos ſuperavit. Auctis Urbis mēſijs eiſq. ſtatu cōpoſito ad Orientem proficiſcens, in Thracia, Illyricoq. Barbarcs proſtravit, Bithyniam recuperavit, Thyriam & Palmyram expugnauit. Zenobiam, quę Imperium aſſectabat, apud Emefam magno prelio vicit. Tetricum in Gallis Imperatorem creatum, ſpontē ſe cum exercitu tradentem ſuſcepit, eumq. ac Zenobiam ducens, ſpectoſiſſimum Romę triumphum egit: leges plurimas & ſalutares ſanxit: militum delicta magna ſeueritate correxit. Populo dona diſtribuit: Templum Solis fundauit: Pontifices roborauit: contra Chriſtianos perſecutionem mouit. Per Illyricum contra Perſas pugnaturus iter faciens, apud Zenophorium, inter Heracleam, & Byzantium, malitia notarij ſui, interemptus eſt: alij fulmine percuffum interijſſe ſcribunt, cum imperaſſet annis IIII. menſib. XI. Diebus VII. Imperator, propter ſaueritatem & truculentiam magis hoſtibus proſtigandis neceſſarius, quàm bonus: Eo mortuo fuit interregnum menſib. VII. Dierum XXIX.

*See ſigie entor Commentaire historique Tom 3.
pag. 246. 243. 254. 256.*

IMP. C. AVRELIANVS. AVG³.

M. C. I. TACITVS. *Vir ordinis Senatorij, post aliquot mensium Interregnum quo milites ad Senatum, Senatus verò ad milites, Imperatoris eligendi munus, reijciebat, inuitus & senectute valetudineq. se excusans, Anno à Christo nato, ducentesimo octuagesimo primo. Imperator eligitur à Senatu; qui cùm neminem, aut iustius quàm graue virum, aut prudentius, quàm doctum imperare posse censuisset, Tacitum, ut potè dotibus ijs ornatum, hoc loco dignissimum iudicauit. Assumpto Imperio ex sententia Senatus, omnia Reip. commoda procurauit. Pecuniam quam domi collegerat, in stipendium militum erogauit: domum suam demolitus, Thermas publicas priuato sumptu construxit; Cornelium Tacitum parentis loco habuit: princeps litteris adeò deditus, ut nullum diem, in quo non aliquid scriberet, aut legeret, intermittere voluerit. Vita fuit parcissima: tunicis iisdem in Imperio vsus, quas priuatus deferebat. Aureliano statuam auream dedicauit, & inter Diuos retulit, occisores eius interemit. Insidijs militaribus necatus, vel ut alij tradunt, febre correptus interijt. Imperij Mense 6. die 20. Aetatis anno 76.*

*Se esfigie en los Comentarios Historiques Tom. 3
pag. 262. 263.*

IMP. C. M. CL. TACITVS. P. F. AVG.

M. ANNIVS FLORIANVS. Taciti Imperatoris frater germanus, mortuo fratre, Imperandi se adeo cupidum ostendit, ut nec Senatus, nec militum, sed propria auctoritate, quasi hereditarium esset Imperium, Principatum arripuerit: in quo nihil memorabile gessisse perhibetur: cum id non diuturnum fuerit. Nam posteaquam intellexit Probum regnare, quem exercitus, tamquam virum Imperio dignum, elegerat, cum se tuto nullibi consistere posse animaduertisset, manus ipsemet sibi iniecit, venisq. solutis occubuit: Imperij sui mense Die xx.

*See effigie en los Comentarios Historique, Tom.
3. pag. 267. 268.*

IMP. C. M. AN. FLORIANVS. P. F. AG.

PROBUS è Syrmio Pannoniæ oriundos, patre Maxi-
 mo Tribuno, matre nobiliore, mediocri matrimonio, illud
 pacis belliq. artibus consecutus est, ut si Probi nomen non
 habuisset, verè sibi cognomen hoc dari potuerit. Multa sub
 Valeriano & Decio Aurelianoq. fortia gessit: militibus val-
 de acceptus, ab omni Orientali exercitu Imperator est electus
 Anno Christi ducentesimo octuagesimo secundo, A Senatu
 nomen Caesaris, & Augusti, & patris patriæ, Proconsulare
 Imperium, cum Pontificatu Maximo, accepit. Gallias cum
 LX. ciuitatibus à Germanis occupatas recuperauit: Reges
 nouem ad pedes prostratos vidit, obsidumq. loco, XVII. mil-
 lia tyronum accepit: Gothos in Thracia ita terruit, ut eos vel
 in deditionem vel in amicitiam reciperet. Siciliam & Isau-
 riam latrocinij purgauit; Romam reuersus triumphum mul-
 taq. spectacula edidit. Tyrannos Imperio inhiantes, omnes
 planè iustulit. Tandem in bellum Persicum iter parans, ce-
 lebri illa voce, qua innuebat, Annonam gratuitam militem
 comedere non debere, cum odium maximum apud milites,
 sibi comparasset, quod eos toro feriè orbe subiugato, vbi hostes
 deessent, amplius iam necessarios minimè fore iactitasset,
 apud Syrmium in turrin ferratam fugiens, ab eisdem occi-
 sus est, Imperij Anno V. Mense.

Su effigie en los Comentarios Historiques Tom. 3.
 pag. 282. 289. 290. 291. 294.

PERPETVO.IMP.C.PROBO.A.

M. AVRELIVS CARVS. Narbona genitus, vel ut alijs placet, Romæ, ibiq. in litteris educatus, per militares gradus ascendens à Probo præfectus Prætorio, eo interfecto. Imperator à militibus creatus est, Anno à Christi natiuitate ducentesimo octuagesimo octauo. Inito Principatu, in percussores Probi seuerissime animaduertit. Liberis suis, Carino & Numeriano, Caesaribus nuncupatis, bello Persico, quod Probus susceperat, continuando intentus (cùm Sarmatiam iam in Pannonia confecisset, & sedecim Barbarorum millia deleuisset, viginti cepisset) recepta Mesopotamia Ctesiphontem peruenit, Persas inter se domestica seditione laborantes repperit. Castris super Tygridem positis, in maxima rei bene gerendæ expectatione, ictu fulminis interijt; cùm anno uno & aliquot mensibus imperium administraffet.

*La effigie en los Comentarios historiquos Tom. I.
pag. 301. 302. 303. 305.*

DIVO . CARO . PIO .

12 278AD LVI. EVA. M.
M. AVRELIVS ROMVLVS. NUMERIANVS.
Cari Imperatoris filius, Poeta & Orator celeberrimus, statu-
tua in Bibliotheca Vlpiana ex S. C. decoratus, comes patris
in bello Persico fuit: à militibus Populoq; Romano Impera-
tor salutatur Anno à Christo nato ducentesimo nonagesimo.
Patre è viuis miserabili casu sublato, in tantum merorem lu-
ctumq; incidit, vt oculis propter lacrymarum vim penè amissi-
sis, cum Romam ex Asia victor rediret, lectica eum deferri
oportuerit. In ea sedentem, clam Aper eius socer, Imperij
consequendi spe adductus, interfecit: nec prius quàm cada-
ueris fatore scelus detectum fuit: quod Diocletianus, irruens
in Aprum, eumq. confodiens, egregiè vltus est Fuit Nume-
rianus frugi iuuenis ingenioq. ad omnem modestiam compo-
sito. Fertur tamen Antiochiæ Cyrillum Episcopum manu
propria interemisisse, quòd eum templum Christianorum in-
gredi cupientem, adiuvir sanctus prohiberet, dicens; divi-
norum mysteriorum aspectu eum indignum esse, qui idolo-
rum sacrificijs contaminatus, in tanta erroris caligine versa-
retur. Imperavit Numerianus cum patre & fratre, Annum
vnum Menses.

Su effigie en los Comentarios historiquos Tom.
3. pag. 314. 315. 316.

IMP. C. NVMERIANVS. AVG³.

CARINVS. alter Cari Imperatoris filius, à Patre contra Persas proficiscente, cum Gallias, Hispanias, Britanniam, totumq; ferè occidentem, cum Italia atque Illyrico in administrationem suscepisset; tam enormibus vitijs, ingentiq. scditate se contaminauit, vt pater turpitudine scelerum eius audita, non esse suum filium proclamauerit, & si superuexisset, nomine Cesaris illi abrogato, in eius locum Constantium subrogare cogitauerit. Post patris & fratris interitum, etiam liberius insanit. Optimis quibusq. relegatis, homines libidinum suarum ministros, ad magistratus dignitatem prouexit. Vxoribus ducendo & reijciendo, nouem habuit: pragnantes expulit. Mimis, meretricibus, lenonibus, & id genus hominum monstris, Polatium impleuit, eisq. plurimum detulit. Fastidium subijcendi diplomatibus tantum habuit, vt officium hoc impurissimo homini cuidam, qui manum eius bene imitabatur, demandauerit. Matrimonia nobilium corripit. Non defuit ei tamen ad vindicandum sibi Imperium vigor mentis. Nam contra Diocletianum, quem ab exercitu in Perside Imperatorem electum audiuerat, multis praelijs conflixit; sed vltima pugna apud Murcium commissa, occubuit. Nonnulli scribunt eum, eius precipue Tribuni dextera, cuius dicebatur coniugem poluisse, trucidatum: posteaquam cum patre & fratre duobus annis imperio praeuisset.

*See figie en les Commentaires Historiques Tom. 3
pag. 320, 321.*

IMP. CARINVS. P. F. AVG.

DIOCLETIANVS. Salonis Dalmatiae, patre libertino Anulini Senatoris, matre Dioclea; utrisq. ignobilibus natus, Diocles antea vocatus, successu dignitatum, cum Arrium Aprum, Imperium affectantem sua manu confodisset, ob idq. eo exercitu Imperator electus esset, Græco nomine ad Romanum morē conuerso, Diocletianus vocari voluit. Profligato & cæso Carino, Augustus appellatus, Anno post Christum natum ducentesimo nonagesimo, à S. P. Q. R. magnis honoribus exceptus est, propter singulares animi doctes, rei q. militaris peritiam prudentiam, morumq. suauitatem. Pluribus vndiq. Tyrannis in Gallijs, Britannia, Aegypto atq. Italia insurgentibus, ut pacem citius ubiq. redderet, Maximianum consortem Imperij fecit, cum quo tanta concordia Imperium administravit, ut alter alteri numquam repugnauerit. Diocletianus Iouius; Maximianus Herculus, appellati sunt, velut ille Iouis hic Herculis in perferendis laboribus haeres. Pullulantibus per varia loca, nouis bellis, Diocletianus Galerium Maximinum, Maximianus Constantium Chlorum, pari consensu Cæsares fecere. Diocletianus in Aegypto ex Achilleo Tyranno, in oriente, ex diuersis plurimas nationis victorias, aureo gemmatoq. curru Romæ triumphauit: more Regum Persarum adorari voluit, pedesq. ex osculandos omnibus sine generis discrimine exhibuit, idq. edicto sanxit. Thermarum in Vrbe opus admirandum inchoatum, omni cultu perfecit: in Christianos maximè saeuit, omnes penitus extirpare cupiens: hinc illa maxima & vltima persecutio, quæ iste in oriente, Maximianus in Occidente, aduersus veros veri Dei cultores instituerat: Senio confectus se Imperio abdicauit: Nicomediae fascēs, deposuit, cum xx. annis imperasset. Priuatus Salonis in patria mansit: decennium rei rusticae intentus: à Constantino & Licinio ad nuptias Constantiam euocatus, cum se per senectutem excusaret, & Imperatores excitationem nō admitterent, suspectās necem dedecorosa, quod fauisset Maxentio & Maximino, veneno hausto, occubuit, ætatis anno lxxviii.

DN. DIOCLETIANO. BEATISSIMO.
SEN. AVGVSTO.

58

H 3

MAXIMIANVS. cognomento. *Herculus* ex *Pannoniæ Syrmio*, ubi pater eius opera exercuit mercenaria oriundus, à *Diocletiano* consors Imperij adscitus, probè se ei submisit, in omnibusq; obtemperavit: vir alioquin natura ferus, ardens libidine, consilij stolidus. Tumultus in *Gallijs* mira celeritate compressit: In *Africa* *Gentianos* deuicit: bel lis nouis exurgentibus iste *Constantium Chlorum*, *Diocletianus* vero *Galerium Maximinum* *Cæsares* fecerunt, & præter adoptionem, etiam affinitate iunxerunt. Rebus undique compositis post annorum viginti Imperium, cum vir cruentissimus *Christianos* multos impiè trucidasset, quemadmodum *Diocletianus Nicomediæ*; ita hic *Mediolani* principatû deposuit: cuius eum rei paulò post penituit. Nam audiens filium suum *Maxentium* à *Prætorianis* Imperatorem electû, à *Lucania*, in qua sedem priuatus elegerat, spe resumendi Imperij, ad *Vrbem* se contulit, simulans filio fore auxilio. Tumultu militari excitato excessit: in *Gallias* profectus, genero *Constantino* insidias parauit, vt eum Imperio deturbaret. Sed per *Fausam* vxorem, quæ patri maritum prætulit, detestæ sunt. Eum *Constantinus* apud *Massiliam* obseßum viuum cepit, & fractis laqueo ceruicibus occidi iussit, Anno ætatis Sexagesimo.

*Surfigie en los Comentarios Historiques Tom. 3.
pag. 358. 367. 369. 372. 373. 374.*

Esfigie de Caracius pag. 379.

Esfigie de Allectus pag. 384.

IMP. MAXIMIANVS. AVG.

59

CONSTANTIVS CHLORVS. Ex patrè Eutropio nobili Romano, matre Claudia, Claudij Augusti filia genitus, propter spectatam virtutem, à Maximiano & Diocletiano, vna cum Maximino Caesar creatus fuit. Caterum cum Dioclitianus Maximianusq. Imperio spontè renunciassent, cum Maximino prouinciarum administrandarum curam par titus, licet ei Gallia, Hispania, Italiaq. cum tota Africa obti gisset, cum se vnum tanto oneri ferendo imparem videret, Galliarum tantum administrationem suscepit, quam Germa nis Francisq. profligatis, bonis legibus optimisq. institutis rexit. Britanniam subiugauit. Princeps benignus, ac facilis, atq. ad promerendam subditorum sibi populorum gratiam, mirè propensus, à Christiana Religione non abhorruit. Diui tiarum spreto, & paucis contentus, fictilibus vasis uteba tur; argentea, vt abacum exornaret, ab amicis interdum mu tuò accipiebat. Eo regnante, in Hispanijs, Gallijs, & Alpi bus, nulli motus fuere; & hostes Populi Rom. ab armis ces sauere. Anno Imperij xij. Eboraci in Britannia morbo con sumptus occubuit, relictis liberis ex Helena, Constantino Ma gno, ex Theodora verò Maximiani priuigna, Anaballiano, Constantio patre Iuliani, ac constantia Licinij Imperato ris vxore.

*Su oficie en los Comentarios Historiques Tom. 2.
pag. 392. 394. 395. 397. 398. 399.*

CONSTANTIUS NOB CÆS.

GALERIUS MAXIMINUS, in Dacia Rî-
 pensi parentib. agrarijs ortus, ex pastore ouium vnde cogno-
 men Armentarij traxerat, miles adeò strenuus euasit, vt à
 Diocletiano adoptatus, & Cæsar factus sit. Ad orientem pa-
 candum, contra Narseum profectus, primùm infelicitè,
 deinde prosperè pugnavit. Augustus factus, Seuerum, &
 Maximianum Cæsares adoptauit. Seuerò mortuo, Licinium
 ei successorem dedit. Romam contra Maxentium cum mouis-
 set, defectione militum cognita, in Illyriam redijt. Homo san-
 guinarius, & Christianorum persecutor crudelissimus, in
 morbum incidit; & vlcere inguinibus innato, virilia exeden-
 te, vermibus vndiq. erumpentibus, remedijs deficientibus,
 cum nullus medicorum ei manus ad mouere auderet, metuens
 ne à seuisimo principe occideretur, miserè interiit, cum solus
 regnasset Annos II. cum Cæsarib. autem & Imperij consorte
 Annos xvi. Simulacrorum cultui fuit, vsque ad superstitionem
 deditus: delicijs & luxu disfluens, nullam Urbem sine
 adulterijs, & stupris incòtaminatam relinquebat, homo alio-
 quin rei militaris gloria illustris, verùm seuitia in Christia-
 nos crudelis. Vnde cum in morbum tam crudelem incidisset,
 suspicatus ob seuitiam in Christianos id perpeti, decreta con-
 tra eos reuocari, & ad se accersiri iussit, vt pro salute princi-
 pis orarent. Sed pro truculento homine, qui fortasse ad soli-
 tam crudelitatem redijset, piorum preces non valuerunt. Itaq;
 turpissima, crudelissimaq. morte, vt dictum est, periit.

*Su effigie en los Comentarios Historiques, Tom. 3.
 pag. 428. 432.*

GAL·VAL·MAXIMIANVS·NOB·CÆS

61

MAXIMIANVS. vero nominè **DAZA** dictus, ex sorore Galerij Armentarij progenitus, ab eodem vna cum Seuero adoptatus, Caesar quadriennio, dehinc per Orientem Augustus triennio fuit. Cum esset ortu atq; instituto pastoralis, animo tamen & moribus nihil agreste præ se tulit. Sapientissimi cuiusq; cultor, amator litterarum, ingenio mitis, & quieto: vini tamen avidior, quo inflammatus iubebat quædam asperius: & cum eum sapius facti paniteret, deinceps in sobrium matutinumq; tempus omnia differebat. In Oriente contra Christianos maximè deservit. Cum aduersus Licinium, res novas moliretur rupto fadere, cum filijs, quos iam socios Imperij assumpserat, oppressus est: exercitu partim deleto, partim fugato, ipse abiectis Imperij insignibus, fugitivus se turbis colonorum immiscens, in agris latuit. & ne vivus caperetur, se strangulavit Tarsi, cum imperasset Annis vii.

*See figie au los Commentaires historiques Tom 3
pag. 448. 449.*

IMP·MAXIMINVS·
P·F·AVG·

SEVERVS. magis seueritate, quam exercuit in Christianos, quàm generis nobilitate, aut rerum benè gestarum gloria notus; à Galerio vnà cùm Maximiano Caesar & Augustus dictus est. Africę, Italięq; prefuit. Interea in Vrbe Prætoriani Maxentium, Maximiani Augusti filium, per seditionem Imperatorem crearunt: Contra eum Seuerus cum exercitu profectus, Romam cinxit obsidione: sed à militibus paulò post desertus, qui in partes Maxenti j concesserant, cùm in præsens periculum se adductum videret, in Illyricum fugere, viribus impar, coactus est. Tandem Rauennę captus, à militibus, quos ipsum insequenturos Maxentius miserat, miserè interfectus est, Anno Imperij ij.

*Seu oficie en los Comentarios historicos Tom. 2
pag. 438.*

FL·VAL·SEVERVS·NOB·CÆS·

MAXENTIVS. Maximiani Herculei ex Eutropia Syra filius, quem alij arte muliebri suppositum ferunt, quò charior esset marito, à Prætorianis, non abnuente Senatu, Imperator creatus, asperitate patri, sauitia Domitiano & Commodo simillimus fuit: Imperium, non ut Augustus, sed ut Tyrannus exercuit; Plurimos senatorij ordinis viros interemit. Magica arti in tantum deditus, ut plurimas mulieres gravidas aperuerit, & infantes eximens atq. trucidans vt euentus suos prænosceret, in venis eorum vocem inquisiuerit. Formosos iidem adolescentes cultris aperiens, ex eorum exitis vaticina diuersa rimatus est. Stuprandis mulieribus, vsq. ad insaniam addictus; cuius nefandam libidinem Christiana Sophronia, Urbis præfecti coniux pudicissima, vt euaderet, cum à lenonibus præstolantibus ornandi tempus impetrasset, ingressa cubiculum sibi manus iniecit; quo exemplo Maxentius plures appetere non est deterritus, sed magis accensus. In Christianos omne genus crudelitatis exercuit: bona priuatorum multa diripuit, noua vectigalia inuenit, in occidendis & omni via exigendo pecunias, inexorabilis factus, odio haberi captus est. Quam obrem Romani nobiles per clandestinos nuncios Constantinum, qui in Gallijs imperabat, euocandum curauere, quò Urbem Tyrannide liberaret: qui cum multis prælijs Maxentij conatus plerisq. in locis, præsertim in foro Iulij fudisset, ad extremum circa pontem Miluium; Crucis vexillo cælitus ostenso, Maxentium ita superauit, ut delictis copijs fugiens Tyrannus, in Tyberim insiliret, & gurgibus absorberetur: vt ne cadaver quidem ipsius reperiri potuerit. Imperauit annis VI.

*Su esfigie en los Comentarios historiquos Tom. 3
pag. 461.*

*Esfigie de Romulus pag. 466. 469.
id de Martiniano pag. 474.*

MAXENTIVS·P·F·AVG.

64

LICINIUS. parentibus agricolis in Dacia natus, ibique educatus, in malitiæ disciplinam profectus, bello contra Narseum rem armis adeò feliciter gessit, ut Galerio Maximino hoc nomine charissimus fuerit, & mortuo Seucro, confors Imperij factus sit. Primò Illyrijs præfuit, postea in Oriente Maximiano fugato, ob victoriam insolens atque superbus effectus, Constantinum contemnere, & in Christianos maxime sæuire cepit. Constantinus cum monitis apud Licinium nihil proficeret, collecto exercitu, bello eum adortus, in Pannoniæ campis fudit: vires reparantem, incredibili celeritate, ex Europa in Asiam expulit, in Bithynia propè Nicodemiam gravissimo conflictu superavit, & fugientem persecutus, ut Imperio renunciaret, modò non coegit. Tandem per Constantiam eius uxorem, Constantini gratia utcunque recõciliata, cum rebelles animos nihilominus retineret, à militibus Thessalonica interfectus est, anno ætatis lx. Imperij xiiij. Homo libidini, avaritiæque deditus, omnis humanitatis expers: literis adeò insensus fuit, ut eas venenum & pestem Reip. nominaret, indignus beneficio litterarum, quibus nomen eius orbi innotescat: nisi fortè inde celebrandus sit, quòd militiæ custos ad veterum instituta seuissimus, spadones & aulicos, tineas soricesque Palatij appellare consueverat.

*See effigie en les Commentaires historiques Tom. 3.
pag. 482. 483. 484.
— id — de Licinio, jouen, pag. 492.
— id — de Delmatie pag. 499.
— id — de Hamibahano 501.*

IMP. LICINIVS. AVG.

MARTINIANVS. antea officiorum magister,
 obscuri nominis homo, à Licinio, Constantinum fugiente,
 Byzantiumque perueniente, Caesar creatus; & dignitatem, &
 vitam breui amisit. Nam cum Licinio Thessalonica captus,
 vna cum eo, iussu Constantini, à militibus interfectus est.

DN. M. MARTINIANVS. P. F. AVG.

CONSTANTINVS MAGNVS, patre Constantio
 Pio, matre Helena in Britannijs natus, sub Galerio rudimen-
 ta militiæ felicissimè auspicatus, vltra etatē Sarmatas profl-
 gavit, ducemque eorū catenatum Galerio adduxit. Cliscentē
 inuidiam veritus, profugit ad patrem; eoq; mortuo, Gallias,
 Hispanias, & Cottias Alpes Caesar obrinuit. Accersitus in
 Italiam, denictō, per crucis, vocisq; cælitus delapsa, indicium,
 ad pontem Miluium, Maxentio, non modò Urbem tyrannide
 liberauit, sed post tot tantasq; Christianis intentatas perse-
 cutiones, Ecclesiæ Dei pacem quietemque fundauit, abnegato
 idolorum cultu, Christianæque Religionis veritate suscepta.
 Bella contra barbaros multa felicissimè cōfecit, vnde et **MA-**
GNU cognomen meritò obtinuit. Laudis vltra quàm esti-
 mari potest, auidior fuit. Leges sanctissimas tulit: studia litte-
 rarum vehementer coluit, & earum amatores libentissimè
 promouit. Nicenam Synodum, contra Arrium Photinum,
 Sabelliumque & sequaces eorum Hereticos, à trecentis de-
 cem & octo patribus, post annum Christi trecentessimū vige-
 simum celebratam, auctoritate sua fouit. Tempła multa con-
 struxit, donisque ornauit. Byzantium instaurauit, à suoque
 nomine Constantinopolim dici voluit, eò Imperij sui sede
 translata. Senex Persis Mesopotamiam diripientibus bellum
 indixit, ac copijs coactis, Sotiropolim urbem petijt, vt aquis
 calidis senile corpus foueret: ibi pharmacum à medicis porre-
 ctum, & à ministris quibusdam clam veneno corruptum,
 cū ebibisset, Anno etatis lxxvi. Imperij vero trigesimo, men-
 se decimo, extinctus est. Corpus Constantinopolim regali pom-
 pa deductum, ibidem in templo Apostolorum sepultum est.
 Princeps omnium seculorum memoria dignissimus.

In cōfugia in los Commentaires historiques Tom. 3. pag.
 528. 529. 532. 534. 536. 543. 550. 557.

CONSTANTINVS MAX AVG.

67

IULIVS CHRISPVS. Constantini Magni, ex Minervina filius à patre Cæsar appellatus, ea fuit corporis pulchritudine venustateque præditus, ut eius amore Fausta Constantini uxor vehementer inflammata sæpius eum ad libidinem sollicitauerit: cui cum ille assentiri nollet, Fausta amorem in odium commutans; eum tamquam pudicitiam suam expugnare volentem, ad maritum detulit. Constantinus fidem uxori adhibens, Crispum ad Polam Histriæ oppidum interfici iussit. Ceterum ubi innocentiam filij & uxoris fraudem cognovit (quæ hac occasione Crispum è medio tollere voluit, ne suis liberis impedimento foret, quo minus imperio potirentur) Faustam Helena matris instinctu, quæ nepotis mortem innoxiam grauter admodum ferebat, in ardens balneum iniici mandauit, in quo extincta, dignas, quæ tanto scelere debebantur, pœnas subiit.

*Se vñgic en los Comentarios Historigas Tom. 3
pag. 566. 567.*

IVL. CRISPVS. NOB. CÆS.

CONSTANTINVS IVNIOR. post obitū
Constantini Magni patris sui, facta diuisione Imperij, Gal-
lias, Hispanias, Alpes, Cottias, Britanniasque obtinuit. His
tamen non contentus, cum Italia, Africæque ius, ad se perti-
nere vellet, cum fratre Constante, per legatos primū, de no-
ua diuisione prouinciarum faciendæ, tractauit: cumque hac
ratione & multis querimonijs nihil proficeret, bellum fratri
intentauit, collectoque exercitu, regiones fratris depopula-
tus, Aquileiam vsque peruenit. Hic copias Constantis, qui
tum in Sarmatia aduersus Gothos dimicabat, offendit: quas
cum ille contemneret, & viribus suis magnoperè fideret, in-
catus, sædeque temulentus, cum illis congressus est. Equo
cui insidebat vulnerato, cum in terram decidisset, à militibus
circumuentus, humi iacens, sine purpura, incognitus, multis
ictibus confossus, turpiter interiit: corpus in fluium cui no-
men Alsa, haud longè ab Aquileia, proiectum est. Vixit an-
nis xxx. imperauit non toto triennio.

*Su esfigie en los Commentaires historiques Tom. 3.
pag. 584. 587. 595. 597.*

CONSTANTINVS · IV · NOB · C ·

CONSTANS. mortuo patre Constantino Magno, Italiam, Africam cum insulis, Illyricum, Dalmatiam, Macedoniam, & Achaïam sortitus, cum fratrem Constantinum bello superasset, interemissetque, Galliam intra biennium in potestatem redegit. Princeps initio strenuus & iustus, postea animum ad delicias flexit: ex quibus in articulorum dolores incidit, factusque est adeo difficilis, morosus, provincialibus gravis, & militibus illiberalis, ut ab illis diutius tolerari non potuerit. Quamobrem conspiratione in eum facta, Magnentio ab exercitu Imperatore salutato, percussores ad Constantem missi sunt: qui eum venatione fessum, intra tentorium quiescentem, & nihil tale cogitantem, ad Helenam oppidum, Pyrenco proximum, interfecerunt. Dicunt alij cum vigilem cognovisse parricidas, abijisse in proximum templum, Imperij signa deposuisse, ab altaribus nihilominus tractum, occisum fuisse. Vixit annis xxx. Imperavit xij.

*Su esfigie en los Commentaires historiques Tom.
3. pag. 607. 609. 610. 615. 616. 619. 620.*

De Nepotiano pag. 626.

De Valeriano pag. 633. 634.

DN. CONSTANS. P. F. AVG.

CONSTANTIVS. patre Constantino Magno, matre Fausta prognatus, in mortui Crispi locum Caesar fuisse etus, princeps bellis civilibus felix, patiens laboris, mirusq; in sagittis iacendis artifex fuit. In diuisione Imperij, Oriens, cum ipsa Regni sede Constantinopoli, ei cecit. Fratris Constantis cedem vlturus, Gallo Casare creato, Orientique praefecto, aduersus Magneticum exercitum mouit, ex eoque ad Mursiam insignem victoriam, licet non incruentam, reportauit. Nam eo praelio vtrunque 53. millia desiderata sunt. Gallum a se antea Casarem dictum, & propterea insolentem interfecit; cumque fratrem eius Iulianum, tres & viginti annos natum, in locum illius assumens, aduersus Alemannos, Gallias vastantes, misisset, & eum, post res feliciter gestas, ab exercitu Augustum appellatum didicisset, indignatione motus, bellumq; civile contra Iulianum apparens, et rebus Parthicis nihilominus occupatus, in febrim incidit, & ad radices Tauri montis apud Mopsocrenem. Anno Imperij xxiiij. aetatis vero xl. mortuus est. Homo Arriana impietati addictissimus, ob idque Athanasio Alexandrino Episcopo, & Catholicis omnibus infensissimus.

*La effigie en los Comentarios historicos, Tomo 3.
pag. 678. 679. 682.*

DN. CONSTANTINVS. P. F. AVG.

MAGNENTIVS. obscuris in Gallia parentibus
 motus à Constante enutritus, in tantumq; ob virtutem belli-
 cā, ab eo adamat^{us} fuit, vt exerto in Illyrijs tumultu, cū
 iam iam à militibus occidendus esset, Imperator eum palu-
 damento obtexerit, atque seruauerit. Gratiitudinis loco, quam
 suo seruatori debebat, Constanti dolos rependit; eoque inter-
 fecto, malis artibus imperium; anno post Christum natum,
 trecentesimo quinquagesimo tertio, adeptus est. Veniens in
 Italiam cum exercitu, Mediolani fratrem suum Decentium
 Cesarem fecit, quem trans Alpes, ad tutandas Gallias mi-
 su: ipse cum Constantio, qui fratris Constantis cadem vici-
 scebatur, ad Mursiam congressus, magna clade superatus est:
 collectis exercitus reliquijs, cū pacis conditiones frustra
 per legatos tentasset, & Ducis tantum titulum petisset, ite-
 rum cum Constantio conflixit. Victus Lugdunum aufugit:
 vbi cū se tuto non posse consistere, seque custodiri animaduer-
 tisset, gladio occultè prouiso, ictum pulsu parietis iuans,
 transfosso latere (vt erat vasti corporis) vulnere, naribusque
 & ore cruorem effundens, Mense Imperij 42. etatis anno 50.
 expirauit. Vir legendi studio promptus, sermonis acer, animi
 tumidi, & immedicè timidus, artifex tamen, ad occultandam
 audaciæ speciem, formidinem.

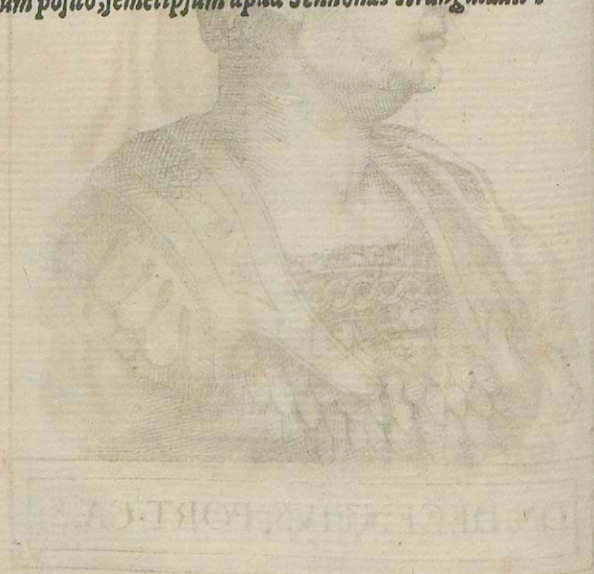
*In esfigie en los Comentarios historiquos Tom. 3.
 pag. 646.*

DN. MAGNENTIVS. P. FAVG.

72

DECENTIVS. Magnentiſſi frater, vel ob rerum cū
laude geſtarum paucitatem, vel ob temporis, quo ad eum di-
gnitatis gradum, vocatus fuit, breuitatem, nihil habet in vi-
ta memorabile. Mediolani à fratre Cæſar creatus, ad tuen-
das Gallias cum exercitu trans Alpes miſſus eſt: Simul ve-
nuncium accepit, de miſerabili fratris interitu, partim vite
huius tædio, partim metu, ne in manus eorū, qui à partibus
Conſtantij ſtabāt, perueniret, adductus, laqueo faciē ad col-
lum poſito, ſemetipſum apud Sennonas ſtrangulauit.

See efigie en los Commentaires historiques Tom. 3.
pag. 658.

De Conſtancio Gallo pag. 659.
~~De Conſtantio pag. 678. 679.~~

DN. DECENTIVS. FORT. CAES.

IVLIANVS. Apostata patre Constantio, Constantini Magni fratre, matre Basilina genitus, ingenio sublimi & calido, puer ab Eusebio Nicomediae Episcopo, instructus, Christianam religionem amplexus est: deinde Libanio Rhetori traditus, fidem Christianam deserens, Apostata vocari meruit. A Constantio adoptatus, & Caesar factus, Gallijs prapositus, ob res præclare gestas, tumultuariè à milicibus Parisijs Imperator salutatus est. Cōstantio mortuo, aduersus què bellum ciuile parabat, totaq; imperio adepto, Anno Christi trecentesimo sexagesimo quarto, aduersus Persas profectus, cū ingenti apparatu Constantinopolim, & hinc transmissio Bosphora, à Chalcedone Nicomediā venit. Inde Antiochiā, & Theropolim profectus, in Mesopotamiam signa mouit, atq; hinc traiecto fluuio, ponte deiecto, vt miliribus via redeundi intercluderetur, ad hostes peruenit: commissa pugna, accepto, sagitta ex incerto missa, vulnere lethali, & manu cruore repleta Christum blasphemans, in aerem sanguinem proijciens, dixi; Viciisti tandem Galileæ (sic enim Christum vocabat) viciisti. Vacuatus paulatim sanguine, circa noctis medium, epota aqua frigida, infelicem animā exhalauit: atq; anno trigesimo secundo: Imperij primo, mense octauo. Sepultus in suburbio Tarsensi, in monumento sito in pomario itineris quod ad Tauri montis angustias ducit. Homo laudis cupidus: idololatriæ planè deditus: Christianus insensissimus, à quorum sanguine licet abstineret, tamen blāditijs eos ad impietatem reuocans, pluribus nocuit: militiæ & liber alijs studijs, ne vacare possint interdixit: magistratibus muneribusque publicis priuatos esse voluit. Iudæis, odio Christianorum, templum Hierosolymis restaurare permisit. Athanasium apertè oppugnauit, in exiliumque misit. Tempia idolorum clausa reserauit, nihilque eorum prætermisit, quæ ad extirpandam Christianam religionem pertinere, homo impius & verus Apostata indicauit.

*Sa esfigie en los Commentaires historiques Tom. 3.
pag. 725. 726.*

DN. FL. CL. I V L I A N V S . P . F . A V G .

74

IOVINIANVS. Vel vt alij Iouinus, seu ob memoriam Iuliani, Iulianus ab alijs dictus, in Pannonia patre Varroniano natus, mortuo in Oriente Iuliano, ab exercitus Imperator electus, nō prius nomē Imperatoris profiteri voluit, quā omnes se Christianos esse, conclamarēt. Actū autem id est, à Christo nato, anno trecentesimo sexagesimo sexto. Rerum necessitate compulsus, Nisibin, & magnā Mesopotamia partem, Saporī Persarum Regi tradidit, idē cū eo ad triginta Annos ignobili fœdere, non sinē calamitate Imperij Romani, cuius fines tum innouati fuere. Sacerdotes & Episcopos, qui sub Constantio & Gallieno pulsifuerant, & inter eos Athanasium Magnum, ab exilio reuocauit. Cū peruenisset ad locum, Dadastrana ab incolis dictū, qui Bithynos à Galatis diuidit, atrium recentis tectorij, vt quiesceret ingressus, fumo ac nidore carbonū quos adolerit copiosē iusserat, suffocatus, repente interijt 14. Cal. Martij, Anno etatis trigesimo tertio, Imperij Mense septimo: corpus Constantinopolim, vt inter Augustorum reliquias conderetur, delatum est. Sunt qui scribant eum incidisse in morbum ex varietate ferculorum, quibus repletum corpus, quod auidissimē illic sumebat, concoquere non potuit, & cruditate perijisse. Princeps fuit vultu latissimo, oculis cæsis, vasta & ardua proceritate, adeo vt diū nullum indumentum regium ad mensuram eius aptum inueniretur. Aemulari malebat Cōstantium agens seria quædam aliquoties post meridiem, iocariq. palām cum proximis adsuetus: Christianæ legis studiosus: mediocriter eruditus, beneuolus, & in suos propensus, quos etiam ad dignitatis gradus euexerat: edax & vino Veneriq. indulgens, quæ vitia Imperiali verecūdia forsitan correxisset.

*Su effigie en los Comentarios historicos Tom. 3.
pag. 745.*

DN. IOVINIANVS. P. F. AVG.

75

VALENTINIANVS. apud Cibalas Pannonia oppidum, Gratiano patre, ignobili stirpe oriundus, à pueritia Funarius cognominatus, eò quòd venalem circumferens funem, quinque militibus eum rapere conantibus, nequaquam cesserit; sub Iuliano Tribunum agens, quia dijs sacrificare noller, pulsus, cùm pro Christi fide militiam reliquisset, mortuo Ioviniano ab exercitu apud Nicaam in Bithynia Imperator dici meruit. Anno Christi trecentesimo sexagesimo septimo. Bellis undiq; insurgentibus Valentem fratrem consortem Imperij fecit, eique Orientem regendum tradidit. Procopium apud Constantinopolim purpuram sibi usurpare conantem, cum satellitibus, mira celeritate opprimit. Saxones Oceani accolae domuit. Parthos è Syria per legatos eiecit. Germaniam tumultuantem Theodosij maioris auspicijs pacavit: Bregitionem cùm venisset, audiens legationem. Quadorum (qui propter vendicandam Gabinij Regis sui cedem, à Marcelliano duce perpetratam, impediendamque monitionem, quam in ipsis. Quadorum terris, quasi Romano iuri vendicatis, Valentinianus extrui iusserat, unà cum Sarmatis Danubium transgressi, excursionem fecerant) subita ira accensus, in obiurgatoria verba, cum magna vocis contentione prorumpens, in morbum incidit: quo marcescentibus venis, cùm nihil emitte posset sanguinis, voce amissa, sensu integer expiravit Anno ætatis LV. Imperij XL Vir paulò seuerior, & avaritia non nihil deditus; Christiana tamen religionis fuit cultor maximus, pudicus, domi & foris castus, ad inferenda propulsandaque bella solertissimus, in deferendis publicis muneribus cautus, sermone cultus, munditiarum amans, scribens decore, venusteque, & fingens: corpus eius lacertosum, & validum: capilli fulgor, colorisq; nitor, cum oculis castis semper obliquum intuentis & toruum, atque pulchritudo statur alienamentorumq; recta compago, maiestatis Regia decus implebas.

DN. VALENTINIANVS.
P. F. AVG.

VALENS. *Valentiniani frater, ab eo collega Imperij & Augustus declaratus, Orientis bella gessit. Protopium temere Imperium inuadentem deuicit. Instinctu Dominae suae coniugis, ab Eudoxio Arriano Episcopo baptismum suscipiens, Christianae, Catholicaeque religioni semper inimicissimum se exhibuit: religiosus viros per Tribunos & milites fustibus cadi iussit, ac lege lata monachos militare praecepit. Ad Necromantiam conuersus, scire cupiens quisnam ei succederet in Imperio, oraculum à Demone flagitans, quatuor litteras sibi ostensas vidit, Θ Ε Ο Υ. Ob quam causam, eos potissimum occidebat, quorum nomina litteris hisce scribebantur. A Valentiniano saepius monitus, ut à secta Arrianorum sese subtraheret, non modò non destitit, sed magis etiam in Christianorum perniciem inflammatus est. Contra Scythas & Gothos, qui omnia cadibus & incendijs longe lateque complebant, cum praelium parum caute commississet, in Thracia, Romanis legionibus ad internecionem deletis, ipse sagitta saucijs fugiens, & ob dolorem saepius equo decidens, prope Hadrianopolim, in quoddam vile tugurium deportatus est: iuxta quod cum strues palcarum esset, cummulata, peruenientibus eò barbaris, & ignem iniicientibus, impietatis Haereticae dignas penas luit. flammisq; absumptus est. Anno aetatis L. Imperij cum fratre 13. cum solum tribus tantum annis regnasset.*

DN. VALENS. P. F. AVG.

GRATIANVS. patre *Valentiniano*, & *Senerina*
 matre, *Sirmij*: natus, à patre, contra morem antiquitus insti-
 tutum, non *Cæsar* sed *Augustus* appellatus, *Occidentis Im-*
perium administrandum suscepit. Princeps planè religiosus,
 ab ipsa adolescentia diuino cultui pietatiq. *Christiana* dedi-
 tus modestia, pudicitiaq. laude cum primis clarus, in literis,
 haud mediocriter versatus, Poeta & Orator non vulgaris, pa-
 cis amans, cibi, potus, ac libidinis victor, iaculatorie artis pe-
 ritissimus. Apud *Argentoratum* supra triginta Germanoru
 milia, qui fines Romanorum vastabant, longè impari militu
 numero, admodum iuuenis fudit. *Treueris* agens, *Valenti-*
nianum fratrem iuniorem, *Cæsarem* participemque Imperij
 declarauit: *Catholicos Episcopos* à *Valente* in exilium actos,
 reuocauit: *Eunomianis*, *Manichæis*, alijsque *Hæreticis* inimi-
 cissimus: *Theodosium* magistrum militum, ex *Hispania* acci-
 tum, contra *Gothos* in *Thraciam* misit, eumque post rem feli-
 citer gestam consortem Imperij fecit, cura *Orientis* ei commis-
 sa: *Occidentem* cum *Valentiniano* fratre, sibi gubernandum
 reseruaui. Caterum cum se ocio postea, quietique tradidisset,
 & à gerenda Rep. se alieniorem ostendēs, *barcos* ex *Alanis*,
 quos ingenti auro ad se trāstularet, veteri ac Romano militi
 adeò prætulisset, ut nonnumquam eorum habitu, iter faciens,
 vteretur, maximum sibi odium apud suos confluuit, quorum
 magna pars, cum ad *Maximum* qui apud *Britanniam* tyrannidem
 arripuerat, defecisset, ipseque *Gratianus* contra hunc
 ipsum *Maximum* expeditionem suscepisset, inopinata prod-
 itione territus, fugaque frustra euadere conatus, *Lugduni* à
Maximo interfectus est, ætatis anno *xxix.* cum imperasset
Annos xv. cum patre *vij.* cum patruo *ij.* cum *Theodo-*
sio *iiij.*

DN. GRATIANVS. P. AVG.

MAGNVS MAXIMVS. Ex prosapia Constantini Magni oriundus, vir peritia rei militaris clarus, Romani exercitus Dux strenuus, ab eodem in Britannia, inuitus ac reluctans, quòd Gratianus militibus inuisum se reddisset, Imperator electus, Gallias ex improviso adortus est: Gratiano per insidias oppresso, ingenti cum exercitu in Italiam properauit, cupiens Romam in suam potestatem redigere. Id metuens Valentinianus iunior, de obitu Gratiani fratris certior factus, cum matre Iustina, Constantinopolim profugit, & generi sui Theodosii opem auxiliumq. implorauit: qui insperato per Alpes inuias, Aquileiam, vbi tunc Maximus felici rerum successu exultans degebat, cum exercitu veniens, Maximum à militibus captum, vinctum, sibiq. traditum, interfici iussit, virum alioquin probum, & qui bane male imperium administratus erat, nisi periurio ac tyrannide pollutus fuisset.

DN·MAG·MAXIMVS·P·
F·AVG·

79

VALENTINIANVS iunior *Valentiniani Imperatoris ex uxore Iustina filius, à Gratiano fratre, post obitum patris, consors Imperij factus, in Italiamque missus est. Gratiano dolis Maximi interfecto, sibi metuens in Illyricum primo, deinde in Orientem ad Theodosium confugit; cuius ope, Maximo sublato, non modò fratris necem ultus, sed & Imperij quietem adeptus est.* Iustinae matris instinctu, Arrianā perfidiam amplexus: viuentē fratre clam, eo mortuo. palàm, clarissimum Ecclesiae Doctorem Ambrosium persecutus est, cupiens eum à Ciuitate Mediolanen. amouere. Multa praeerea in Christianos molitus est; frustra eum Theodosio morante, ne matri in defendenda Arriana impietate assentiretur, sed paternam potius pietatem, sectaretur, qui Ecclesiam Orthodoxam, semper fuisset tutatus. Ex Italia in Galliam profectus, Victorem Maximi filium, quem pater copijs ibi praefecerat, interemit: dumque Viennae negligentius moraretur, ab Eugenio, olim quidem Grammatico, postea verò Tribuno, Arbogasti Alanorum praefecti, fraude pecuniaq; corrupto, noctu in cubiculo, clam strangulatus est: rumorque parsus eum sibi mortem voluntariam consciuisse.

DN VALENTINIANVS IVN P
F AVG

THEODOSIVS. patre Honorio, matre Thermantia in Hispania natus, originem à Traiano principe trahens, ex Hispania à Gratiano accitus, Imperatorq; apud Sirmium creatus est, circa Annum Christi 379. Hunnos & Gothos, qui Remp. continuis armis penè oppreſſerant, diuerſis prælijs vicit, Maximum tyrannum, Gratiani interfectorem, apud Aquileiam extinxit. Victorem quoq; eius filium nec auit. Valentiniano imperium aſſeruit. Eugenium Tyrannum & Arbogaſtum, Valentiniani necē vlcifcens ſuperavit, deletis decem millibus, parua militum manu, etiam ventis pro eo pugnantibus. Domitii tyrannis pacataque Rep. filios conſortes Imperij fecit, Arcadiū orienti, Honorium Occidētī præficiens. Et quia ætas vtriuſq; nondum imperio matura erat Ruſinum Arcadio, Stiliconem Honorio ductores Ipſe Mediolori vitā quietam ducens ſexagenarius, vel vt alij volunt, quinquagenarius die 17. Ianuarij deceſſit. Imperij Anno 17. Corpus Conſtantinopolim translatum ibiq; ſepultum eſt. Princeps Chriſtiane religionis obſervantiſſimus. Propter eadem ſeptem ferè millium hominum Teſſalonica, dum vnius chari militis mortem, qui in ſeditone civili ibidem perierat, vendicare vellet, perpetrata, à Diuo Ambroſio, aditu templi prohibitus, publicam penitentiam cum magna humilitate egit. Vultu, moribus, & ſucceſſu Traiano per omnia ſimilis. Clemens, miſericors, pudicus, in omnes honorificus, præſertim in bonos; grauitatem cum humanitate, mira quadam arte coniunxerat: in litteris mediocriter inſtructus, in rei militaris diſciplina ſagax fuit: in omnibus deniq; vitæ actionibus talem ſe præbuit, vt nullum optimi, neque Chriſtiani Principis munus in ſe deſiderari paſſus vquam fuerit.

DN THEODOSIVS P F AVG

ARCADIUS. Theodosij Imperatoris ex Flaccilla uxore, filius natu maximus, ab eodem consors Imperij factus, Orientiq; præfectus fuit: cumq; per ætatem eum Imperio gubernando sufficere non posse videret, ei Rufinum virum consulare, & testamentum etiam tutorem, tradidit: qui cum vasso & ad omne scelus audendum præditus esset ingenio, mortuo Theodosio, cum magnam sibi potentiam comparasset, fidei quam Arcadio debebat oblitus, etiam de consequendo imperio nefariam cogitationem suscepit; quæ ut rebus turbatis deprehendi non tam facile posset, clam muneribus missis, Alaricum Gotthorum Regem, ad inferendum Arcadio bellum sollicitavit. Verum comperta proditiōe, dum defuncti Theodosij corpus, Urbis Constantinopolitanae inferretur, & Arcadius ei obuiam ad portam processisset, Rufinus à militibus illis, perniciosus tutor occisus est. Caput cum dextra præcisum, ante ipsas Constantinopolis portas suspensum, spectaculum risui ludibriq; expositum fuit. Pari pœna Caianus Comes, qui civili bello Arcadium adortus, Constantinopolim flamma ferroque vastauerat, affectus est. Arcadius autem relicto ex Eudoxia Theodosio octo annorum filio, & tribus filiabus, Flaccilla, Martina, & Pulcheria, cum Byzantiæ xiiij. senep̄e annis regnasset, mortuus est, anno ætatis xxxi.

DN. ARCADIUS. P. AVG.

HONORIUS. *Arcadij germanus frater natus minor, à patre Theodosio, Occidenti praefectus, Vandaloque Stiliconi, in curam traditus, infelici, post obitum patris, rerum successu vexatus est. Nam Gildo regnum Africa adeptus, aetatem Imperatoris aspernatus, ad Imperium animum adiecit: quem tamen fratris Mascezelis ductu superatum, interfecit Honorius: rebellantem autem Mascezelem, auspicijs Bonifacii, itidem vicit. Stilico magnae auctoritatis vir, opibus praepotens, militarisque disciplinae scientissimus, tutor & socer Honorij eum imperio exuere cupiens, ut illud filio suo Eutropio pararet, Suevos, Vandalos, & Alemannos, magna spe praedae sollicitavit, & in Honorium monuit: quos Vldinus & Sarus cum exercitu Hunnorum & Gothorum repulerunt, rege eorum Radagasso capto, & in carcere strangulato. Ei Alaricus susceptus, concessa sibi, amicitiae firmandaeque pacis gratia, ab Honorio Gallia ad habitandum, cum fraude Stiliconis petitus, & irritatus esset ferè totam Italiam diripuit, Romamque cepit & deuastavit, Anno Christi 403. principatus Arcadij, & Honorij anno quarto, Honorio Ravennae degente: cui cum denunciatum esset Romam perditam, credidit ille de pugnaci Gallo, cui nomen erat Roma, significatum esse; admiratusque vehementer est, tam subito periisse eum, qui cum paulò antè festinissime luserat. Edixerat in Urbis vastatione Alaricus, velle quicumque in templa Divorum confugissent, praecipue Petri & Pauli, his nulla vis inferretur: quod & summa fide servatum est. Honorius accepit in consortem Imperij Constantium virum strenuum eiq; sorore Placidia desponsavit: qui Gratianum in Britannia, Constantium cum filio Constante, in Gallia tyrannos sustulit; Barbarorumque impetus qui Galliam, Britanniam, Hispaniamque infestabant domuit: sublatus tamè est, immatura morte, septimo mense postquam Caesar appellatus est. Non longo tempore post, Honorius quoque cum regnasset annos xxxi. cum patre ij, cum fratre xij, cum fratris filio xvi, morbo a quo intercutis decessit, nulla prole superstite relicta.*

DN. HONORIVS. P. F. AVG.

83

THEODOSIUS, iunior *Arcadij & Eudoxia filius*, pene
 puer à patre confors Imperij factus, eo moriente sub *Ildiger-*
tis Regis Persarum tutela, qui eam summa fide quoad vixit
 gessit, relictus, vix dum octo annos natus, *Anthemio* prefec-
 to viro prudentissimo duce Imperium administrare cepit, Anno
 Christi 411. *Honorio* mortuo, *Valentinianum* consobrinum,
Constantini & Placidia filium *Cesarem* fecit; dataq; ei vx-
 ore *Eudoxia* filia, *Romam* misit, ad pacandas res, quæ *Tyranno-*
rum quorundam libidine turbatæ non mediocriter fuerant.
Vxorem habuit *Eudociam* *Leonis Atheniensis Philosophi* fi-
 liam, quæ propter egregiam formam, singularemq; pudicitiam
 etiam literarum non vulgari peritia excelluit. *Attila Hun-*
norum Rege *Thraciam* atq; *Illyricum* vastante, *Theodosius*
 ad eum legatos misit, sex millia librarum auri numerans, &
 mille quotannis libras numeraturum se promittens, vt ab in-
 cursionibus desisteret. Tertia sancta Synodus vniuersalis *Ephe-*
sina ducentorum patrum, *Celestini* Pontificis, huiusq; *Theo-*
dosij iussu collecta est, in qua *Nestorius* duas personas in
 Christo asserens, condemnatus fuit. Corruptus febre apud *Cō-*
stantinopolim *Theodosius*, mortuus est Anno imperij 48. toti
 demque ætatis. Princeps vitæ integerrimæ, in primis *Christia-*
næ religioni addictus, lectioni sacræ intentus, cum *Episcopis*
Sacerdotibusq; pijs familiariter admodum viuens, patientiæ
 clementiæq; laude adeo celebris, vt capitis damnatos ne ad por-
 tas quidem adduci permiserit, sed revocauerit; & cum ex con-
 siliarijs quis piam rogaret, quare supplicium de illo minime
 sumeret, qui ei parasset insidias, respondit; *Vtinam*, inquit, om-
 nes mortuos vitæ restituere possem: quod tamen dictum *Hono-*
rio quidam tribuunt.

DN. THEODOSIVS. P. AVG.

VALENTINIANVS. Cōstantij Caesaris & Placidia Honorij & Arcadij sororis filius, à Theodosio Caesar & Augustus appellatus, Romam missus, Ioannem Imperatorem factum oppressit: cum Genserico Vandalorum Rege, parte Africa, vt videri voluit, contento, pacem sanxit: aduersus Attilam Hunnorum Regem, Imperio Orbis inbiantem, bellum suscepit. In campis Catalaunicis acerrimè pugnatum est, vtrinque cæsis centum quadraginta quinq; millibus; victoria tamen penes Romanos stetit, ductore AEtio: qui in affectata tyrannidis suspicionem adductus, Maximi viri potentissimi artibus, vel vt alij volunt, iussu Valentiniiani, occisus est: cuius eadem vlcisci volentes Transstyla & Octyla, AEtij commilitones, ipsum Imperatorem postmodum Romæ in Campo Martio confoderunt, Anno Imperij 31. consilio vt ferunt, Maximi: qui statim Imperium arripuerat; verùm & ipse, à Populo Romano, tertio post mense membratim cæsus est. Sub Valentiniiano collapsum est penitus Occidentis Imperium; Francis Gallias, Scotis, & Anglis Britanniam occupantibus: Hunnis Europam, Vandalis Africam atq; Romam vastantibus. Post Valentinianum, Romæ multi constituti sunt Imperatores, partim ab Imperatoribus Constantinopolitanis, partim à Senatu, partim ab exercitu; quidam sua auctoritate arripiebant Imperium, vt Maiorianus, Seuerianus, Anthemius. Olybrius, Elicerius, Oresles, qui etiam filium suum Cesarem in Italia fecerat: Post hunc ad Iustinianum vsq; , Gotthi Occidentale Imperium tenuerunt.

DN VALENTINIANVS P F AVG

FLAVIUS. VALERIUS. MARCIANUS, bu-
 mili genere natus, prima stipendia meruit in Lycia. Pulche-
 rie Theodosij sororis studio, imperio praeficitur; moderatus
 Princeps, & rebus gerendis idoneus, si per senectam diutius
 vivere potuisset. Imminutum Orientis Imperium, prudentia
 dexteritateq; instaurare ceperat. Cum Parthis & Vandalis
 fœdus percussu; Attila minas compescuit: Arma nunquam
 nisi prouocatus mouit, illud sæpè vsurpans; Dum in pace esse
 possumus, arma non induamus. Tatianum & Iulium fratres,
 qui olim aquilæ superuolantis auspicio, egrum inopemq; viati-
 co subleuauerant, Illyrico, beneficij memor, praefecit: Anno
 Imperij 6. & Mense 6. moritur, conspiratione Asparis qui ve-
 nenum ei ministraſſe dicitur. Qua de causa post creationem
 noui Principis, cum filius Asparis Ardaburius, Cæsar esset
 à Leone pronuntiatus, populus patrem cum filio interfecit.
 Hoc Principe Chalcedonensis quarta Synodus celebrata, ad-
 uersus Dioscorum & Eutychem, Leonis Pontificis Romani
 iussu.

DN. MARTIANVS. P. F. AVG.

LEO. Græcanici sanguinis ex Tribuno militum, suffragiis
 & factione Asparis, Imperator factus, Ardaburium Aspa-
 ris filium Cæsarem inuitus creauit: quo vnà cum patre à popu-
 lo interfecto, in eius locum, Leonem, suum ex Ariadna & Ze-
 none nepotem, suffecit. Aduersus Gensericum Vandalorum
 Regem infelicitè dimicauit: duce Basilico; qui siue ignauia, si-
 uè proditione, nauali prælio victus, fugam turpiter arripuit.
 Eo imperante Byzantium magna ex parte conflagrauit, Ita-
 lia in perpetuis motibus versata est. Cum Orientale Imperi-
 um xvi. annis administrasset, obiit. Vir multis egregijs virtuti-
 bus ornatus, præcipuè verò erga afflictos, miseratione: cum
 illud semper in ore haberet, Quemadmodum sol cunctis, quæ
 illustrat, non nihil impertit caloris, sic Principem debere eos,
 sua dignari misericordia, quos contuetur.

LEO. iunior ab auo puer relictus, vix anno Imperio præ-
 fuit. Nam cum esset valetudinarius Zenoni patri, nouo pieta-
 tis exemplo, manibus suis diadema imposuit, patremque pro
 se deinceps imperare iussit.

DN̄N. LEO. AVGG

ZENO. Ex Isauris Ciliciæ, obscuro genere, incognita villa ortus, à Leone filio dignitatem Imperialem assequutus, non minus facie quàm moribus deformis, non vt Augustus, sed vt tyrannus imperauit: cuius crudelitatem fratris Cononnis, humani sanguinis fundendi, sitis incredibilis, magis etiam auxit. Theodoricum Ostrogothorum Regem, cùm vnice diligeret, Consulem prius à se factum, contra Odoacrem in Italiam misit; quo ad Rauennam superato, & extincto, Theodoricus Regno Italiae potitus, ab obuio senatu populoq; Romano exceptus, plurimumq; dilectus, gratuita liberalitate, caritatem annonæ fugauit, multa Urbis ædificia instaurauit; & si à quorundam Senatorum sanguine abstinuisset, optimi Principis nomini sibi facile comparasset. Zeno autem à Basilisco, factione uxoris pulsus, cùm in Isauriā concessisset, vitamq; priuatam instituisset, non multo post, magno ciuium, qui Basilisci tyrannidem ferre non poterant, fauore reuocatus, eundem Basiliscum expulit, inediaq; mori coegit. Ipse quoq; cum annis 17. Imperio præsuisset, miserabili morte interijt. Sunt enim qui viuū adhuc ab uxore sepulchro inclusum, frustra. resipiscentem, & opem queritantem obijisse, tradant. Hoc Principe incendium adeò graue fuit, vt præter maximam Urbis Constantinopolitanæ partem, centum & viginti librorum millia combusta sint, inter quæ & Homeri poema, intestino Draconis. 120. pedum, aureis litteris descriptum.

DN. ZENO P. P. AVG.

89

ANASTASIUS humili genere natus, Dicorus à discoloribus oculorū pupillis appellatus, studio Ariadnes vxoris Zenonis ad Imperium Orientis euectus. Anno Christi 493. eandem Ariadnē matrimonio sibi copulauit. Isauros apud Conteianum Phrigiæ oppidum, superauit. Vrbes eorum solo æquauit. In Illyrico cum Sabiniano & Mondo- ne ad Margum, cum Pompeio apud Adrianopolim, cum Aristō ad Zartam, cum Parthis in Syria decertauit: Contra Vitalianum ad Aquilonem bellum gessit, & cum nongenta pondo auri ei misisset, eum quiescere coegit. Geta, Macedoniam, Thessaliam, Epirum, diripuerunt, multosq. captiuos abduxerunt, pro quibus redimendis, cum aurum misisset Anastasius, & non sufficeret hostium votis, barbari captiuos, aut in domibus suffocarunt, aut pro mœnibus in conspectu multitudinis trucidarunt. Bulgarorum arma tunc primum audita, & Sarraceni Alamandaro duce, Syriæ graues incumbebant. Fuit Anastasius primò Christianæ religionis studiosissimus, postea Ariadnæ vxoris opera mutatus, Eutychianæ hæresi adhesit, frustra eum ad sanio rem mentem per legatos Hormisda Pontifice Maximo reuocare studente. ob id Diuinam meruit ultionem. Nam fulmine ætus interijt, Imperij Anno 27. Aetatis. 88.

ANASTASIVS. P. P. A.

90

FL. VALER. IUSTINVS. Ex Thracia pa-
 rentibus ignobilibus natus, à teneris annis suum, deinde
 bonum custos, post lignarij cuiusdam minister, decimo sexto
 ætatis anno, ad militarem disciplinam se contulit; in qua me-
 gna cum laude versatus, princeps Ordinis in exercitu, po-
 stea Comes, ad extremum, astutia mirabili (quippe qui acce-
 pta ab Amantio Eunuchò pecunia, ut militibus pro Theo-
 critiano Imperatore eligendo, distribueret, in se omnium sus-
 fragia verterit) Imperator factus est, Anno post Christum
 natum 519. Theocritianum, Amantium, & Andream
 insidias sibi molientes, è medio sustulit. Vir Orthodoxus,
 & pietatis verè studiosissimus, ut hæreticorum nomen ex-
 tingueret, Arrianos expulit, eorumq. Ecclesias Catholicis
 assignavit. Episcopos ab Anastasio in exilium, propter ve-
 ram fidem missos, restituit. Germanum Capuanum presu-
 lem, legatum ab Hormisda Pontifice Max. missum, ut Chri-
 stianam & Catholicam religionem in partibus illis, Arria-
 norum pertinacia conuulsam, restauraret, maximo honore
 excepit, clementissimeq. audiuit. Eos qui cum Acatio sen-
 tiebant, expulit, odioq. iusto persecutus est: cumq. Impe-
 rium nouem annis laudabiliter administrasset, volens sene-
 ctuti suæ consulere, Iustinianum ex sorore nepotem adopta-
 uit, & imperij consortem fecit, ipse quarto post mense, ab
 hac vita migravit.

IDN·IVSTINVS·P·P·AVG;

IUSTINIANVS. Iustini sororis filius, ex Bedirina Illyrica Ciuitate genitus, ob ingenij animiq. magnitudinem, Magnus appellatus, à Iustino atatis anno quadagesimo quarto, Christi autem quingentesimo vigesimo septimo, Imperium suscepit. Orientem pacauit. Persas qui transgressis limitibus Massiam, Syriamq. prædati fuerant, opera Belisarij viri clarissimi, intra suos fines continuit. Romam eodem duce, à Gothorum seruitute afferuit: Africam Imperio, pulsus Vandalis, restituit: Narsete duce, Gothicum tandem nomen deleuit. Bis triumphatum, ex instituto veterum Romanorum de Persis & Vandalis, à Belissario: quem Iustinianus magna lætitia excepit, Gelimerem præsertim Vandalorum Regem vinctum catenis Constantinopolim adductum, aspiciens. patato orbe domi forisq. gloriosus, cum esset, hic Iustinianus. leges in finitis voluminibus antea dispersas, in quinquaginta Digestorum libros contraxit. Institutionum libros quatuor edidit, Codicem inuulgauit. Templum magnificentissimum ad mirando edificio extruxit; quod Græca voce ΑΤΙΑΝ ΣΟΦΙΑΝ, idest sanctam Sapientiam, appellauit. Vir iustus, & integer certè maximus Princeps fuit, nisi delirij Eutychiani reus fuisset, à quo tamen opera Agapiti Pontificis Romani, liberatus fuisse perhibetur. In perscrutandis rebus ingeniosus, ad vindictam præceps: heresum hostis maximus; in pecunia effundenda immodicus: in congerenda intemperantissimus. Morbo ex senio confectus, Iustino prius ex filia nepote, imperij consorte electo, mente parum sanus decessit, Imperij anno 39. atatis 83.

DN. IVSTINIANVS. P. P. AVG.

92

IVSTINVS minor patre Illyrico, matre Augusti
 filia, à teneris annis, non vt nepos, sed vt filius in regia sem-
 per habitus, à Iustiniano Imperator coronatus est; Anno
 Christi 565. Natura facili, & ad omnia dexteriore, àuctu
 Sophia coniugis ab initio principatus liberalis fuit, vnde
 sibi militem cuiusque animos valde deuinctos reddidit.
 Sed postea & sui & Iustiniani dissimilis factus, ad rapi-
 nas, direptiones, omnemque ferociam ingenium vertit. Fi-
 dei Christiana, contemptor maximus, in Pelagianam hæ-
 resim dicitur. Cum Persis pacem fecit, tributum quod Romani
 annuatim pendebant sublato. Longobardi, Germanica gens,
 à Narsete Exarcho, contra Sophiam Imperatricem (qua-
 tum rerum potiebatur marito mentis impote) indignato, ac-
 cersita, in Italiam hoc principe irrupere, quam ab Alboino
 Rege ad Desiderium, per ducetos, & quatuor annos in prin-
 cipatus diuisam tenuere. Iustinus grauissimo pedum dolore
 vexatus, cum Tyberium qui praefectus erat Vigilum. Impe-
 rij anno decimotertio, obiit. Eius tempore Vgri, glacialis
 Oceani accolae, querendo sedes, Pannonias ingressi, ibi com-
 morari ceperunt, rebus bellicis ita clari, vt nulli bellicosarum
 gentium cedant.

DN. IUSTINVS. P. P. AVG.

TIBERIUS. Constantinus à Iustino in imperium ad-
 scitus, Anno Christi 576. ab Euticio Patriarcha diadema
 suscepit. Princeps clementia, iustitia, pietate, religione, sa-
 pientia, constantia, perpetua fortitudine, omnibus virtu-
 tum ornamentis clarus, præsertim liberalitate in pauperes:
 quibus quicquid auaritia longa Iustinus congegesserat, libera-
 lissime erogabat, Sophia Augusta frustra refragante, &
 ararij imminutionem obijciente: quod tamen Diuina qua-
 dam providentia, tanto magis angebatur, quanto plura in-
 ter egenos Tyberius distribuebat. Nam dū semel per ades-
 suas deambulare, cernebatq. in paupum marmoream cru-
 cem, eam ne pedibus conculcicaretur, cum auferri, iussisset,
 post hanc una atq. altera inuenta, atq. sublata, tantam vim
 auri & argenti in eo loco diuinitus ostensam repperit, quā
 tam hominis beneficentia requirebat. Narsetis etiā thesau-
 ros, sene quodam monstrante, ex Italia delatos accepit, qui-
 bus ad munificentiam & liberalitatem usus est. Magna ex
 Persis victoria reportata, Captiuos Constantinopolim ab-
 ductos, magnificentissime vestiuit, in patriamq. remisit.
 Eius felicitas multi nominis fuisset, si res ut in Oriente, ita
 in Occidente ei successissent. Nec enim Longobardos coerce-
 re potuit, qui triginta ducibus creatis totam Italiam admi-
 nistrabant. Senio confectus Tyberius, cum se viribus desti-
 tuti animaduverteret, Imperij gubernacula genero suo Mau-
 ritio tradidit, & equitatem & iustitiam commendans, presen-
 tibus Ioanne Patriarcha. qui coronam imposuit, & Senatu:
 paulo post decessit Imperij anno 7. omnibus tam optimi
 Principis, mortem desolentibus.

DN. TIBERIVS. P. P. AVG.

MAVRITIUS. Ex Cappadocia oriundus, Notarius
 humilis, ob diligentiam, à Iuliano Praefectus vigilum fa-
 ctus, inde Tyberij gener, post Augustus, Orientalis Impe-
 rij gubernacula suscepit, Anno Natiuitatis Christi 583.
 Initio principatus Persas per legatos fudit, postea exerci-
 tum in Thraciam traduxit, Scythas Asia repulit & Lon-
 gobardos. Auspicijs Theodosii sui filij & Germani soceri,
 victos Hunnos, Pannonijsq. exactos, ad solitudines fuga-
 uit, & Chaganum ducem illorum afflixit. Pluribus victo-
 rijs, illustris, omnem principatus sui laudem pessimo auari-
 tia crimine contaminauit, imperij capitisq. sui interitum
 accelerauit. Nam cum stipendia nulla militibus erogaret,
 ijs praesertim qui Sarmatico limiti contra Scytharum impe-
 tum, loco sterili positi praerant, difficilia quaq. tolerantes;
 nec ob auaritiam captiuos à Persarum Rege redimeret, con-
 spiratione militum in eum facta, & Phoca Imperatore desi-
 gnato, Chalcedone cum tota sua prosapia, Constantia vxo-
 re, Theodosio, Tyberio & Constantino, filijs, totidemq. fi-
 liabus, interemptus est: cum imperasset annis 20. vixisset
 63. Miserabilis huius mortis suae per somnium admonitus,
 ubi ad rem infelix praesagium collatum vidit, cum in con-
 spectu suo, vxor, tres filiae, & filij interficerentur, peniten-
 tia scelerum ductus, forti animo tantam calamitatem per-
 ferens, non aliud ante mortem in ore habuisse, dicitur, quàm
 illud Davidis: Iustus es domine, & rectum iudicium tuum.

DN. MAVRITIVS. P. P. A.

PHOCAS. *Præfectus Scythiæ, per Mauritij cadē, à scelerato exercitu, cui præerat, Anno post Christum natum sexcētesimo quarto, Imperator lectus publicatusq. est. Inito principatu eam sibi præclari imperatoris opinionem comparauit, ut multi cum eo pacem sancire, quàm armis decertare maluerint. Cæterum Mauritij etiam auaritiā superans, corradendæ per fas & nefas pecuniæ, adeò incubuit, ut & magistratus iudiciaq. venderet, & eos in primis charos haberet, qui populos inexplebili rapacitate vexarent. Socordia, ignauia, & frequentibus adulterij s infamis, Romanum imperium à Barbaris vastari faciliè tulit. Hinc Persæ Mesopotamiam, & Syriam occupauerunt: Hierosolimā depopulati sunt; mediterranea Macedonia Thraciæq. loca poruagarunt: in Cappadociam & Galatiam incursiones fecerunt. In Occidente vero Germania, Hispania, Gallia, & bona pars Italiæ ab imperio Romano defecere. A Egyptum Sarraceni vastauere. In eum itaq. nibili hominem conspiratum est ab Heracleona, Heraclio, & Prisco, qui captum manibus, pedibus, & genitalibus, ob insignem libidinem truncatis, capiteq. amputato, prius interfecere, quam ferre suppetias eius milites potuerunt: eodem quoque tempore, & tota eius prosapia, radicitus extirpata est; eodemq. crudelitatis genere, vna cum suis interiit, quæ in Mauritium, eiusq. familiam vsus antea fuerat: cum annos 8. imperasset, nihilq. magis memorabile in principatu egisset, quàm quòd de primatu inter Magnum Gregorium, & Ioannem Patriarcham Constantinopolitanum contentione exorta, iustam sententiam pro Ecclesia Romana, sanctaq. sede Apostolica tulit. Romæq. Pantheon, exturbatis idolis, Virgini matri Diuisq. Martyribus, à Banifacio Papa Quarto, consecrari permisit.*

DN. FOCAS. P. P. AVG.

HERACLIVS. filius Heracleonæ, prætor Africæ, post interfectum Phocam, suffragantibus militibus Imperator pronunciatus, à Sergio Patriarcha cum uxore Eudoxia, anno post Christum natum sexcentesimo duodecimo, coronatus est. Persis Africam vastantibus, legatos cum muneribus ad eorum Regem inducias petens misit, quas non prius se concessuras responderunt, quàm Christum abnegasset Imperator. Ea re commotus Heraclius, Divino implorato auxilio, ingentes copias adversus Cosroem Regem Persarum eduxit, cuius tres duces cum tribus exercitibus superavit. Persideq. igni & ferro vastata, lignum salutiferæ Crucis, quartodecimo, postquam in potestatem Persarum venerat, anno, victor recepit: cuius triumphi sollemnis in Ecclesia agitur memoria ad 18. Cal. Octob. Pace cum Persis firmata, Tigridem fluvium, eorum Romanique Imperij limitem esse voluit. Eius temporibus Sarraceni Mahometo duce, caput extulerunt, occupataq. Syria, Damasco, & Arabia, execrandæ religionis virus spargere caperunt. Creditum est Heraclium, in senectute, ad Monothelitarum hæresim descivisse, & aruspicijs prestigijsq. Demonum fidem adhibuisse. Alij hydropisi eum occubuisse ferunt, Imperij Anno 21.

HERACLIVS+IMP+

97

HERACLIVS, Heraclij Augusti ex Fabia Eudoxia filius. Constantinus novus appellatus, à patre post natum Christum anno sexcentesimo trigesimo secundo, nutantis Imperij consors adscitus est. Vere pietatis Catholicaque religionis cultor, cum imperium à patre relictum, vix anno vno administrasset, dolis nouerca Martine, quæ filio Heracliona imperium astruebat, veneno sublatu est. Arripuit Imperium Martina cum filio Heracliona, decem annos nato. Sed ambo conspiratione Senatus, biennio nondum cõpleto, capti & in exilium Cappadociam missi sunt. Mulieri linguam præcidunt, ne oratione qua plurimum valebat, populos commoueret; puero absciderunt nasum, ne decor aut gratia in vultu commiserationem faceret.

HERACLIVS IMP

DN. HERACLIVS. P. P. AVG.

98 99

N 2

CONSTANS. Heraclij Constantini noui ex Gregoria filius, senioris Heraclij nepos, sine militū suffragio, ad nutū Senatu, Imperiū Orientale adeptus est Anno Christi sexcētesimo quadagesimo secūdo. Auita impietatis sectator, Martinū Pontificē Romanū sibi aduersantem, captū in Chersonesum relegatum mori coegit, multosq. alios recte fidei homines, qui erroneis opinionibus suis asētiri nolebāt interemit. A Sarracenis apud Rhodū insigni strage victus aufugit, pacemq. per biennium ab illis impetrauit. Constantino filio imperij consorte facto, Constantinopoliq. relicto, ipse aduersus Longobardos, in Italiā cū exercitu profectus, victus ab eis Romā profugit, & quicquid antiqui operis signorū, ex auro, are, aut marmore in ea fuit; q. oculos delectare potuit, id omni vi auulsum inde sustulit, & ad naues ferri iussit, plusq. ornamentorū paucissimis diebus detraxit, quā Barbari per 258. annos. Vrbe spoliata in Siciliam traiciens, cū sextū ibi annum ageret, & auare crudeliterq. tributū exigeret, ac molliter et libidinose ibi versaretur, à ministris suis in balneis interfectus est, cū regnasset annos 27

CONSTANTINVS. Constantis natu maior filius, vulgo Barbatus dictus in Siciliam veniens eadē patris ultus est: bellū contra Sarracenos totis septem annis feliciter gessit: contra Bulgaros infelicitē pugnauit: Princeps fuit patri dissimilis, fide Catholicus, moribus modestus, Ecclesias per hereticos direptas, restaurauit. Eo fauente Agathonis Pō. Max. auctoritate celebratū est Sextum generale conciliū Constantinopolitanum, pro duabus volūtatibus, in Christo contra heresim Monothelitarū. Constantinus morbo correptus, cū annis 17. imperasset, obiit; tradito per manus Imperio filio Iustinianō iuniori, fratribus suis Heraclio et Tyberio dudū occisis, ne ad Imperium quandoq. aspirarent.

DNN.CONSTANS.ET.CONSTANT.
AVGG³.

100
101

IVSTINIANVS minor, Constantini quarti et Anastasia filius adolescens 16. annorum, Anno à Christi natiuitate, sexcentesimo octuagesimo septimo, Orientalis Imperij gubernacula suscepit, ingenij varij atque à recta fide abhorrentis. Aduersus sextam sub patre celebratam synodum, ipse aliā indixit bonis omnibus aduersantibus, præsertim Sergio Pont. Max. quem comprehendi & Constantinopolim duci mandauit. Bellum aduersus Arabas & Bulgavros, contra fœdera motum, infelicitè gessit. Ob crudelitatem omnibus inuisus, Leontij Patricij & Gallinici patriarchæ dolo, ex aula deturbatus, amputatisq. naribus Chersonam relegatus, ad Trebellium Bulgarorū Regem profugit: à quo Imperio restitutus est, Leontio & Tyberio Imperatoribus, interfectis, & Gallinico Patriarchæ luminibus priuato. Illud seuitiæ eius argumentum, vel maximum traditur, & quoties truncas naves emungeret, toties vnū ex ijs, qui Leontio fauerat ad supplicium rapi iubebat. Cumq. flagitiosior indies fieret, à Philippo pulsus, vitam & imperium pariter amisit, sexto anno post exilium, cum decem antea imperio præfuisset.

DN. IVSTINIANVS. P. F. AVG.

102

LEONTIVS. Vir ordinis Senatorij, patritius Constantinopolitanus, à Iustiniano aduersus Sarracenos dux exercitus constitutus, cùm in suspicionem affectat i Imperij adductus esset, ab eodẽ in carcere biennio detentus fuit. Emissus verò & Graciæ Dux effectus, clàm, opera Gallinici, Constantinopolim veniens, cùm effracto carcere magnum capitum numerũ liberaffet, ab illis Imperator salutatus, Anno Christi sexcentesimo nonagesimo septimo, Iustinianum imperio deturbauit, & amputatis naribus in Chersonam relegauit. Classe aduersus Arabes, Africam inuadentes, ingenti parata, cùm infecta re rediret, à Tyberio per tumultũ militarem, nouo Imperatore orato regno pulsus, truncatis naribus in carcerem coniectus est. Postea à Iustiniano (qui ope Bulgarorum Regis, iterum resumpserat imperium) è vinculis eductus, vna cùm Tyberio per forum, & Theatrũ ab equis raptatus; cùm pressis ceruicibus in terra eum Iustinianus calcasset, in Gynegeppio, spectante populo misere interfectus est, cùm triennio rerum potitus esset.

DN. LEONTIVS PERPET. A.

TYBERIVS. alio nomine dictus **ABSIMARVS.**
 ab exercitu in Africa tumultuante, Anno post Christi na-
 tiuitatem septingentesimo, Imperator electus Constantino-
 polim cū delectissimis militibus veniens, Leontium in pote-
 statem redactū, truncatis naribus, in vincula coniecit, eosq.
 qui ab illius partibus stabant, fortunis omnibus exutos, in
 exilium misit: Fratrem Heraclium, equestrum & pedestriū
 copiarum, Ducem constituit, eumq. aduersus Agarenos in
 Orientis loca mandauit. Cū Iustinianus imperiū recupe-
 rasset, & Constantinopolim redisset, Tyberium ab omni-
 bus derelictum, vna cū Leontio captum, per vicos in spe-
 ctaculum educi iussit. Vtrūq. in throno sublimi residens,
 humi coram se prostratum, pedibus calcavit, illud procla-
 mans, super aspidem & basiliscum ambulabis, & conculca-
 bis leonem & draconem. Postea ante se obruncatū, omni-
 bus inspectantibus, crudeliter in frustra concidi mandauit:
 cū 7. annis imperio Orientali Tyberius præsuisset.

TIB . P . P . AVG

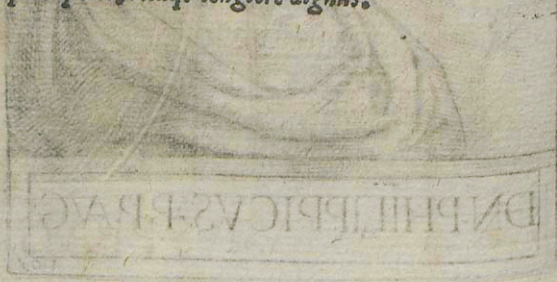
PHILIPPICVS. cognomento **BARDANIVS**, Nicopho-
 ri patri cū filius, cū Tyberium ad Imperatoriam dignita-
 te prouexisset, ab eodem Chersonam relegatus est, eo q̄ in
 somnis aquilam caput suum contexisse dixerat, ut eum ab
 omni spe Imperij potiundi repelleret: Chersonensibus cha-
 rus, contra Iustinianū bellum mouentem, dux ab illis ele-
 ctus, profligatis Iustiniani copijs, Cōstantinopolim cū clas-
 se ingressus, Iustinianum cum filio interemit. Potitum im-
 perio circa annū Christi 713. Patriarcham Gyrum Vrbe
 expulit: sanctorum imagines, homo Hareticus, ex omnibus
 edificijs eiecit: sexta Synodi decreta, altera Synodo nefarie
 indicta, infirmare contendit: gratificaturus monacho cuiusdā,
 qui de principatu obtinendo, illi præsagium fecerat, hoc
 prædictionis præmiū petenti. Loquax nimium; in rebus ge-
 rendis imprudens, opes imperij iam pridem congestas, nul-
 lo fructu dissipabat Bulgaros. Thraciam depopulari passus
 est. Tandem Artemij dolis, cū balneum publicum prædic-
 tæ Pentecostes ingressus esset, à quodam Ruffino arreptus, oculis
 priuatus, & in carcerem coniectus est, vbi fame, siti, mul-
 tisq. incommodis affectus, miserè interijt, anno vno & men-
 sibus sex Imperij nondum expletis.

LIB. P. P. AVG.

DN. PHILIPPICVS. P. P. A. G.

ANASTASIUS II. cognomēto **ARTHEMIUS**
cū Philippum in ordinem redegiſſet, Orientale Imperium
adeptus, Anno poſt Chriſtum natum 715. vir fuit quā
ſermone affabilis, tam in operibus iuſtus, inter optimos Ca-
tholicaq. religionis amantes Imperatores numerandus: Or-
thodoxæ fidei propugnator acerrimus, ſextæ Synodi decre-
tis per omnia aſſenſus eſt: deiectas imagines, dirutaſque Hæ-
reticorum furore Eccleſias, reſtaurauit: Claſſem ingentem
aduerſus Sarracenos, Chriſtiani nominis hoſtes, cū in A-
fricam emiſſet, Claſſarijs quibuſdam contumacius agentibus,
milites qui illum oderant, re infecta domū reuerſi, Theo-
doſium ignobilem alioqui virum, Imperio præſciunt. Quo
audito Anaſtaſius feſtinanter mare, Nicaam verſus traiecit,
ſeq. ad reſiſtendum parabat; ſed à Theodoſio inſequentem
captus, ab eodem in monaſterium, ne qua via pateret redeū-
di ad imperium, incluſus eſt; cum annum vnum, menſes tres
imperaret. Ceterum, cū, auxilio Bulgarorum, denuo recipe-
re contenderet Imperiū, à Leone I. I. interemptus eſt. prin-
ceps imperio, vitaq. longiore dignus.

DN ANASTASIUS P P AVG

THEODOSIVS. eius nominis III. **ADRAMYT**
TENS dictus, Constantinopoli parentibus obscuris oriū
 dus, a militibus **Anastasio** insensis, anno Christi 717. Impe
 rator electus est. Ea fuit morum comitate, sermonisq. affabi
 litate, vt omnibus merito charus esset. Catholicæ fidei ob
 seruantissimus, sanctorum imagines, à Philippico eiectas,
 templis restituit, in omnibusq. ceteris actibus, optimi prin
 cipis laude non caruit, futurus etiam longè illustrior, si
 diutius illi per Leonem, & Cononem Orientis præfectos
 imperare licuisset. Verum cum Leonem exercitus Impera
 torem dixisset, perresus belli civilis Theodosius, vt erat mi
 zi, placidoq. ingenio, cessit imperio, monasticumq. vitæ
 instructum amplexus, satis diu ac felix in eo vixit, cum an
 nos duos tantum imperasset.

ANASTASIVS PAVS

DN THEODOSIUS P. AVG.

107

LEO. III. Isaurus aded humili genere ortus, ut seden-
 tariam exercere neceſſe habuerit, militiæ addiſtus, à Iuſti-
 niano contra Alanos & Aſmagos miſſus, poſtea Dux Ori-
 tis creatus, abdicante Theodoſio, imperium adeptus eſt.
 Anno Chriſti 718. Vir omni ſclerum genere, impieta-
 teque in Deum, & ſacraſe eius imagines, cōtaminatiſſimus,
 vnde etiā cognomen traxit, εἰς νομὰς Χοῦ & Θεομὰ Χοῦ. Edi-
 to pena capitis propoſito. imagines Chriſti, Dei patr̃, &
 ſanctorum prolataſ, quotquot habere poterat, per ſummum
 ſcelus comburi iuſſit. Germanum Patriarcham Conſtanti-
 nopolitanum impietati ſuæ contradicētem ſede exturbauit.
 Gregorio quoque Pont. Max. inſidias ſtruxit: qui eum non
 ſolum anathemate percuſſit, ſed etiam tributa ei pendi ſoli-
 ta adimens, Francis exolui mandauit. Hac de cauſa Exar-
 chos vnum Romam, alterum Rauennam miſit. Vterque à
 tumultuante populo interemptus eſt. Tercio eius imperij
 anno Sarraceni Conſtantinopolim trienniali obſidione, terra
 marique fatigarunt. Bithynia, Thraciaque graui terra mo-
 tu concuſſa fuit. Muri Byzantini, magna ex parte collapsi.
 Hiſ alijsque multis calamitatibus, impij principis animus
 ad deteſtationem erroris, ſlecti non potuit; ſed magis ac ma-
 gis in immanitate ſauitiaque perſiſtens, relicto Conſtanti-
 ni filio, quem dudum Regni conſortem fecerat, Anno impe-
 rij 24. dyſſenteria fluxu exerucitatus, miſeriè animam eſ-
 flauit.

† LEON · BASILEVS · RO

108

CONSTANTINVS. cognomento **COPRON-**
MAVS. quòd infans dum baptizaretur aquam socrum, ven-
 tris solutione maculauerit, filius Leonis imperatoris, impio
 patri, magis etiam impia proles, in imperio successit, Anno
 Christi 742. Patris impietatem in euersis sanctorum simu-
 lachris longè superans, etiam eorum reliquias contemnere
 & comburere minimè dubitauit: maleficijs magicisque va-
 nitatibus ad insaniam vsque deditus, eò deuenit, vt nullius
 religionis homo fuisse creditus sit; non Christianus, nò Græ-
 cus, non Hebræus, sed totius impietatis infelix mancipium.
 Nobilissimos quosque è medio tollendos curauit. Constan-
 tinopolitanos patriarchas, ignominiosè tractatos graui-
 terque excruciatos, capite plecti mandauit. Ariabasdum
 virum Catholicum, imperatorem ab Orthodoxis creatum,
 oculis liberisque priuauit. In huius monstri verius quàm
 principis tempora, incidit ea quoque calamitas quam Ita-
 lia ab Astulpho Longobardorum Rege pertulit. Byzantijs
 grassata est pestis. Terræ motus ingens. Palestinam, Sy-
 riamque afflixit. Græcorum Exarobatus desiit in Italia:
 Romani Pontificis esse cepit, cuius fidei Pipinus hæc loca
 permiserat, & Carolus Magnus eius filius, eidem donaue-
 rat. Constantinus autem post infinita fligitia, ultione diui-
 na cùm in morbum incidisset, tam acerbos in eo cruciatus
 doloresque pertulit, vt se viuientem inextinguibili igne ac-
 cendi discruciarique sæpius proclamaret, eoque consum-
 ptus, interijt, Anno Imperij. 35.

DN. CONSTANTINVS. P. P.

109

LEO. IIII. Constantini Copronymi ex Cazara filius, patri Anno à Christi natiuitate 776. successit, cuius impietatis imitator, initio religionem simulauit, Monachos in honore habens, dignitates illi quasdam conferens, sed si vixisset diutius, ad naturam profectò rediisset, à vera pietate abhorrètem: quod quidem insigni sacrilegio initio principatus commisso abundè declarauit. Nam coronam à Mauritio principe Deo dicatam, è templo sustulit, captus gemmarum & auri splendore, eamque nefario suo capiti imposuit. Sed tam atrox facinus breui etiam diuina ultio consecuta est. Eius enim impium caput, carbunculi apostemate statim intumuit: tandem ardentissima febris subsecuta, impium spiritum, cum vix annum regnasset, exhalauit, imperium uxori suæ Irenæ relinquens, vt illud pro filio suo Constantino, decem annorum puero, administraret.

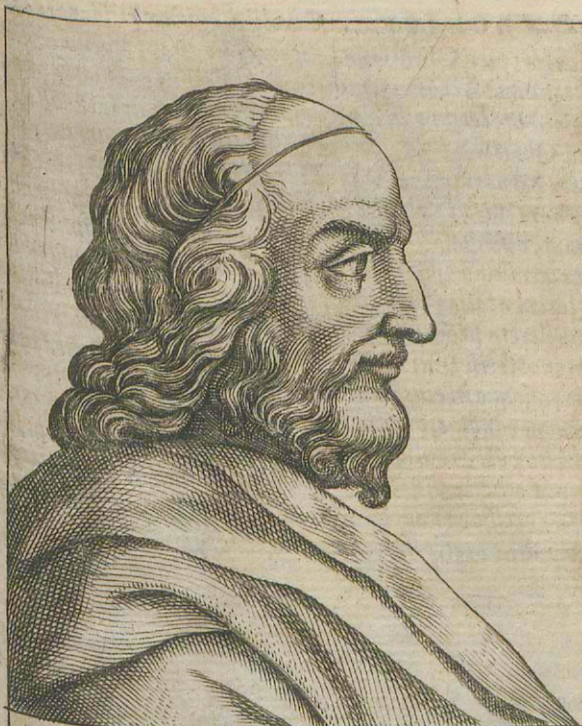
DN. LEO. ET. CONSTANTINVS. P. P.
AVGVSTVS. 110

CONSTANTINVS. Leonis Quarti filius, imperij
 administrationem Anno salutis 781. sortitus, cum per eta-
 tem non posset, **IRENÆ** mater Augusta regendi cu-
 ram suscepit, femina Attici sanguinis, forma eleganti, sed
 probitatis veręque pietatis laude insignior: imagines tem-
 plis restituit, Orthodoxam religionem modis omnibus pro-
 pagare studuit: unde & Septimum vniuersale Concilium
 Nicęum, contra Iconomachos, pro retinendis imaginibus,
 & Gręcos pro S. Spiritus à filio processione celebratū est.
 Constantinus pubertatis annos egressus matrem admini-
 stratione deiecit, atrociter administrare Imperium cepit:
 qua quidem re primatos offensi, Nicephorum ei præponere
 cogitabant: quo cognito Nicephorum hunc patrum suum,
 lingua oculisque priuatum, in vincula coniecit. Mater verò
 filij impietatem exosa, simulque dominandi libidine mota,
 Duces quosdam datis muneribus, co pertraxit, vt filium ex
 insidijs captum oculis effossis, eodem die quo ille ante quin-
 quennium Nicephorum excæcauerat, in carcerem conijce-
 rent, in quo mæore luctuque confectus, paucis post diebus,
 cum 17. annis Imperio cum matre præfuisset, expirauit.
 Mater in pristinum statum à ciuibus restituta, annis tri-
 bus imperauit; cum Carolo Magno amicitiam & fœdus
 inijt, deque imperij finibus egit, connubium etiam ei descen-
 dens. Quare comparatis insidijs à Nicephoro regno expul-
 sa, in Lesbūque insulam relegata, reliquum vitę tempus
 transegit.

DN. CONSTANTIN. AVG. ET.
HERENAE. M. iii. ii2

CAROLVS. Pipini Regis Francorum & Bertha,
 filiae Heraclij Constantinopolitani Caesaris, filius, ob res
 præclare gestas meritò **MAGNVS** vocatus, mortuo pa-
 tre in eius locum successit, Aquitanicum bellum gessit, po-
 sticà ab Adriano Pont. in Italiam euocatus, Longobardorū
 Regnum, Desiderio Rege capto, Francico nomini subegit:
 Saxones triennali bello vicit, Sarracenos Hispaniam vastā-
 tes compescuit. Iterum Italiam ingressus, Aragisim ducē,
 Longobardorum reliquias fouentem, ad officiū coegit. Hun-
 nicum bellum octauo post anno felicissimè confecit. Leo-
 nis III. Pont. pluris iniuriam Urbem Romam ingressus,
 ipso Natiuitatis Domini die, ab eodem in templo coronatus
 ab vniuerso populo imperator & Augustus appellatus est,
 Anno regni sui 33. salutis autem nostræ 801. Compositis
 Italiae rebus, Imperioq; cum Irenæ, & postea cum Nicepho-
 ro partito, vt ille Orienti, Carolus autem Occidenti præse-
 set in Gallias redijt: filioque Ludouico imperij consorte de-
 clarato, Aquisgrani, pleuritide correptus, obiit, 5. Cal. Feb.
 Anno Christi 814. ætatis 71. Imperij 14. Regni 46. Prin-
 ceps insigni pietate, beneficentia, humanitate, literarū Gra-
 carum, Latinarumque peritia. Tempia & Monasteria plu-
 rima fundauit, ac muneribus magnis locupletauit. Libera-
 lis, misericors, & in egenos munificus. Iniurias illatas ci-
 uili animo tulit, in hostes rarò acerbius sauijt. In rebus bel-
 licis non minus virtute, quàm felicitate celeberrimus, in
 reliquis vitæ actionibus, pietatis, Diuiniq; timoris ita ob-
 seruans, vt non immerito, tamquam sancti vereque. p.ij prin-
 cipis, ab omnibus eius memoria, in hanc vsque diem, cele-
 bretur.

CAROLVS+MAGNVS+IMP+AVG+

113

LVDOVICVS. Caroli Magni ex Hildegarde fi-
 lius, propter Christiana religionis studium, morumq; man-
 suetudinem, cognomento **PIVS** dictus, post obitum pa-
 tris, à proceribus **Aquisgrani** Imperator salutus est. An-
 no Christi 815. Dacicum bellum ex animi sententia conse-
 cit: Bernardum ex Pipino nepotem, Italiam sibi subiungere
 conantem, supplicio affecit. Episcopos qui eum promoue-
 bant, vita donatos, canobijs inclusit. Britannos tumultuan-
 tes, armis ad officium reuocauit. A tribus filijs, quod in lon-
 giorem aetatem vita eius protraheretur, quodque Iuditham
 mulierem procacem, matrimonio sibi copulasset, captus, in
 Monasteriũ Diui Medardi Sueffione detrusus est. Sed opti-
 mo quoque in eius auxilium concurrente, inuitis filijs, ex
 eodem educus, pristinaque dignitati restitutus fuit. Non
 multo post, tradito **Aquitaniae** Regno Carolo, Imperio au-
 tem Lothario filijs, magno piorum omnium lucro, **Magun-**
tia decessit Anno Christi 840. Imperij 27. Aetatis 64.
 Sepultus Metis in monumento Hildegardis suae matris.

HENRICVS · I · AVCEPS ·

124

LOTHARIUS. Ludouici Pij ex Hermingarda maximus natus filius, dum adhuc pater in viuis ageret, Italiā, Galliam Narbonensem, imperiumque affecutus est. fratribus Carolo Gallia omnis, Ludonico Germania cessit. Mortuo patre, patrati in eum sceleris penas Deus à filiis exegit: qui dissidentibus inter se animis, paternam imperij diuisionem, æquo animo non ferentes, ad arma rem deduxerunt. Lotharius & Ludouicus, cū aduersus Carolū, tamquā nobilioris paternę possessionis, heredem, signa mouissent, ab eo ad Ertanicum Altiſiodorensis agri vicum superati sunt; Gallica nobilitas valde attrita; imperij vires, planè conciderunt. Bellum nihilominus cū reparassent, iterum fusi pacem petere coacti, eam ijs conditionibus obtinuerunt, vt Carolus Francia, Ludouicus Germania, vsque ad Rhenum, cum nonnullis ciuitatibus etiam trans Rhenum, Rex diceretur; Lotharius verò Italię regnum, quod possidebat, Galliam, Belgicam, Prouinciam, & eam partem quę Lotharingia ab eo dicta est, acciperet. Pace utcunq; stabilita, tribus filiis regna partitius. Lotharius, tadia rerum aduersarum, vt opinantur nonnulli, affectus, Monasticam vitam in Monasterio Prumia secutus, postquam 15. annos imperasset, mortuus est. De cuius anima inter Angelos, demonesque tanta scribitur fuisse altercatio, vt cunctis assistentibus corpus distrahi videretur. Sed orantibus monachis, victi tandem demones fugati sunt.

LOTHARIVS + IMP +

LODOVICVS II. Lotharij Imperatoris ex Her-
 mingarde primo genitus filius, à patre consors Imperij ad-
 scitus est, Anno Christi 843. Eius fratribus Lothario,
 Austrasia, & Lotharingia, Carolo Prouinciæ Regnum di-
 uisione patris obtigit. Lodouicus princeps humanitatis, in-
 stitia, in Deumque pietatis laude celebris, à Sergio Pont.
 Romæ coronationis insignia suscepit. Pupillorum et Orpha-
 norum tutor singularis. In literis tam diuinis, quàm huma-
 nis benè versatus. Contra Saracenos, ex Africa venientes,
 Beneuentum vicinasque regiones flamma, ferroque depopu-
 lantes, Lothario fratre in auxilium aduocato, feliciter pu-
 gnauit. Lucaniam, Samnium, & Capuam recuperauit.
 Cum Carolo Caluo Francorum Rege discordibus animis fe-
 rè semper vixit, propter Austrasiæ regnum, quod Lotha-
 rij fratris fuerat, & Caluus id sibi totum vendicarat. Com-
 positis vndique rebus, cùm annum vnum & viginti præ-
 fuisset imperio, Mediolani mortuus est.

LVDOVICVS · II · 116
117

CAROLVS II. Caluus, Ludouici Pij Imperatoris, ex Iuditha filius, Ludouici II. patruus, postea quam Regno Occidentalis Francia triginta sex annis praefuisset, & cum Britonibus, Normannisque saepius dimicasset, audita Ludouici Imperatoris morte magnis itineribus Romam veniens, à Ioanne 8. Pontifice Imperator coronatus inunctusque est. Anno Christi 876. Expeditione in Sarracenos suscepta, nefarios eorum conatus facile repressit, inde in Galliam reuersus, Bosonem, uxoris suae Richildis fratrem, Regem Prouinciae proclamauit. Repetens verò Italiam, Regna qua Lothario minori obtigerant, armorum potentia exercitusque multitudine fretus, Imperio Francico adiungere frustra conatus est. Nam Ludouici Germani filij ei sese tam strenue opposuerunt, vt prelio ad Veronam inito, eum in fugam verterint: vnde curis animiq, dolore confectus, non sine veneni dati suspicione, à Sedechia Iudgo medico, quem familiarius deligebat, Mantuae diem extremum clausit, imperij anno secundo vixdum completo. Corpus exenteratum cum sui in Franciam defferre cuperent: putredinem eius ferre vltius non valentes, Vercellis in D. Eusebij Martyris aede deposuerunt, quod septimo post anno ad D. Dionysij templum translatum est.

CAROLVS + CALVVS + 118
119

CAROLVS. III. à corporis obesi habitudine **CRASSVS**, appellatus, Ludouici Germanici Regis filius, princeps insigni religione pietateque præditus, Deo cui actiones suas omnes deuouerat, felices successus largiente, ea Francorum Regna quæ maiores sui non sine magna sanguinis effusione obtinuerant, absque grauiore aliquo conflictu in suam potestatem redegit. Italiam à Sarracenorum incursionibus liberauit, ob idque à Ioanne 8. Pontifice corona Imperiali meruit insigniri, circa Annum Christi. 877. Normannos Galliam vastantes, data Gothofrido Regi in matrimonium Gisla Lotharij filia, locoque ad habitandum, qui Normannia postea vocatus est, eum non solum ad pacis fœdera, sed etiã ad religionem Christianam suscipiendam attraxit, Verum felici successu elatus, zelotypiaque pudicissimæ coniugis, quam in monasterium detruserat, nimium agitatus, adeo se inuisum omnibus reddidit, vt tamquam inutilis cui summa rerum committeretur iudicatus, Arnulpho ei successore dato, Imperio depositus sit. In summa postea egestate priuatam vitam ducens, ab omnibus derelictus Arnulphi subsidio, ne fame periret, sustentatus, obiit, sine honore in Augueo maiori Monasterio prope Constantiam, humili monumento sepultus, Anno salutis 888. Imperij Decimo.

HENRICVS+ III+ IMP+

130

ARNULPHVS. naturalis filius Carolomani Re-
gis Bauariæ, nepos Ludouici Senioris Regis Germaniæ, Oriē-
talis Franciæ strenuus Dux, ab optimatibus, qui Carolum
Crassum loco mouerant, Imperator electus est, Anno Chri-
sti Octingentesimo octuagesimo octauo; Aduersus Nortmā-
nos res egregias primò gessit, mox in rapinas temporumq;
spolia conuersus, prior illum felicitas deseruit. Ac cū Italia
tumultu antem pacare contenderet, pharmaco quodam
dementatus, ac morbo pediculari confectus, Ratisbonam de-
latus, Anno salutis 899. Imperij sui 12. mortuus est, defi-
ciente in eo Imperij maiestate, quæ per annos centum tanta
indole à Carolo Magno quæsita, ad Germanos postea trans-
lata est.

ARNOLFVS REX

121

LUDOVICVS III. Arnulphi Imperatoris, ex
 Deyta secunda coniuge filius, iuuenis admodum, ab optima
 tibus Franciæ Orientalis, in oppido Forchaim, Imperator
 electus regijsque ornamentis insignitus est, Anno Christi
 noningentesimo primo. Fuit princeps optimis moribus, vir-
 tuteque bellica non vulgari præditus: in expeditionibus ta-
 men suscipiendis parum fortunatus. Hungari eius atatem
 contemnentes, Bauarorum fines inuasērunt, Ecclesias va-
 starunt, homines passim iugularunt: quibus cum Ludouicus
 resistere vellet, exercitu coactō, ad Augustinum Vindeli-
 corum, commissō cum eis pralio, victus superatusque est.
 Hungari victoria elati, multoque crudeliores effecti, cum
 omnia cædibus rapinisque complessent, Longobardiam, Ita-
 liamque penetrarunt, quare territi Itali, Cæsaris ignauiam
 incusantes, Berengarium Imperatorem salutarunt, qui etiā
 victus, pacem ab eis magno redemit. Ludouicus contra Be-
 rengarium in Italiam profectus, eum in fugam vertit; at cū
 Veronæ securus ageret, prodita ciuitate, per Berengarium
 utroque lumine priuatus, in Germaniam reuersus, maxore
 casus sui, nullo hærede relicto, mortuus, Ratisbonæ in Cano-
 bio Diui Emeriani, cū patre sepultus est. Anno Imperij 11.

LVDOVICVS III.

CONRADVS. *Conradi Franconia Comitis filius, vir in rei militaris scientia cum laude versatus, Augustus designatus est Anno Christi 913. Quamuis enim Francorum, Saxonum, Germanorumque studia, in Othone Saxoniae Ducem, propenderent; tamen cum ob ingrauescentem aetatem, onus Imperij suscipere detractaret Otho, cum sibi potissimum deligendum putauerunt, qui & ab ipso Othone vehementer commendaretur, & opibus, corporis animique dotibus plurimis ornatus esset. Tertio principatus eius anno, Hungari Germaniam ingressi, Bavariam, Sueniam, aliasque provincias vastarunt: quos Henricus vna cum Othone, acerrimis praelijs profligauit: cumque multa alia in Imperio praeclarè feliciterque gessisset, ubi supremum vitae suae diem adesse vidit, Germanis proceribus conuocatis, eos ad pie viuendum cohortans, autor illis fuit, ut Henricum Othonis Saxoniae Ducis (cuius beneficio ad Imperium peruenerat) filium Augustum crearent: & corona, Sceptro, aliisque Regalibus ornamentis depositis, Imperij Anno septimo, vitam cum morte commutauit; Sepultus in Monasterio Fuldensi, iuxta altare S. Crucis.*

CONRADVS + IMP +

HENRICVS. Othonis Saxonie Ducis filius, ob re-
 nationis & aucupij studium, quo multum oblectabatur,
AVCEPS cognominatus, à primoribus Germania, cum
 omni Francorum exercitu, Frisilarij congregatis, cum es-
 set à Conrado moriente insignibus Imperialibus donatus, ma-
 gno omnium consensu Augustus appellatus est, Anno sa-
 lutis 910. Arnaldum Bauariae Ducem, imperium ad se ra-
 pere conantem, prudentia, modestiaque sua, ita delinivit, ut
 à capto desisteret. Burchardum Alemaniae Ducem rebel-
 lem, in deditionem recepit. Hungaros Saxoniam invaden-
 tes, memorabili praelio fudit, ac fugavit. Sclavos & Dalma-
 tias debellavit, ingentemque ex illis pradam reportavit. Bo-
 hemiam ingressus, Pragensem civitatem duce eorum capto
 in deditionem accepit, legibusque Imperij subdidit. Lorba-
 ringiae terram Germania Regno restituit. In omni denique
 Imperatori munere ita se gessit, ut & amabilem & formi-
 dabilem se praberet. Aduersa valetudine correptus, Otho-
 nem filium suum, quod optimum veraque pietatis aman-
 tem iudicaret, conuocato populo, successorem in imperio de-
 signavit. Paralyti demum tactus, è viuis excessit, anno ata-
 tis suae 60. Imperij 17. Reparata salutis 917. 6. Non. Iulij.

HILVDOVICVS IMP AVG

O T H O. Henrici aucupis filius, communibus Germanorum Principum suffragijs electus, Aquisgrani ab Episcopo Maguntino coronam Imperialem accepit, Anno Christi noningen-tesimo trigesimo septimo. Caterum Eberhardus Palatinus & Giselbertus Lotharingie princeps, qui ex posteritate Caroli & Francorum erant, pertracto ad se fratre Othone maiore natu, de imperij summa cum Othone toto fere sexennio, magnis praelijs dimicarunt. In ultimo tandem conflictu, apud Andernacum, Eberhardus occubuit, Giselbertus in Rheno submersus est. Henricus frater supplex ad Othonem veniens, non modò delicti veniam, ab eo impetravit, sed & Ducatu Bavarico auctus est. Lutolfum filium, secundas nuptias patris cum filia Regis Burgundionum improbantem, Moguntiae primum, deinde Ratisbona obsedit Otho; prouoluit ad pedes, & peccatum suum detestantem, in gratiam recepit. Hungaros ad Augustam Urbem, ad Licum fluvium fudit, eorumque robur debilitavit: ob quam victoriam ab exercitu **MAGNVS**, pater patria, Augustusque appellatus, triumphans in Saxoniam rediit. Ab Italis contra Berengarium eiusque filium bis vocatus, ultimo praelio captos, alterum Babergam, alterum Byzantium relegavit. Romam profectus à Ioanne 12. coronatus est. Quem tertio Italia repetens, cum gravissimorum criminum reus ageretur, sepè tamen ut resipisceret antea admonitum, Synodi auctoritate, ex officio deturbavit, Leone in eius locum suscepto, qui cum à necessarijs Ioannis, post discessum Imperatoris, urbe eiectus esset, Otho ex Umbria Romam aduolat, Romanisque Coß. cum praefecto in Germaniam relegatis, Leonem sedi suae restituit. Saracenis ex Apulia & Calabria fugatis, in Germaniam reuersus, filio prius Othone imperij, consorte electo, decessit; Magdeburgique in Saxonia, in Ecclesia à se magnifice erecta sepultus est, Anno Christi 983. cum triginta & amplius annos imperium administrasset, vir pacis bellique, atque rebus insignis, pietatisque Christianae cultor praecipuus.

OTHO·MAGNVS·IMP·SEMP·AVG

OTHO. Othonis Magni & Adelheidis Reginae Burgun-
 dia filius, admodum puer, à patre Imperij successor Aquis-
 grani declaratus est. Mortuo patre, Henricum Bavariae Du-
 cem imperium affectantem facile compescuit. In Lotharin-
 gia motus excitatos, ingenti exercitu coactò sedavit, eique
 Carolum Lotharij Regis Francorum fratrem, beneficiarium
 Imperij faciens praefecit: qua re offensus Lotharius, collectis
 maximis copijs, inopinato Casarem apud Aquisgranum ita
 adortus est, ut vix fuga sibi consuluerit: cuius infamia no-
 tam abstergere cupiens Otho, Galliam ingressus, eamq; Par-
 risios usque depopulatus, Lotharium ad pacem postendam
 coegit. In reditu tamen ad Axonae fluvij transitum non par-
 vo incommodo, à Francis affectus est, magno militum nume-
 ro, partim fluminis impetu, partim armorum vi sublato. In
 Italiam profectus cum Graecis, ac Sarracenis, qui Calabriae
 Apuliamque diripiebant, ad Basantellum infelicius con-
 gressus, ab eis superatus, fugiens conscensa seaphi, à pyra-
 tis captus est: Verum cum ob Graecae linguae cognitionem, igno-
 rus esset nautis, numerata pecunia facile ab hostibus se re-
 demitti. Alij agnitum, beneficio Sigulorum ingenti auro ex
 manibus pyratarum redemptum, Romamque honorificen-
 tissime deductum ferunt. Collectis exercitus reliquijs, dum
 vlcisci hostes cogitat, & nimis incaute Graecos ac Sarrace-
 nos persequitur, sagitta venenata vulneratus, Romamque
 delatus, paucis diebus post moritur Ann. Imperij xvij. reli-
 ctis liberis Othone III. & Hugone Saxoniae Duce ac tribus
 filiabus.

OTHO II IMP^r 126

OTHO III. Saxonia Dux, dictus Ruffus, Othonis
 II. ex Theophania Regina filius, Italis ad se imperium tra-
 here contendentibus, à proceribus Germaniæ, mortuo patre
 Imperator Aquisgrani creatus, ab Episcopo Rauēnate inū-
 ctus coronatusq; est, Anno Christi 984. Cōsulem Crescen-
 tium, qui imperio inhiabat, Romam cū exercitu magno ve-
 niens in ordinem redegit, de eoq; suppliciū capitis sumpsit.
 Gregorium V. eius opera ad Pontificatus Romani dignita-
 tem euectum, & a Romanis eiectum, Ioanne pseudo Ponti-
 fice vita priuato, sedi restituit. Ab Italica expeditione re-
 uertens, cum magno & splendido comitatu pacatus in Polo-
 niam ad sepulchrum noui Martyris Adalberti Gnesnæ An-
 no Domini 1001. venit, siue exoluendi voti, quod graui
 morbo implicatus vouerat, gratia, siue expiandi sceleris cau-
 sa, quo Comitem quendam infontem, calumnia libidinosa
 uxoris sue incitatus, pro adultero indicta causa interfici
 iusserat. Acceptus est à Boleslao Poloniæ Duce, habitusque
 vna cum suis omnibus, plusquam regali magnificencia &
 liberalitate, volensque tam splendido hospiti & amico prin-
 cipi parem gratiam referre Otho, Boleslaum Regem appel-
 lauit, ac diadema, Gaudentio Archiepiscopo solemnes cere-
 monias, peragente, illi imposuit, eumque honorem sempiter-
 num, in Polonia regnaturis principibus esse iussit. His per-
 actis Romam rursus ad sedendos nouos motus contendit;
 ijsque compositis, cum Gregorio Pontifice propinquo suo
 nouam creandi Romani Imperatoris formulam, quæ à se-
 ptem principibus electoribus dependet, hodieq; in usu est,
 condidit. Cumq; ea re varios tumultus erga se concitasset,
 & tutum se esse non posse videret, in Germaniam reuertēs,
 in itinere, missis oper insidijs veneno, à Crescentij uxore ne-
 catus, atq; Augusta sepultus est. Anno Imperij XIX.

OTHO DEI GRATIA REX.

127

HENRICVS II. Dux Bauariae, Comes Bambergensis dictus CLAVDVS. primus ab electionibus, ex ordinatione Gregorij Papae V. Imperator electus, Anno 1004 Moguntiae à Willigiso Archiepiscopo consecratus, deinde post expulsos Italia Sarracenos à Benedicto VIII. Romae coronatus est. Bohemos bello fatigatos, tributarios sibi fecit: Metas & Gandauum obsedit. Lotharingiam & Flandriam domuit. Hungaros, tradita Stephano eorum Regi in matrimonium sorore, ad amplectendam fidem Christianā pertraxit. Multos episcopatus, qui Barbarorum crebris incursionibus vastati fuerant, amplius redditibus auxit. Bambergensem Ecclesiam fundauit, & amplius possessionibus, ornatissimaque suppellectili ditauit. Princeps, praeter rei militaris scientiam, ea fuit vitae sanctitate, & innocentia, ut eā Deus etiam miraculis comprobarit. Cum uxore Sancta Chunegunde celibem perpetuò vitam duxit, eamque parentibus, cognatis, & affinibus conuocatis castam, & intactam, morti proximam, reddidit, illisque commendauit. Ipse cum imperium summa cum integritatis & prudentiae laude annis XXII. administrasset, magno de se apud omnes desiderio relicto, in Domino obdormiuit, & Bambergae in Monasterio S. Petri à se extructo sepultus est.

REX HENRICVS

128

CONRAD V S II. Hermannii Ducis Francorū &
 Lotharingæ Adelheidis filius, **SALIQVVS** cognomina-
 tus, post duorum Annorum interregnum, quibus electores
 inter se dissidebant, legitimis suffragijs tandem Imperator
 creatus Anno 1025. dissensiones in imperij initio ortas
 summa prudentia sedauit. Italiam ingressus, vt principes
 qui in libertatem se asserere volebant, sibi subiectos redde-
 ret, Mediolanum obsedit, suburbia incendit, excidiumq; &
 interitum Vrbi minatus est. Mutata deinde sententia, obsi-
 dionem soluit, Coloniensi Antistite id ei suadente, quod di-
 ceret beatum Ambrosium sibi inter Missarum solemnias ap-
 paruisse, exitumque omnibus minitantem, nisi ab vrbe sua
 discederent. Romam itaque Conradus proficiscens, acce-
 pta à Ioanne Pontifice Imperij corona, in Sclauos, & Un-
 garos, exercitum duxit, qui rebellantibus Italis auxilia
 præstiterant, eosque breui perdomuit. Rudolphum Burgun-
 diæ Ducem, suorum seditionibus vexatum, tranquillitati
 restituit. Leopoldum Germaniæ Comitem, pacis & ocij tur-
 batores acerrimè persecutus est. Leges multas & peruti-
 les tulit, hanc præcipue, vt ciuis principi capitale esset, pa-
 cem & quietem prouinciarum turbare. Quæ de bello Pol-
 nis per eū illato, quos tributarios imperio reddiderit, à ple-
 risque scribuntur, ea tamquam fabulosa, veritas ipsa anna-
 lesque Polonici refutant, cum neque Boleslaus temere sibi
 diadema regum usurparit, sed ab Othone Tertio, ultra obla-
 tum acceperit, neque alium filium præter Miecislaum Bo-
 leslaus habuerit, vt quæ de Miscone scribuntur, locum non
 habeant: neque Poloni vnquam Imperatori Romano tribu-
 tarij fuerint. Cum in Germaniam rediret, circa Traiectum,
 subita morte sublatus est, corpore Spiram delato, & in tem-
 plo à se constructo honorificè sepulto. Imperij Anno xiiij.
 Relicto filio Henrico superstite & successore, ac vxore Gise-
 la, quæ anno 1111. post eius obitum mortua, Spiræ itidem
 sepulta est.

CONRADVS + II + SALIQVVS +

129

Q +

HENRICVS III. Conradi Imperatoris & Gesla filius, paulò antè patris mortem ab eodem de principum electorum sententia, Cæsar siuè Romanorum Rex designatus, imperij administrationem circa annum Christi millesimū quadragessimū suscipiens, in Bohemos rebelles copias duxit, duceque eorum Vratislao capto, eos sibi subiectos reddidit. Petrum Regem ab Hungaris eiectum, restituit, & regnum hoc varijs motibus agitatum sedauit. Romam contendens abdicatis adulterinis Pontificibus aliquot, Bābergensem Præsulem Suidigerum Pontificiæ sedi præfecit qui Clemens ij. dictus fuit, & ut caueret in posterum Summorum Pontificum securitati, iure iurando Romanos adegit, neminem creationi eorū interfuturum sine eius permissu. Apud Capuam Sarracenos vicit. Moguntina Synodo Leone Papa præsentē, interfuit. Cunonem Bauariæ Ducem, Hungarorū conspiratione fretum, regniq̃ue possessionem ad se transferre conantem, vicit, suoque Ducatu priuauit. Cazimirum, qui diaconus & monachus, professionis & sacramenti religione à Pontifice solutus, ad Regni Poloniæ gubernacula capeffenda vocatus, è Cluniaco venerat, se amicū ac beneuolum præbuit, eoq̃ue ad Regnum deducendo præsidium addidit, diademata quę Rixa è Polonia sublata, Conrado patri ipsius donarat, reddidit, Bohemumq̃ue ducem ab inferendo Polonis bello cohibuit. Cū decem octo annis imperium tenuisset, Henrico filio annos quinque nato Cæsare electo, & Aquisgrani coronato, egritudine correptus decessit. Anno ætatis XXXIX. Salutis. 1056. III. Non. Octob. sepultusque Spire.

HENRICVS + III + IMP +

HENRICVS IIII. *Henrici III. Imperatoris & Agnetis filius, quinquennis viuentis patre, Caesar creatus; imperij administrationem post obitum patris suscipiens, omnia arbitrio matris feminae prudentissimæ, permixsit: qua, ubi adoleuisset, maleuorum instinctu, ab imperij regimine amota, libertate adolescentiæ vsus, licentiosius omnia agere capit, vnde multorum sibi odia conciliauit. Saxonia ob rebellionem grauissima bella intulit. A Gregorio eius nominis septimo Pontifice, ne se rebus ecclesiasticis immisceret admonitus, cum ei obedire nollet, anathemate notatus est, principesque ac subditi ab eius obedientia absoluti fuere, qui etiam Rudolphum Sueuiæ Ducem, sub annu Christi, millesimum septuagesimum, ab Henrico deficientes, suadente Pontifice Imperatorem elegere, quod magnu in imperio peperit dissidium. Nam exercitus vndique conscripti pugna multa vndiq; commissa sunt. Nouissimè rerò pugnatum apud Martisburgum, in quo conflictu Rudolphus, amissa dextra periit. Victoria elatus Henricus Romanam contendit, eaque per vim capta, Pontificem à sede sua deturbauit, qui non multo post, in exilio mortuus est, in eiusq; locum Rauennatem Episcopum Clementem suffecit, à quo etiam coronatus est. Varijs deinde iactatus procellis, iusto Dei iudicio, à filio imperio priuatus, Leodium profugit, ibique in magnis angustijs positus è vita excessit, cum annos 50. imperasset. Princeps nisi se Pontificum insedione infamem reddidisset, alioquin clarus, facundus, liberalis, acer ingenio, bellicosus, et re bellica fortunatus, M. Marcello, & C. Iulio haud inferior, utpote qui sexagies & bis acie cellata pugnauerit.*

HENRICVS + IIII⁺ 131

HENRICVS V. Henrici Quarti ex Bertha Marchionissa filius, vir bellicosissimus & audax, patrem suum. secute cum principibus inito, bello infectus, eoque mortuo, imperio potitus est, Anno millesimo centesimo sexio. Romam profectus, ut coronam imperialem acciperet, maximos erga se tumultus concitatos vidit, & parum oberat quin periret nisi sua ipsius manu vitam defendisset. Dolo magis quam virtute instructus, Pascalem Pontificem, in potestatem reductum, eo pertraxit, ut omnes (licet inuitus) in Episcopos confirmaret, quos ante Henricus delegerat; ab eodem que imperiali diademate coronatus ex vbe decessit. Pascalis autem concilio apud Lateranum habito, omnia quæ Henrico concesserat, tomquam vi à se extorta, reuocauit, imperatoremque excommunicauit. Qua quidem re vehementer offensus Henricus, Italiam repetens, Pontificem fugauit, aliumque in eius locum suffecit. Vnde multe dissensiones, schismata, incendia & tumultus, in Germania sunt excitati. Tertio quoque Italiam inuadens, Gelasium Pontificem vbe expulit, qui etià Cluniaci in Gallia diem clausit extremum: in cuius facinorosa vindictam, Germanorum & Saxonum rebellionem expertus est, ut etiam manus cum eis conferere habuerit necesse. Bellorum tandem pertesus, ad pacis studia se contulit: vnde subsecuta est pax illa & concordia sub Calisto ij. in qua Episcoporum & Albarum electiones, quas Imperatores & Reges hactenus sibi reuerant, clerico & monachis restituta sunt. Henricus cum xv. annis imperio praeuisset, in Traiecto inferiore morbo conceptus obijt, Spiraque in maiorem sepulchrum illatus est.

HENRICVS.V.IMP. PERP. AVG.

LOTHARIUS Saxonia Dux, Gebhardo Comite in Schuepplemburg & Hedwige Burgravia Nurnbergensi natus, post Henrici Imperatoris obitum, ab electoribus Caesar, & quidem satis reluctans, creatus est, Anno 1127. Vir industrius & prudens, religiosus, hostibus terribilis, iustitia & aequitatis amantissimus. Initio Imperij Fredericum & Conradum Duces, ex sorore Henrici Imperatoris nepotes, qui iure ad se imperium pertinere contendebant, compescuit, & per Diuum Bernardum pacis conditionibus constitutis, in gratiam recepit. Innocentium Papam 2. quem Petrus pseudo Pontifex sede expulerat, in Italiam cum exercitu duxit, suaeque sedi restituit, & ab eo imperij diadema te insignitus est. In Germaniam ad comprimendos quosdam in Bohemia motus, cum redisset, & eiectionem iterum Innocentium Roma accepisset secundo in Italiam cum valido exercitu profectus, eum, pulso ex Italia Rogerio Nortmanno, & pseudopontifice, ita in Pontificali ditione confirmavit, ut nihil inde mouere Pontificis aduersarij sint ausi: sed breue imperium annorum undecim effecit, ne res felicibus auspicijs capta coalescere admodum potuerit. Rediens ex Italia per Tridentinam vallem, Veronae morbo correptus occubuit. Corpus in Saxoniam delatum in Monasterio de suo nomine dicto, sepultum est.

L OTHARIVS • III

CONRADVS III. filius Ducis Sueviae & Agnetis fi-
 liae Henrici III. ab Henrico V. Princeps Francorum fa-
 ctus, mortuo Lothario, legittimè Caesar Anno 1139. electus
 contra Henricum Bavariae & Saxoniae Ducem, qui cum ge-
 ner Lotharii esset, imperialiaque ornamenta apud se habe-
 ret imperium affectabat, bellum gessit. Rebus Normannorum
 in Syria, Sarracenorum, Turcarumque vi inclinatis, E des-
 saque nobili & vetusta Urbe Mesopotamia, quae, tunc à Gal-
 lis tenebatur, expugnata, & magno terrore Christianis in
 Asia militantibus iniecto, cum Ludonico Gallorum Rege,
 & compluribus principibus viris, à B. Bernardo Abbate
 Clarae vallis incitatus, expeditionem in Syriam suscepit: et
 per Poloniam, quod ea via compendiosior esset, minusque
 periculorum haberet, iter faciens à Boleslao Crispo Polono-
 rum Rege perquam honorificè & liberaliter acceptus, &
 usque ad Pontum Euxinum cum exercitu deductus est, mul-
 tis voluntarijs, è Polonis militia illi nomina dantibus, &
 cum Caesare profectis. Sed dolo Emmanuelis Imperatoris Co-
 stantinopolitani, qui commeatui à Graecis importato, gypsū
 & calcem immiserat, exercitus maxima parte deleta, cum
 non multum operæ pretij fecisset, in Germaniam reuersus,
 bellum Polonis, ut Vladislaum exulem in principatum re-
 stitueret, intulit: quod tamen Boleslai Regis ei cum exerci-
 tu occurrentis, & necessarium fratris exilium luculenta ora-
 tione demonstrantis, industria sublatum fuit. Nec ita mul-
 to post Conradus in Lorchensi oppido apud Gemam mor-
 tuus est, antequam Imperatoris diadema adeptus esset, cum
 annis xv. rebus praefuisset.

CONRADVS + III + 134

FRIDERICVS cognomento BARBAROSSA, Fridericus Ducis Sueuorum fratris Conradi regis, & Iudithæ filius princeps manu ingenioq. strenuus, validus cōsilio, periculorū contēptor, liberalitate, affabilitate, corporisq. decore venerabilis. Conrado defuncto, ab vniuersis Germaniæ principibus Rex Francofordiæ, electus est Anno Christi 1153 Bauariā & Austriā in concordiam redegit Italiā ingressus Dorthonam, portas sibi claudentem, per vim cepit. Romā veniens ab Adriano Pontifice, cū ei stratoris officium exhibuisset, coronæ Imperialis insignia acceperit. Reuersus in Germaniā, precibus Vladislai exulis, se ad principatū restitui orātis, inductus, in Poloniā expeditionē suscepit: in qua cū maiore quā initio credebat difficultatem vidisset, opera Boemorū principis, ad amicabilem compositionem res deuenit, ijs conditionibus vt Vladislaus exul ad Silesiæ tantum dominatū admitteretur, Boleslaus verò eius frater, Poloniæ Rex, trecentos hastatos equites, Imperatori mitteret in auxiliū Mediolanensis belli; quo urbem illam, sæpius rebellantem, sub iugum redactam, paulo post funditus euerit. In Germaniam abiens, iterum Italiā maximis copijs inuasit, Alexandrum Pontificem ex vrbe fugere compulit. Cū Mediolanensibus iterum rebellantibus prælio congressus, multos ex suis amissit, ipse fuga elapsus Papiam venit. Cū Alexāder III. Venetias profugisset, & Otho Imperatoris filius nauali prælio victus captus esset, pacis conditiones Venetorum opera sancitæ sunt, & inter Imperatorem ac Pontificem tandem pace constituta, imperator expeditionē Hierosolymitanam aggressus, in Cilicia multas Vrbes, Saracenos; & Turcas prostrauit. At cū in Armenia ob æstum mitigandum sudorisq. abluendi causa, amnem quendam ingressus esset, alueo absorptus, strenuissimus heros perijt Imperij anno XXXVII. Salutis. 1190.

FRIDERICVS IMP. PERP. AVG.
135

HENRICVS VI. Friderici Barbarossæ & Beatricis filius viuentē patre Romanorum Rex designatus, Aquisgrani coronationis insignia suscepit. Patre mortuo, anno 1190. imperio potitus, primum bellum gessit, aduersus Coloniensem, & Leodiensem Episcopos: sed Leodiensi Episcopo ferro confosso, pacata demum sensit omnia. Profectus in Italiam, Romæ diademate Imperiali insignitus est. Constātiā Rogerij Sicilię Regis filiam, monialem annos sexaginta natam dispensatione Pontificis Celestini III. in uxore accepit, ea conditione ut Regnum Sicilię cis & ultra Pharrum dotis nomine repeteret, reseruato censu, qui Pontifici feudatorio iure quotannis solueretur. Hac igitur de causa Tancredo Regi Sicilię, Rogerij ex concubina filio, bellum intulit. Neapolim primo frustra obsedit, peste in exercitu grassante, sed tamen paulo post ea capta, totā Apuliam, Calabria, & Siciliam subegit; subsecuta Tancredi morte, securior etiam factus, insignes copias, adhortante Celestino Pontifice Hierosolymā contra Saracenos misit, ijsq. Moguntium Archiepiscopum, & Philippū fratrem preficiens, ipse cum uxore & filio, in Sicilia mansit. Cumq. venationi indulgeret, ac in quodam nemore ubi erant frigidissimi fontes, calorem lenire volens, noctu stratus in terra quiesceret, in morbum repente incidit, eoq. inualecente Messanam delatus paulo post obiit, anno Imperij octauo, superstite filio unico Friderico, quem Philippo fratri, cum Regni Sicilię administratione, ac insignibus Imperialibus commendauit. Princeps erat facundus, et sapiens, mediocri statura, decora facie, corpore tenui, animo imperterrito, & hostibus formidando.

IMP. HENRICVS. VI. PERR. AVG.

136

PHILIPPVS Suevia Dux, Friderici Barbarossæ fi-
 lius, frater Henrici, qui cum filio suo moriens, tutorem reli-
 querat, princeps fuit ingenio mausucto & miti. Caterū orta
 in Germania seditione non parua, cū pars electorum Otho-
 nem Saxonie Ducem, pars autem ipsum Imperatorem ele-
 gisset, ad arma necessario cōfugit. Stabant pro Othone, Pon-
 tificex Innocentius III. & Anglorum Rex, Philippo Gallo-
 rum Rex fauebat. Praualuit tamen Philippus, & fugato
 sepius Othone, rerum tandem potitus, Pontificem solum ad-
 uersantem (qui Othonem Imperij corona iam redimiuerat)
 filiam suam nepoti Pontificis ex fratre in matrimonium col-
 locans sibi reconciliauit, & ab excommunicatione absolu-
 tus est. Othoni quoque aliam filiam Beatricem, vt tanto fir-
 mior pax inter eos coiret, uxorem tradidit. Rebus ad eum
 modum recte compositis, cum Philippus Bambergæ ageret,
 & quodam die venā incidisset, nihilq. mali suspicans, pau-
 cos in conclauī secum haberet, ab Othone de VVitilsbach
 cubiculum ingressō, nemine prohibente Anno imperij nono
 interfectus, ibidemq. sepultus est. Postea à Friderico II.
 exhumatum corpus, Spiram translatum fuit. Otho quoque
 parricida non multo post miserabiliter trucidatus, perijt.

PHILIPPVS+ III+IMP+

137

O T H O III. Henrici Bauariae & Saxoniae Ducis filius, cū viuente Philippo, aduersus quem bello frustra decertauerat, imperium assequi nō posset, eo mortuo, cū honoris gradū tandem adeptus est Anno Christi 1209. Cū ab Innocentio Pontifice Romae coronam Imperij suscepisset, rerum feliciore successu elatus, contra ius fasq; occupatis, Mōte flascone, Radicofano, multisq; Ecclesia Romana oppidis regnum Neapolitanum inuasit, id adoloscanti Friderico secundo sublaturus. Admonitus à Pontifice cū ab iniurijs inferendis desistere nollet, ab eodem anathemate notatus, & Imperatoris titulo priuatus est. Bohemia Rex, cū Maguntino & Treuerensi Archiepiscopis, Lantgrauio Thuringiae atq; Austriae duce suadente, Fridericum secundū, Sicilia Regem, vigesimū annū agentem, Imperatorem elegere. Otho autem in Germaniā rediens, cōtra Lantgrauium Thuringiae bellum frustra mouit: Friderico etiā cum exercitu occurrere statuit. Verum destitutus omni suorum presidio, in Saxoniam profugere coactus est: atq; reparato exercitu, Angliae Regis ope adiutus, in inferiorem Germaniam, contra Gallorum Regem contendit: à quo victus & morore confectus, ab excommunicatione tamen absolutus, diem clausit extremum, cū annis quatuor imperasset.

OTHO III IMP.

FRIDERICVS II. Henrici VI Imperatoris & cō-
 stantia Regina Monialis filius, deicte Othone, Cēsar ele-
 ctus Aquisgrani primum anno 1219. deinde Romæ, coro-
 nā imperij ab Honorio 111. accepit, a quo postea (quā mor-
 tua matre Constantia, quæ ipsum in officio continebat, con-
 tra ius fasq. ditionem Pōtificiam vexasset) ex cōmunicatus,
 imperijq. dignitate priuatus fuit: Honorij sententiā, succes-
 sor eius Gregorius ix. in eū renouauit, q. admonitus expedi-
 tionem Hierosolymitanā in longū trahere non desisteret, &
 aegritudinē simulans in Sicilia se contineret. Fessus tandem
 amicorū precibus et minis Pōtificijs, mare traiecit, Cypriū,
 dehinc Accon, peruenit, & Hierosolymā postea ex pacto d.
 Sultano recepit Regisq. Hierosolymorū titulum, ibidem co-
 ronatus assumpsit Impetrata à Pontifice venia, non multo
 post eum ludibrio habuit. Quare iterum ab eo ex cōmunica-
 tus, in Italiā descendens, Mediolanenses, aliasq. Vrbes pro
 Pontifice sentientes, grauissima clade affecit. Ob id tertio à
 Papa ex cōmunicatus cū absolutionem ab eo impetrare non
 posset, Pisas se recipiens, cū non satis sibi constaret, qui
 partes suas, qui uē Pōtificis sequerentur, ciuitates Italiae in
 duas factiones diuisit. Nam qui Pontifici fauebant Guel-
 phi, qui uerō Imperatori Gibellini appellati sunt, à duobus
 fratribus Teutonicis (qui in seditione Piſtorienſi, factiones
 suas instituerant) nomine deducto. Factionibus istis terri-
 mis adeo Gregorium exercuit, ut ille non multo post obierit,
 Celeſtino autem intra xii diem uita functo successu Inno-
 cētius 1111. qui cōuocato Lugdunī Cōcilio, Imperatoremq.
 citato, & nō cōparente, eum anathemate notauit, imperiali
 dignitate priuauit, Henricumq. Landgrauū Thuringia il-
 li succedit. Fridericus Parmā obsidione cinxit, eruptione ta-
 men victus fugatusq. Cremonā confugit. Tanta clade non
 fractus, voluptatibus se tradidit, nec a Pōtificū iniuria tem-
 perauit. Pannoniam tandem profectus, Manfredi filij nobili-
 dolo necatus est cū duos ac XXX. annos rebus praefisset.

IMP. FRIDERICVS II. PER. AVG.

HENRICVS Friderici II. ex Constantia uxore fili-
 lius, patre uiuente, decem annorum puer, consensu principū
 Romanorum Rex electus, et Aquisgrani coronatus est. Qui
 cū adoleuisset, Margaritam, Leopoldi Austriae Ducis filiā
 in matrimonium accepit. Patre à Pontifice excommunica-
 to, aduersus eum cum Longobardis conspirauit, & exercitū
 in Bawariam contra Oihonem, patre inuito, duxit. Ob id in
 Apuliam ab eo euocatus, custodiā datus, in uinculis mace-
 ratus, miserabiliter ad extremum mortuus est, octo annis re-
 gno potitus: quem pater dehinc flebiliter luxit. Reliquit
 duos filios gemellos, Fridericum & Henricum qui à Man-
 fredo Friderici filio notho, ne Sicilia Regnum sibi aufer-
 rent, ueneno necati sunt.

HENRICVS · IMP ·

140

RV DOLPHVS Comes Habspurgēsis, Ottocari Boe-
 miae Regis Marscalcus, siue Curia Magister, post viginti
 duorum annorum interregnum, quo varij de imperio conse-
 quendo decertabant, concordibus electorum votis, cum Otto-
 carus imperatorum decus sibi delatum superbius effernare-
 tur, Francofordia Imperator electus, Aquisgrani corona-
 tus est, Anno Christi 1273. Ottocaro in verba sua iurare de-
 dignanti bellum intulit, eoq. acie victo & occiso, Regnū Bo-
 hemiae, in suam potestatem redactum, Venceslao Ottocari fi-
 lio, data ei in matrimonium Gutta filia restituit. Albertum
 filium suū, Austriae Ducem creauit, à quo Austriaci prin-
 cipes originem trahunt. Heluetios, qui Comiti Sabaudia pa-
 rebant, paruo negotio subegit, Pseudofridericum qui se pro
 Friderico iuniore, Sueuis per summam imposturā ostenta-
 bat, multasq. Vrbes ad se pellexerat, captum Nouesii cū
 duobus socijs cōburi iussit. Comitem Wirtembergensem Eber-
 hardum inuasit, Stutegardium obsedit: tandem causa per
 Episcopum Moguntium transacta est. Bononienses, Floren-
 tinos, Genuenses, Lucensesq. ingenti accepta pecunia liber-
 tate donauit; unde auaritia studio à plerisq. reprehenditur,
 princeps alioquin laudatissimus & religiosissimus. Senio
 confectū, viribus se destitui sentiens, Principibus Franco-
 fordiam conuocatis filium suum Albertum, Romanorū Re-
 gem designari voluit. Illis autem recusantibus, Argentinā
 concessit, Inde Erfordiam, vbi lethaliter cū egrotare capis-
 set, Spiram tanquam ad sepulchrum contendens, in Gerner-
 sheym diem clausit vltimum. Spiram Regio funere dedu-
 ctus, ibiq. sepultus anno aetatis 73. Imperij 18. Reparata
 Salutis 1291.

RVDOLPHVS. II. REX.

A D O L P H U S Comes à Nassau Francofordiæ ab electoribus Cæsar creatus, anno Christi 1592. & Aquisgrani coronatus, contra Albertum Austriæ Ducem filium Rudolphi, qui asserebat imperium debere ad demortui Cæsaris genus proximum deuolui, bellum suscepit, eumq; Ducatu exuere, modis omnibus studuit. Sed ea res valde infelicitè illi cessit. Nam cum ob varias in Imperio perturbationes cōpescendas, viro magis ad res gerendas strenuo in Germania opus esset, Principes electores Adolphi sor des et ambitione qua ad eum honoris gradū euectus fuerat, pertasi, cōuentu habitu, eoreiecto, Albertū Austriam eius aduersariū, Moguntia Cæsarem designarunt, eumq; opibus subleuarunt, ad compescendam Adolphi pertinaciam, qui cum per vim retinere imperium nihilominus vellet, Othonis Bavarie Ducis Rodolphi Comitæ Palatini, & quorundam imperialium ciuitatum auxilio fretus, armatis copijs, Alberto occurrit, & commisso apud Vormaciā prælio, cum in eius partes victoria inclinare videretur, militibus eius ad fugam conuersis, infelicitè confossus perijt, cū octo propemodum annis, rerum potitus esset.

ADOLPHVS +

142

ALBERTVS Rodolphi Caesaris & Anna Comitissæ
 in Hohenberg. filius, occiso Adolpho, iterum ab electoribus
 Francofordiæ electus, & à Pontifice Bonifacio, qui se ei ha-
 stenus contrarium ostendebat approbatus, Anno 1301.
 Aquisgrani coronatus est. Princeps prudentia, sagacitate,
 & clementia nulli secundus, in benemeritos munificus, pa-
 tiens erga inimicos, nō præceps in vindictam, iniurias obli-
 uioni facile tradens. Filio suo Rodolpho Austria Ducatum
 administrandum eommissit, eique Blancam, Philippi Fran-
 corum Regis sororem, in vxorem dedit. Aduersus Episco-
 pum Salisburgensem, ratione fodinarum salis, bellum ges-
 sit. Moguntiam hostilia fœdera contra se ineuntem, domuit.
 In Boemiam expeditionem adornans, contra Ducem Carin-
 thiæ, qui se Regem Boemiæ gerebat, miseranda morte à fra-
 tris filio Ioanne & Comitibus quibusdam Austria trucidatus
 est, cum annis 10. regnasset : sed & parricidiæ dignis
 affecti sunt supplicijs.

ALBERTVS·DEI·GRATIA·R·
REX·

143

HENRICVS VII. Comes Lucemburgensis, Henrici & Beatricis filius, vir pacis, belliq. artibus & pietate in Deum, egregiè instructus, Alberto occiso, legitimis electorum suffragijs Francofordiæ Anno Christi 1308. Cæsar electus, à Clemente 5. Pontefice, ea lege cõfirmatus est, vt intra biennium Romæ coronam accepturus, Italiam ingrederetur, quò facilius factiones Gibellinorum, qui in Columnenses, & VVelporum qui in Vrsinos mutati iã erant, compescerentur. Paruit Pontifici Henricus, & cum ingentibus copijs per Taurinos saltus, in Italiã descendit, aetantam formidinem Italiæ incussit, quantam multo tempore antea Imperator nullus alius. Mediolani Turrianam factionem, detectis insidijs, oppressit. Vicecomiti summa rerum demandata, Vrbes quasdam, Cremonam, & Brixiam sese dedere nolentes, vi cepit, reliquas ultro parentes recepit. Romam vi ingressus à tribus Cardinalibus à Pontifice, qui tunc Avinione in Gallia morabatur, delectis, coronationis insignia suscepit, Romanosq; in verba sua iurare coegit. Vrsinorum postea factione, & Roberti Neapolitani Regis auxilio, Tybur abire compulsus, Hetruriam regredi statuit, Aretijq; agens Robertum Regem, hostem imperij, ac læsæ maiestatis rerum denunciauit, et tanquam rebellem Appulo & Campano regno priuauit: cumq; aduersus eum profecturus Pisis copias colligeret, & Florentinos obsidione premeret, Anno Christi 1313. eum Monachus quidam à VVelpis subornatus, veneno perdidit, quod Euchariistiæ illius ei dederat. Cum se moriturum videret, Monachum eundem admonuit, vt fuga sibi consuleret, ne à ministris interficeretur, vtq; tam grauis peccati veniam à Deo posceret. Imperauit Henricus annis V. princeps longiore imperio vitaq; dignissimus.

HENRICVS VII DEI G REX

144

FRIDERICVS Dux *Austriæ*, cognomento *Pulcher*,
Alberti *Cæsaris* & *Elizabethæ* filius, aliquorum princi-
 pum suffragijs, Anno *Christi* 1313, *Francfordiæ* *Cæsar*
electus, *Bonnæ* coronatus, *Ludouicum* *Bauariæ* *Ducem*, con-
 sobrinum suum aduersarium habuit, qui ab alijs electoribus
Imperator itidem designatus, *Aquisgrani* *Imperij* insignia
 accepit. Diuisio hac electorum, ingentis belli ciuilibis occasio-
 nem per octo fere annos in *Germania* peperit. Anno 1315
 collatis signis pugnatum est ad *Neccharem* fluium.
 Vtrinque multa millia hominum occubuerunt. Fuerunt &
 alibi quoque multa prælia commissa, dum alter alterum im-
 perio exuere cupit. Nouissimè *Fridericus* cum maximo
 exercitu *Bauariam* ingressus, eam igne ferroque vastauit,
 ac cum *Ludouico* memorabili prælio congressus, in quo su-
 pra quadraginta hominum millia ceciderunt, à *Ludouico*
 superatus in castrum *Trissneck* abductus est. Cumque
 triennio in custodijs maceratus esset, tandem præmissis qui-
 busdam conditionibus, iureiurando et litteris corroboratis,
 liberatus, ac in *Austriam* reductus cum magna letitia ab
 vniuerso populo susceptus est. Nec multo post cum ob per-
 pèssas aduersitates, paulatim tabesceret, dysenteria resolu-
 tus animam exhalauit. Anno salutis 1330.

FRIDERICVS·III·DEI·G·REX·

145

LUDOVICVS V. Buarie Dux, Ludouici senio-
 ris & Mechtildis filius, imperij administrationem, ob quā
 totis octo annis varia fortuna cum Fridерico Austrio pur-
 gnauerat, solus adeptus est Anno 1323. & quidem inuito
 Pontifice, à quo cum se diris deuotum intellexisset, Italiam
 ingressus, ingentibus copijs primo Tridentum, deinde Mc-
 diolanum petijt. Inde Romam acceptis 24. nobilioribus Me-
 diolanensibus ciuibus tanquam obsidibus, cōtendit, ab vni-
 uerso populo honorificè susceptus, à Stephano Columnio
 cum cōiuge coronatus est. Ioanne dignitate papali deiecto,
 à quo excommunicatum se indignissime ferebat, Petrum
 Corbariensem Minoritam Pseudopontificem creauit: quem
 & Nicolaum appellari voluit; & ne quid ad ferendas di-
 scordias malorum deesset, tyrannis, in ijs oppidis, quæ Pon-
 tificij iuris erāt, priuata auctoritate institutis, Germaniam
 repetijt, & Francofordiæ comitia celebrauit. Cum absolu-
 tionem a Ioanne, Benedicto, Clemente, Pontificibus, obtine-
 re nulla ratione posset, nisi imperio renunciaret, in sacerdo-
 tes & Monachos magnam persecutionem instituit. Tan-
 dem Clementis 6. auctoritate, & miserabili imperij statu,
 commoti electores, Lucemburgi, Carolum, Boemiæ Regis fi-
 lium, Casarem designarunt, deposito Ludouico, qui ad prio-
 rem vitæ statum rediens, venationi deditus, cum visum in-
 gentem cum impetu quodam viriliter peteret de equo præ-
 cipitatus, corpus graui collisione læsit; destitutusq; paula-
 tim viribus & sensibus, mortuus est. Anno 1347. Imperij
 33. In Monacho, imperiali pompa sepultus.

LVDOVICVS V

176

CAROLVS III. Ioannis Boemia Regis ex Elizabetha filius, cum Germani principes Edoardum Anglum, & Misnensem Principem, ac Guntherū de Schuarzenburg regulum huncque Carolum, diuisis studijs Casarem declarassent, altero post alterum vita functo Anno 1347. solus imperio potitus, Romamque profectus, a duobus Cardinalibus, ad eam rem ab Innocentio 6. missis, coronatus est; ea pacatione, ut neque Romæ, neq; in Italia diutius moraretur. Inimicitias cum Lodouico Vngarorum rege genero suo habuit, quæ opera Urbani 5. Pontificis per legatum mitigatæ fuerunt, eoque res deducta, ut Carolus neptem Cazimiri Magni (qui a partibus Ludouici stabat) Polonia Regis, Elizabetham Boguslai Stetiniensium Ducis filiam, defunctæ Anna, quartam uxorem duceret, ad nuptiasque Craconiæ Polonia Regiam, cum splēdido comitatu veniret. Princeps quidem clarus, maiorem tamen regni sui Boemici, quàm Imperij curam habuit. Vnde Pragam Boemia Metropolim longe ampliorem reddidit, propugnaculisque muniuit, Ecclesiam ibidem erexit, publicum gymnasium instituit, multa collegia Canonorum & Monasteria fundauit. Filium suum Venceslaum Romanorum Regem assensu Principum designauit. Altero deinde Anno, valetudine aduersa correptus, obiit, ac Pragæ a filio honorificè sepultus est: cum annis 33. Imperio præfuisset.

IMP. CAES. CAROLVS IIII. P. F. AVG

147

VENCESLAVS Ex Anna uxore Caroli IIII. filius, quinto decimo atatis anno, patre id vehementer urgente, in Regem Romanorum Francofordia, à principibus electus, patre mortuo, cum ei circa Annum Domini 1378. in imperio successisset, illi auoq. longe se dissimilem ostendit: luxui, ignaviaq. deditus, administrationem imperij prorsus neglexit. Unde à Baronibus captus, quatuor mensibus custodia traditus, per fratrem Ioannem Marchionem liberatus est. Sigismundus frater, ut sibi Boemia Regno cederet, contendebat: & non obscure fauebant ei Boemi proceres. In gratiam eius etiam Dux Austria Moraviam instigare videbatur. Quo igitur obuiam iret aduersariorum conatibus Venceslaus, & regnum suum stabiliret, Vladislai Jagellonis Polonia Regis amicitiam & societatem confedere sibi adiungere satagebat, quem Vratislaviam precibus euocatum, & quinq. millibus equitum comitatum perhumaniter lauteq. accepit. Tandem à fratre Sigismundo captus, & Viennæ in carcere asseruatus, Germanorum procerum consensu, imperio deturbatus est: cum rerum peritus esset annis 21. Anno atatis LVII. ex ira in apoplexiam incidens, ac paralyti, diebus 18. laborans, animam misere exhalauit.

VVENCESLAVS·D·G·ROMANO
RVM·IMPERATOR· 148

RUPERTVS siue ROBERTVS, Dux Bauaria,
 & Comes Palatinus Rheni, filius Ruperti Adolphi et Bea-
 tricis, post depositum ob ignauiam ab imperio Venceslaui
 Anno Christi 1400. ab electoribus legitimo suffragio Cæ-
 sar creatus, ab Episcopo Coloniensi inauguratus est, electio-
 nem eius Bonifacio 9. vehementer comprobante; à quo
 cum imperij coronam accipere desideraret Rupertus, Romamq;
 processionem instituisset, à Galeatio Mediolanensi, quem
 Venceslaus Ducem fecerat, itinere intercluso, in Germaniam
 impos voti rediit. A Florentinis tandem ad comprimen-
 dam Galeaciorum potentiam euocatus, in Italiam secundo
 descendit, praesidioque Ducis Austriaci & Episcopi Colo-
 niensis destitutus, congressus cum Vicecomite succubuit,
 fugaque salutis consuluit. Vnde ad Tridentinos & Venetos
 delatus, ab eis honorificentissime acceptus, & in Germaniam
 per Alpes cum equitatu reuersus, numquam postea sibi
 persuaderi passus est, ut in Italiam rediret: quam suis se
 vulneribus conficere permittens, res imperij sui cum dili-
 gentia tractare maluit. Post pleraque autem egregie gesta,
 inopinato in Oppenheim diem suum obiit, ac Heydelbergæ
 sepultus est. Anno Imperij. 10.

RVPERTVS + 149

SIGISMUNDVS Caroli IIII. Imperatoris ex Ioanna filius, cum pene puer Ludouici Vngariæ & Polonia Regis filiam, natu maiorem, Mariam, uxorem accepisset, ab eodem morituro Polonia Rex designatus, & à Polonis susceptus, ob offensas tamen quasdam paulopost Regno exutus, in Vngariam profectus, post varias rerum conuersiones, Hungariæ Rex, postea Cæsar creatus est. Anno Christi 1410. princeps probitate, eruditione, religionisq; propaganda zelo clarissimus. Romam profectus cum Ioanne 24. de tollendo schismate consultauit. cumq; triennio cogendi concilij causa magnam Europæ partem peragrasset, studio diligentiaq; sua id perfecit, vt Constantiæ Synodo generali congregata, tres adulterini Pontifices dignitate priuarentur, & Otho de Columna, Martinus 5. postea vocatus, legitime in Pontificem eligeretur. Mediolani postea de more imperatorio ferrea corona insignitus, Parmæ, Senas, Romamq; profectus, à Pontifice, Cardinalibus, Populoq; Romano, maximo apparatu susceptus, & Corona Cæsarea donatus est. In Boemiam reuersus cum motus exortos componere summis viribus contenderet, morbo & senectute fatigatus, diem ultimū clausit, anno ætatis LXX. Imperij 27. Reparata salutis 1437. Corpus in Albam regalem, Hungariæ Ciuitatem, translatus, ibiq; sepultus est.

SIGIS MVNDVS ROMANORVM
REX.

150

ALBERTVS. Hungariae ac Boemiae Rex, Archidux Austriae, & Sigismundi Caesaris gener, post eius obitum, omnium electorum vnanimi consensu, Imperator electus est. Anno. 1538. Duodecimum annum agens patrem amisit: sub patruis tutoribus inter se digladiantibus, graua perpessus est. Elisabetham Sigismundi Caesaris filiam vxorem duxit, dotisque nomine insigniores Morauiae vrbes accepit. Cum Cazimiro Vladislai Jagellonis Poloniae Regis filio (qui post mortem Sigismundi Caesaris, à Boemis in duas factiones diuisus, Rex Bohemiae electus fuerat) bellum gerere ceperat; sed inerat; sed inducijs quadrimestribus, ad constituendam pacem, opera legatorum Pontificis & Concilij confectis, in Vngaria contra Turcam Amurathem, qui incursionem in Regnum illud fecerat, profectus est. Cumque ad eius aduentum Amurathes retrofugisset, ac Albertus copijs dissolutis Budam rediret, calore feruentis Augusti vexatus, peponibus sitim, sedare volens, in solutionem ventris incidit, dysenteriaque fatigatus, propè Strigonium princeps religiosissimus, & liberalissimus, mortuus est; cum annum tantum vnum & menses decem imperio praefuisset.

ALBERTVS.

151

ALBERTVS·D·G·ROMANORV·
R·EX·

151

T

a

FRIDERICVS. III. Ex *Hernesto Duce Austria*, & *Cimbarca Ziemouiti Masouiorum Ducis filia natus*, cōcorditer ab electoribus *Francoforti Caesar creatus Anno Christi. 1440.* *Aquisgrani coronatus est.* *Italiam ingressus omniq̃ honoris genere passim exceptus*, in *Senensi vrbe cum sponsa Heleonora, Regis Portugallia filia, nuptias perfecit.* *Romam veniens incredibili letitia exceptus*, à *Nicolao V. Pontifice vna cum coniuge coronam Imperij suscepit.* *Hinc Neapolim diuertit*, in *Alphonsi Regis gratiam, cuius Heleonora perneceſſaria erat.* *A Venetis quoque liberaliter & munificē exceptus*, cū in *Austriam redisset*, omnia tumultuum plena reperit, & *Vienna à ciuibz obsidione pressus*, principum aliorum ope, liberatus est. *Pacatis rebus, priuati penē more Romanam petijt*, de recuperanda *Constantinopoli* (quam *Mahometes Turca, Constantino Palaologo Imperatore occiso, Gerluca cuiusdam Gręci proditione, cū maxima Christiani nominis ignominia & dispendio occupauerat*) concilia capturus. *Defunctis Alberto fratre, & Ladislao, Archidux Austrię A solus factus*, & *Rex Hungarię à multis designatus*, cum *Matthia Hunniade Rege iidem electo, bellum Pannonicum gessit*: quod morte *Matthię*, tandem solutum est. *Filium Maximilianum à Flandris captum, Flandria vastata liberauit*, imperijque consortem fecit. *Ex etate & labore stomachi in morbum incidens, aluoque resoluta Linzi obijt.* *Anno imperij 11. Salutis. 1492.*

FRIDERICVS ROM. IMP.

152

MAXIMILIANVS S. Friderici. III. & Heleonore Portugallensis filius, decimum octauum annum agens, filiam Caroli Burgundi in vxorem duxit, atque in Flandria nuptias celebravit, sed sexto matrimonij anno, vxorem vterum gestantem, ex equo delapsam, & ex eo casu lethaliter agrotantem amisit. Patre viuente, & octauo ante mortem eius anno, Romanorum Rex Francosordiae creatus est, Anno. 1486. etatis xxviij. Biennio post, Brugis captus, in aromatarij cuiusdam domo, custodia per nouem menses traditus, decollatis plerisque in eius conspectu nobilioribus aulicis suis, non sine horrendo ac stupendo quodam timore, per patrem Fridericum, cum exercitu triginta duorum millium venientem liberatus est. Matthia Rege Pannoniae defuncto, eius ditionem sibi vendicauit. Varia bella gessit: Italicum contra Carolum Francorum Regem; Helueticum non sine suorum iactura, Bauaricum contra Rupertum Palatinum Rheni; Hungaricum ac deinde Venetum, quod vario euentu tractauit. Cum se morti vicinum sentiret, sanxit, vt suarum prouinciarum rectores ac praesides, cum omnibus officialibus in suo quisque statu, quoad alter Neptum in Germaniam commigraret, perseuerarent: ac postea ventris profluuio, mortuus est. Anno salutis. 1518. Imperij xxxij. etatis LXIII. Princeps magnus bello, pace tamen preclarior: cuius eximia bonitas, liberalitas summa, & Christianae pietatis cultus praecipue commendatur.

MAXIMILIANVS ROM REX.

153

CAROLVS. V. Philippi Archiducis Austriae, ex Ioanna Aragonia filius, Maximiliani Imperatoris nepos, Hispaniae & Siciliae Rex, dum in Hispanijs ageret, communibus electorum suffragijs, Anno 1519. Cæsar creatus, anno sequenti Aquisgrani coronatus est; princeps omnibus, p̃j, prudentis, fortissimique imperatoris dotibus cumulat. Hæreseon, Lutheranique nominis hostis insensissimus. Francisco Galliarū Regi bellū intulit, eumq; captū libertati sub certis cōditionibus restituit. Pōst Romā, eo inscio, à Borbonio Duce direptā, in gratiā cum Clemente viij. Pont. Max. rediens, ab eo Bononię Anno. 1530. Imperiali diademate ornatus est. Viennam contra Solymani Turcarū Regis impetus defendit. Tunetum et Goletham in Africa, in potestātē redegit. Cum Gallo Rege ad pacis fœdera amplectenda à Paulo 111. Pontifice, se adduci passus est. Fœdus contra Turcā, cum Pōtifice & Venetis iniit, licet eius optabilis fructus, sub sequi tunc non potuerit. Algerianam in Africā expeditionem, classe vi autumnaliū tempestatum disiecta, valdè infauscā suscepit. Bellum in Germania cōtra Protestātes rebelles gessit, quos captis Io. Friderico electore Saxonie & Philippo Lādgrauio Hassie, feliciter domuit. Gallie Regi Henrico, qui Mauritio electori Brandenburgico alijsque se coniunxerat, viriliter se opposuit. Post insignes victorias & plurimas res in imperio præclare gestas, Deo soli vacare desiderans, euocato ad se ex Anglia Philippo suo filio, ei ditiones omnes, & Regna sibi subiecta, tradidit, missaque insigni legatione ad principes electores qui Francoforti conuenerant, Anno 1558. imperio se sponte abdicans, in Ferdinandum fratrem suum illud transtulit. Ex Belgio tandem in Hispaniam profectus, omnibus seculi curis liber, in solitudinem & Monasterium Sācti Iusti, propè Palentiā monachorū Diui Hieronymi cū duodecim familiaribus cōcescit, vbi cū menses aliquot, in ieiunijs, lachrymis, Diuinarumque rerū meditatione consumpsisset, vitam optimè integerrimeque actam, sacramentis ecclesie munitus, sine sanctissimo conclusit, die 21. Sept. Anno Christi. 1558. ætatis 57. Imperij. 38.

IMP. CAES. CAROLVS. V. AVG.

FERDINANDVS. Archidux Austriae Caroli
 Imperatoris frater, Boemia Rex, post Ludouici Hungariae Re-
 gis contra Turcas dimicantis interitum, diuisis procerum stu-
 dijs Anno Christi. 1526. Hungariae Rex electus, Ioannem
 Vayuodam. (qui ab alia factione Rex itidem creatus fuerat,
 regno exiit: quem Solymanus Turcarum Imperator, cum ma-
 xima florentissimi Hungariae Regni iactura, in principatum
 restituit. Anno 1531. Coloniae Principum electorum suffra-
 gijs, Saxoniae tamen Duce cum suis vehementer reclamante,
 Romanorum Rex creatus, Aquisgrani coronationis suae insi-
 gnia suscepit. Anno 1537. missis ad Exechij obsidionem co-
 pjs, cum Turcis valde infelicer confligit, Anno. 1540. mor-
 tuo Ioanne Hungariae Rege, ad Pannoniae Regnum animum
 adijciens, eius complures ciuitates, & munitiones recupera-
 uit: qua occasione, Solymanus Turca, dum filij Regis demor-
 tui se defensorem simulat, non modò luctuosissimo bello extre-
 mum exitum Hungariae attulit, sed & contiguas ei provin-
 cias miserè afflixit, Ferdinando se se pro viribus opponente.
 Anno 1545. Boemos tumultuantes, punitis nonnullis seditio-
 num auctoribus, cōpescuit, regnumque illud pacatū reddidit.
 Anno. 1558. abdicante Carolo. V. Imperij gubernacula, ex
 Principum Electorum decreto suscipiens, illud cum maxima
 pietatis religionisque laude ita administravit, ut magnū san-
 ctitatis innocentiaeque nomen sibi merito apud omnes compa-
 rauerit. Tandem plenus dierum Viennae Austrig. VII. Kl.
 Aug. Anno. 1564. magno sui desiderio apud omnes relicto,
 diem extremum clausit, cum annis sex imperio praefuisset.

FERDINANDVS + IMP⁺ 155

MAXIMILIANVS II. *Ferdinandi Caesaris ex Anna Hungarię Regina filius, Anno Domini M.D.LXX.II. Mēse Nouembri communibus electorum Principum suffragiis, Francofurti in Romanorum Regem electus est. Anno verò M.D.LX.III. Possonij Hungarię Rex, cum multa celebritate, sollennibusque ceremoniis, coronatus fuit. Post obitum Ferdinandi Patris, imperij administrationem suscipiens, duce fortissimo & clarissimo Lazaro Suendio, viri militaris rei peritissimo, bellum indixit Ioanni Transyluanie Principi, Vesprium ac Tatiam illi ademit, Strigoniumque obsidere parauit. Aduentante in Pannoniam Turcarum Imperatore Solymanno, cum valido & numerofo exercitu, Anno M. D. XX. VI. Maximilianus cum octuaginia millibus militum sese illi opposuit; cum prius sub fratribus Ferdinando & Carolo duos alios exercitus ad fines misisset. Classsem quoque naualem in Danubio instruxit. Mortuo ad Cigethum Solymanno, exercituque illius domum reuerso, Imperator suum quoque exercitum dimisit. Post Henrici Valesii Regis ex Polonia in Gallias discessum, diuisis electorum studiis, quorum pars Stephanum Batoreũ Transyluanie Principem, Regẽ proclamauerat, Maximilianus Anno M. D. IXX.V. Polonię Rex electus fuit: cui electioni cum post plures menses consensum prębuisset, Stephano Rege iam Cracouie coronato, cum Regno illi, propter diuersarum partium studia, maximum periculum immineret, ipse coactis Ratisbonę Imperij comitiis, Rudolphoque filio successore designato, die xij. Octobris ante meridiem, anno. M. D. LXXVI. cum duodecim annis Imperio pręfuisset, ex hac vita migravit. Princeps morum suauitate, beneficentia, rerum gerendarum dexteritate, linguarum variarum cognitione, multisque pręclaris dotibus, imperatorio munere dignis, cum primis excellens.*

MAXIMILIANVS + IMP + II¹⁵⁶

RUDOLPHVS II. ex Maximiliano Secundo & Maria Caroli V. Imp. filia natus, Hungariæ primū, deinde concordibus Principum electorum votis Romanorum Rex in Comitibus Ratisbonensibus creatus, Anno M. D. LXX. VI. post obitum patris, ei in Imperij administratione successit, rerumque nunc felicissime potitur. Princeps ut ceteris heroicis virtutibus, ita singulari in Deū pietate, Catholicaque religionis propaganda zelo clarissimus. Cui det Dominus vitam longā quam meretur; & conseruet animum, Sacrosanctæ fidei tuendam studiosissimum, quem dedit.

RODOLPHVS+II+IMP+₁₅₇

R O M A E;

Apud Franciscum Coattinum.

M. D. LXXX.

